Grace Lin s-a născut într-o familie de imigranți taiwanezi și a copilărit la New York. Spre deosebire de surorile ei care au devenit oameni de știință, Grace s-a orientat spre o carieră artistică. Chiar dacă în copilărie și-a dorit să devină patinatoare – obișnuia să facă desene în care se înfățișa executând exerciții complicate –, în timp a înțeles că nu are destul talent pentru asta. Ilustrațiile însă păreau promițătoare și, curând, desenul a devenit marea ei pasiune.

După încheierea studiilor la Rhode Island School of Design, Grace și-a canalizat întreaga energie spre îndeplinirea noului său vis – acela de a scrie și de a ilustra cărți pentru copii.

Prima sa carte, *The Ugly Vegetables*, a fost publicată în 1999 și s-a bucurat de cele mai bune recenzii și de aprecierea publicului.

Cel mai recent roman al ei, *Bătrânul din Lună (Where the Mountain Meets the Moon)*, a fost declarat în 2010 Newbery Honor Book, fiind inclus în lista de bestselleruri *New York Times*.

Majoritatea cărților lui Grace Lin au ca temă principală cultura asiatico-americană, tânăra scriitoare considerând că numai „cărțile pot anula granițele, pot face din neobișnuit un fapt cotidian și pot transforma micile întâmplări de zi cu zi în aventuri spectaculoase“.

GRACE LIN

Bătrânul din Lună

Traducere din engleză de
Alexandra Columban

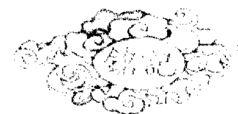

Redactori: Mădălina Vasile, Mihaela Dobrescu
Tehnoredactor: Angela Ardeleanu
Coperta: Alexandru Daș

Descrierea CIP este disponibilă la
Biblioteca Națională a României
ISBN 978-606-8044-63-7

Editura Arthur este un imprint al Grupului Editorial Art.

PENTRU ROBERT

MULȚUMIRI SPECIALE:
ALVINA, CONNIE, LIBBY, JANET,
MAMA, TATA ȘI ALEX

Capitolul 1

Peste mări și țări, de-a lungul Râului de Jad, se afla cândva un munte negru ca tăciunele, care străpungea înaltul cerului ca un dinte zdravăn de oțel. Sătenii îi spuneau Muntele Neroditor, fiindcă nu creștea fir de iarbă pe el, iar animalele și păsările nu poposeau niciodată pe culmea lui.

La răscrucea dintre Muntele Neroditor și Râul de Jad, înghesuit într-un cotlon, se afla un sat nevoiaș, învăluit în umbre cafenii. Satul apărea șters și palid din pricina pământului sărac și arid care-l impresura. Pentru a se alege cu recolte de orez de pe urma ținutului îndărătnic, sătenii erau nevoiți să-l ude necontenit. Zi de zi, oamenii se umpleau de noroi, aplecându-se la fiecare pas pentru a sădi cele trebuincioase. Pământul muncit era împrăștiat pretutindeni, uscat de soarele dogoritor pe hainele, părul și casele oamenilor. Cu

timpul, întregul sat fu învăluit de o pâclă brun-cenușie, asemenea noroiului uscat.

Una dintre casele din sat era atât de mică, încât scândurile de lemn ce-i serveau drept pereți, și care erau ținute laolaltă doar de acoperiș, păreau un mănunchi de chibrituri legate cu o sfoară. Înăuntru abia încăpeau trei oameni strânși în jurul mesei – mare noroc, căci întocmai atâția locuiau acolo. Printre ei și o fetiță pe nume Minli.

Minli nu era nici pământie și nici ștearsă ca restul sătenilor. Fetița avea părul negru lucios și obrăjori rozalii, ochi scânteietori mereu însetați de aventură și un surâs ager care îi lumina chipul. Când îi băgau de seamă firea veselă și neastâmpărată, oamenii scuturau din cap spunându-și că numele – care înseamnă „gând sprinten" – i se potrivea chiar bine. „Prea bine", ofta mama ei, Minli având obiceiul de a fi iute nu doar la minte, ci și la faptă.

Ma ofta adesea, gemea mâhnită și se încrunta de fiecare dată când dădea cu ochii de hainele lor aspre, de casa prăpădită și de masa lor sărăcăcioasă. Minli nu-și amintea vreun moment în care Ma să nu ofteze; tocmai de aceea fetița își dorea deseori să fi avut un nume care să însemne „aur" sau „noroc". Asta pentru că Minli și părinții ei erau la fel de săraci precum întregul sat și pământul din împrejurimi. Reușeau cu greu să strângă orezul pentru traiul zilnic, iar singurii bănuți din casă erau două monede vechi de aramă, păstrate într-un bol albastru de orez, pe care era desenat un iepure alb. Erau bolul și monedele lui Minli, pe care fetița le primise când era bebeluș, și pe care le avea prin preajmă de când se știa.

Ceea ce o împiedica pe Minli să devină pământie și ștearsă ca restul sătenilor erau poveștile pe care tatăl ei i le spunea seară de seară, la cină. De fiecare dată, chipul fetiței se lumina de încântare și uimire, într-atât încât nici măcar Ma nu se putea abține să zâmbească, clătinând totodată din cap. Cel puțin pentru un timp, Ba părea să lase la o parte sfârșeala de la câmp și ochii lui negri sclipeau ca picăturile de ploaie de fiecare dată când începea o nouă istorisire.

— Ba, mai spune-mi o dată povestea Muntelui Neroditor, îl rugă într-o zi Minli pe tatăl ei, în timp ce Ma le punea în farfurii porțiile de orez fiert. Povestește-mi din nou de ce nu crește nimic pe el.

— Ah, îi răspunse tatăl, ai auzit-o deja de nenumărate ori. Știi răspunsul.

— Mai spune-mi o dată, Ba, imploră Minli. Te rog!

— Bine, fie, cedă el, și în timp ce-și așeza bețigașele pe masă, Minli îi surprinse pe chip surâsul atât de drag ei.

Povestea Muntelui Neroditor

Odinioară, pe vremea când pământul nu era străbătut de râuri, Crăiasa-Dragon de Jad domnea peste regatul norilor. Ea hotăra când și în ce parte a ținutului avea să plouă și când se va opri ploaia. Era foarte mândră de puterea ei și de respectul pe care pământenii i-l arătau. Crăiasa-Dragon de Jad avea patru copii: Perlă de Sidef, Galben-Spic, Făr' de Sfârșit și Negru-Abanos. Cu toții erau mari și puternici, buni și generoși. Cei

patru o ajutau pe mama lor la muncă și de fiecare dată când străbăteau înaltul cerului crăiesei i se umplea inima de dragoste și de mândrie.

Și totuși, într-o zi, Crăiasa-Dragon de Jad tocmai oprise ploaia și muta norii departe, când îi ajunseră la ureche vorbele a doi săteni.

— Ah, slavă Cerului că s-a oprit ploaia, zise unul dintre ei.

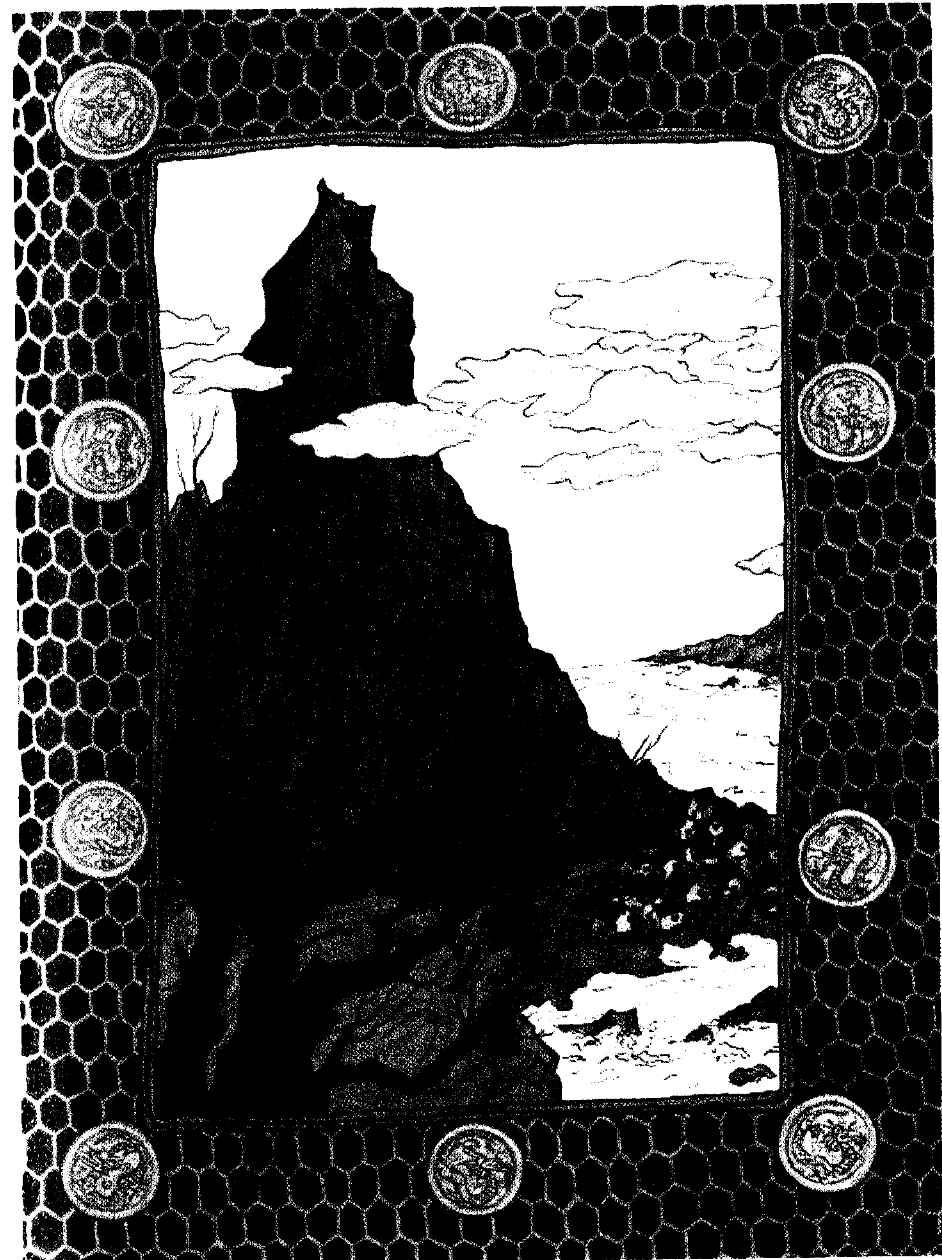
— Așa-i, răspunse celălalt. M-am săturat de atâta ploaie. Mă bucur că s-au mai îndepărtat norii și că soarele strălucește din nou.

Auzind aceste cuvinte, Crăiasa-Dragon de Jad se umplu de mânie. Sătui de ploaie?! Bucuroși că norii s-au îndepărtat?! Crăiasa fierbea de indignare. Cum îndrăzneau sătenii să o necinstească astfel?

Crăiasa se simți atât de ofensată, încât se hotărî să nu mai aducă niciodată ploaia peste sat. „De-acum înainte sătenii n-au decât să se bucure de soarele lor cât vor dori!“, își zise furioasă Crăiasa-Dragon de Jad.

Firește, asta i-a adus pe oameni în culmea disperării. Cu soarele arzând fără încetare deasupra capului și fără niciun strop de ploaie care să-i răcorească, seceta și foametea s-au răspândit cu repeziciune în ținut. Copacii se uscau și animalele își dădeau duhul rând pe rând, în timp ce oamenii se rugau necontenit ca ploaia să ude iar pământul; dar totul era în van – Dragonul de Jad nu le lua în seamă tânguirile.

Suferința oamenilor nu a trecut însă neobservată pentru copiii Dragonului de Jad. Aceștia erau îngroziți de nenorocirile și chinurile de pe pământ. Unul câte unul mergeau la mama lor cerând îngăduință pentru

pământeni. Însă nici măcar vorbele lor nu au reușit să o înduplece.

— Niciodată nu le vom mai aduce ploaia pământenilor, jură Crăiasa.

Perlă de Sidef, Galben-Spic, Făr' de Sfârșit și Negru-Abanos au hotărât să se întâlnească în secret.

— Trebuie să facem ceva să-i ajutăm pe oameni, zise Negru-Abanos. Dacă nu primesc apă cât mai repede, vor muri cu toții.

— Așa e, încuviință Galben-Spic, dar ce putem face? Nu putem aduce ploaia. Nu putem nesocoti porunca mamei, ar fi o jignire de neiertat.

Făr' de Sfârșit a privit în jos spre sat.

— Mă voi sacrifica pentru pământeni, zise el. Mă voi întinde în țărână și mă voi preface în apă, pentru ca ei să poată bea.

Ceilalți l-au privit năuciți, dar au încuviințat unul câte unul.

— Și eu voi face întocmai, spuse Galben-Spic.

— La fel vom face și noi, ziseră Perlă de Sidef și Negru-Abanos.

Și așa, copiii Dragonului de Jad au coborât pe pământ și s-au prefăcut în apă, salvând omenirea. Devenind cele patru mari râuri de pe pământ, au pus capăt secetei și morții printre toți locuitorii acestuia.

Însă când Crăiasa-Dragon de Jad și-a dat seama ce au făcut copiii ei, s-a blestemat pentru mândria oarbă de care dăduse dovadă. Copiii ei nu aveau să mai străbată cerul în zbor alături de ea și nu aveau să-i mai spună „Mamă". I se rupea inima de tristețe și durere; atunci s-a prăbușit din cer și s-a prefăcut în Râul de Jad, în speranța că, într-o bună zi, va fi din nou alături de copiii ei.

Muntele Neroditor e inima frântă a Dragonului de Jad. Nimeni și nimic nu trăiește sau crește pe munte, căci spiritul întunecat al Crăiesei sălășluiește încă în el. Cât timp Crăiasa-Dragon de Jad este singură pe lume, fără niciunul dintre copiii săi alături, muntele va rămâne sterp.

*

— De ce nu adună cineva apa celor patru râuri în munte? întrebă Minli, deși pusese această întrebare de nenumărate ori. De fiecare dată când Ba îi spunea povestea dragonului, Minli, fără să vrea, începea să-și imagineze cât de minunat ar fi dacă muntele ar rodi și s-ar umple de flori și fructe, aducând bogăție satului nevoiaș. „Oare asta nu ar face-o fericită pe Crăiasa-Dragon de Jad?" cugetă Minli.

— Când copiii Dragonului de Jad s-au prefăcut în apă, zise tatăl fetiței, erau împăcați cu soarta lor, așa că spiritele au fost eliberate. Spiritele lor nu se mai află în apă, și deci mama lor nu-i poate găsi în râuri. Acum mai bine de un veac, un om a încercat să-i aducă din nou împreună, mutând bolovani din munte în apa râurilor.

— Omul acela nu căra bolovanii pentru nu știu ce spirit de dragon, interveni sec mama lui Minli. Femeia nu fusese niciodată de acord cu poveștile lui Ba, simțind că o încurajau pe Minli să se îndepărteze de realitate și o transformau într-o visătoare. Bunica mi-a spus că era artist. A luat un bolovan ca să-și meșterească o piatră pentru cerneală.

— S-a mai întors vreodată? vru Minli să știe.

— Nu. Probabil că nu era bună cerneala făcută de el, oftă Ma. O fi găsit material mai bun în altă parte. Pun pariu că bronzul de pe șaua calului său face mai mult decât tot ce-o să avem noi cât om trăi.

Oftatul lui Ma o făcu pe Minli să-și dorească din tot sufletul ca fiecare piatră de pe Muntele Neroditor să fie aur. Nu se putu abține și întrebă:

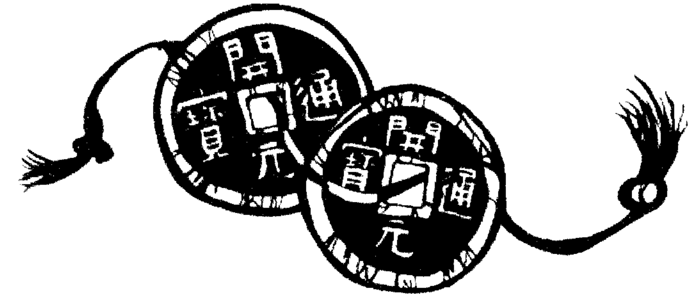
— Și cum va prinde viață din nou Muntele Neroditor?

— Ah, răspunse tatăl ei. Asta va trebui să-l întrebi pe Bătrânul din Lună.

— Oh, spune-mi povestea lui acum! imploră Minli. De fiecare dată când întreb ceva important, lumea îmi spune „Asta va trebui să-l întrebi pe Bătrânul din Lună". Într-o bună zi, chiar îl voi întreba.

— Bătrânul din Lună! Altă poveste! Casa ne e goală, orezul abia ne-ajunge, dar povești avem din belșug. Și Ma oftă din nou. Vai de norocul nostru!

— Poate că ar fi mai bine să lăsăm povestea asta pe mâine, îi zise Ba lui Minli.

Capitolul 2

În fiecare dimineață, înainte de răsăritul soarelui, Minli, cu mama și tatăl ei se duceau la câmp. Era vremea semănatului, așa că munca era cu mult mai istovitoare. Noroiul gros li se lipea de tălpi ca un clei, iar ei trudeau sădind fiecare sământă cu mâna. Când le ajungea soarele deasupra capului, lui Minli îi tremurau deja genunchii de oboseală. Fetița ura noroiul gros și moale care i se întindea pe mâini și pe față; și de multe ori, mai-mai să se oprească din muncă de-atâta supărare și oboseală. Dar privindu-și părinții care, aduși de spate, lucrau răbdători pământul, își înghițea nemulțumirile și trudea mai departe.

De cum scăpăta soarele pe cer, Ma și Ba o trimiteau acasă pe Minli, să pregătească cina și să-și tragă sufletul, în timp ce ei continuau să muncească în noroiul gros. Părinții fetiței ajungeau acasă doar după ce soarele dispărea de mult de pe cer.

Odată ajunsă acasă, Minli se spăla pe față, pe mâini și pe picioare, însă chiar și după ce apa din lighean se făcea maro, tot mai simțea noroiul acoperind-o din cap până-n picioare. Mâinile și picioarele o dureau așa de tare, încât se mișca greoi, ca un crab bătrân care se târăște pe stânci.

Privindu-și imaginea oglindită în apa tulbure, surprinse pe chipul ei figura încruntată a mamei sale.

„Ma are dreptate", își zise Minli. „Vai de norocul nostru! În fiecare zi, Ba și Ma muncesc de dimineață până la căderea nopții și tot nu avem nimic. Ce n-aș da să le pot schimba soarta."

Chiar în acea clipă, Minli auzi un murmur stins, cu totul și cu totul neobișnuit, ca un cântec coborât din ceruri. Curioasă, deschise ușa și privi afară.

Și acolo, pe poteca din fața casei, dădu cu ochii de un necunoscut mic de statură care șoptea:

— Peștișor auriu, zicea încet, de parcă încerca să-l convingă să înoate, adu noroc în casa ta.

Minli și sătenii îl priveau mirați cum își împingea cotiga.

Deși satul se afla pe malul unui râu, trecuseră mulți ani de când cineva nu mai zărise un peștișor auriu. Peștii din Râul de Jad erau cenușii și maronii, asemenea satului. Cotiga bărbatului cu peștișorul auriu era plină-ochi de boluri cu pești strălucitori care sclipeau ca nestematele.

Șoapta blândă a bărbatului o atrase pe Minli, așa cum e atrasă molia de lumina unui lampion.

— Cum poate un peștișor auriu să aducă noroc în casă? întrebă ea.

Negustorul de peştişori ridică privirea spre ea; apusul de soare din spatele lui îl făcea să strălucească în nuanţe de roşu şi galben aprins.

— Nu ştii? întrebă el. Un peştişor auriu înseamnă aur din belşug. Un bol cu un peştişor auriu înseamnă o casă plină de aur şi jad.

Şi cum cerceta Minli cu ochii ei negri şi ageri bolurile bărbatului, un peşte de un portocaliu intens îi întoarse privirea cu ochii negri lucioşi. Apoi iute, atât de iute, încât nici nu-şi dădu bine seama ce face, fetiţa năvăli în casă şi înşfăcă cele două monede de aramă din bolul de orez cu iepuraş.

— Îl cumpăr pe acesta, zise Minli, arătând spre peştişorul de foc, cu ochi şi aripioare negre, care-i căzuse cu tronc.

Ceilalţi copii din sat o priviră cu ciudă, în timp ce oamenii mari dădură din cap a dojană.

— Minli, îi spuse un vecin, nu te încrede în vorbele lui amăgitoare. Un peştişor auriu nu-ţi va aduce noroc şi bogăţii. Mai bine ţi-ai păstra banii.

Însă fetiţa nu se lăsă descurajată şi întinse negustorului cele două monede de aramă. Acesta o privi zâmbind. Luă o monedă, ridică bolul cu peştişorul ales de ea şi i-l dădu lui Minli.

— Fie ca peştişorul să-ţi aducă mult noroc, îi ură el. Şi, după o plecăciune scurtă în faţa sătenilor, îşi luă tălpăşiţa din sat, cu teleagă cu tot. În doar câteva clipe se făcu nevăzut în umbra Muntelui Neroditor, iar dacă nu ar fi fost să ţină Minli în braţe bolul cu peştişorul auriu, cu toţii ar fi crezut că întâmplarea fusese doar un vis.

Capitolul 3

Însă peştişorul auriu era cât se poate de adevărat, iar când părinţii ei s-au întors acasă de la câmp, pentru cină, nu au fost deloc bucuroşi să afle pe ce îşi cheltuise Minli banii.

— Cum ai putut să-ţi dai bănuţii pe el? o întrebă Ma, trântind castroanele de orez pe masă. Pe ceva aşa de nefolositor? Şi când te gândeşti că acum trebuie să-l mai hrănim şi pe el! De-abia ne-ajunge nouă orezul.

— O să-mi împart porţia de orez cu el, răspunse Minli fără să stea pe gânduri. Negustorul de peştişori aurii a zis că ne va aduce noroc şi bogăţie în casă.

— Noroc?! întrebă Ma revoltată. Ai cheltuit jumătate din banii pe care-i mai aveam în casă!

— Nevastă, zise Ba cu voce domoală, erau bănuţii lui Minli. E dreptul ei să-i folosească după plac. Odată şi odată banii trebuie cheltuiţi. La ce bun nişte monede într-un bol?

— Mai bine decât un pește într-un bol, fără îndoială, replică scurt mama fetiței.

— Cine știe, zise Ba, poate într-adevăr ne va aduce noroc și bogății în casă.

— Altă poveste, zise Ma privind cu amărăciune la orezul fiert din castron. E nevoie de mai mult decât un peștișor auriu ca să ni se umple casa de bogății.

— Cum ar fi? întrebă Minli. Ce putem face ca să avem parte de noroc și bogăție?

— Ah, răspunse Ba, asta va trebui să-l întrebi pe Bătrânul din Lună.

— Iar Bătrânul din Lună, spuse Minli, ridicând privirea spre tatăl ei. Ba, mi-ai promis că azi îmi vei spune din nou povestea Bătrânului din Lună.

— Povești și iar povești! pufni Ma, trântind bețigașele în castronul gol. N-am auzit destule?

— Nevastă, începu Ba din nou, poveștile nu ne costă nimic.

— Și nici nu ne-aduc nimic bun, replică Ma.

În odaie se lăsă o tăcere grea, în timp ce Ba își privea întristat castronul de orez. Minli îl trase de mânecă.

— Te rog, Ba, zise ea.

Ma clătină din cap și oftă, dar pentru că nu zise nimic, Ba începu.

Povestea Bătrânului din Lună

A fost odată un magistrat cumplit și trufaș. Era atât de trufaș încât le poruncea supușilor să-i arate toată cinstea care le stătea în putință. De fiecare dată când

se pregătea de un drum în afara orașului, la orice oră din zi sau din noapte, locuitorii erau nevoiți să iasă din case, să îngenuncheze și să facă plecăciuni adânci în timp ce trecea convoiul magistratului; dacă nu făceau întocmai, erau aprig pedepsiți de soldații acestuia. Pe cât era de iute la mânie, pe atât era de mândru. Se spunea că aștepta ca până și maimuțele să coboare din copaci și să facă plecăciuni în fața lui.

Magistratul era neîndurător cu servitorii, crud când venea vorba de dușmani și nemilos cu oamenii din ținutul său. Cu toții se temeau de mânia lui, iar când tuna și fulgera, toată lumea tremura de spaimă. Pe la colțuri îl numeau Magistratul Tigru.

Cea mai arzătoare dorință a Magistratului Tigru era să aibă neamuri cu sânge regal. Fiecare hotărâre a lui era făurită pentru atingerea acestui scop, fiecare uneltire făcea parte dintr-un plan de a fi primit în familia imperială. De cum i se născu fiul, făcu nenumărate drumuri și cercetări pentru a câștiga teren, sperând că într-o bună zi avea să își însoare odrasla cu un membru al familiei regale.

Într-o noapte, în timp ce magistratul străbătea munții (plecat din nou la drum încercând să aranjeze o căsătorie pentru fiul său), zări în lumina lunii un bătrân care stătea singur la marginea drumului. Bătrânul nu băgă în seamă nici caii, nici caleștile care treceau pe lângă el, nici țesăturile de brocart și nici însemnele de stat, continuând să citească dintr-o carte pe care o ținea în poală, și trecând din când în când degetele peste o desagă cu fire roșii. Nepăsarea bătrânului l-a mâniat pe Magistratul Tigru și a poruncit trăsurii să oprească.

Dar pe bătrân nici măcar scârțâitul roților nu-l făcu să ridice privirea. Până la urmă, Magistratul Tigru a coborât din caleașcă și s-a îndreptat spre bătrânul care rămase cufundat în carte.

— Îndrăznești să nu te înclini în fața magistratului tău? tună el.

Bătrânul și-a văzut mai departe de citit.

— Ce citești atât de important? întrebă magistratul pe un ton poruncitor, privind paginile cărții. Erau pline de notițe neclare și mâzgălituri într-o limbă necunoscută magistratului. Niște prostii! spuse în cele din urmă.

— Prostii! îi răspunse bătrânul, ridicând în sfârșit privirea. Nătărăule! Asta e Cartea Norocului. În ea se află toată știința lumii trecute, prezente și viitoare.

Magistratul privi din nou semnele din carte.

— Nu înțeleg ce scrie, zise el.

— Bineînțeles că nu-nțelegi, îi răspunse omul. Dar eu, Bătrânul din Lună, Paznicul Cărții Norocului, o pot descifra. Și așa, pot oferi un răspuns tuturor întrebărilor din lume.

— Poți răspunde oricărei întrebări din lume? întrebă magistratul în derâdere. Prea bine! Când va ajunge la etatea potrivită, cu cine se va însura fiul meu?

Bătrânul din Lună răsfoi paginile cărții.

— Hmm... murmură ca pentru sine. Iată, aici e: viitoarea soție a fiului tău este fiica de doi anișori a băcanului din satul vecin.

— Fiica unui băcan! exclamă furios magistratul.

— Da, continuă Bătrânul din Lună. Acum fetița este înfășată într-o pătură albastră, brodată cu iepuri albi și șade în fața casei, în poala bunicii ei oarbe.

— Nu! răcni magistratul. Nu voi permite una ca asta!

— Acesta e adevărul, zise bătrânul. Sunt meniți să fie soț și soție. Eu însumi am legat firul roșu care îi unește.

— Ce fir roșu? ceru să știe Magistratul Tigru.

— Chiar nimic nu știi? Toți oamenii care se întâlnesc în lume sunt legați de mine cu unul dintre firele acestea roșii, explică Bătrânul din Lună oftând și ridicând desaga plină cu ață roșie. Când te-ai născut, ți-am legat glezna cu fir roșu de glezna soției tale. Apoi, pe măsură ce creșteați, firul devenea din ce în ce mai scurt, până când, într-un final, v-ați cunoscut. Toți oamenii alături de care te-ai petrecut în viață ți-au fost aduși de firele roșii pe care le-am legat eu. Oi fi uitat să leg capătul vreunui fir și de aceea astăzi mă întâlnești pe mine. Voi avea grijă să nu se mai întâmple.

— Nu te cred, zise sec magistratul.

— Crezi sau nu, replică bătrânul punând cartea în desagă, am ajuns la capătul firului, iar acum va trebui să plec.

Magistratul rămase țintuit locului, privind uimit silueta bătrânului care se îndepărta urcând spre munte.

— Bătrân nebun! își zise bărbatul. Ce pierdere de vreme!

Și întorcându-se la caleașca sa, porni din nou la drum. Însă, în timp ce străbăteau satul vecin, în fața unei case văzu o femeie bătrână și oarbă, ținând în poală un bebeluș. Fetița era înfășurată într-o pătură albastră, brodată cu iepuri albi, chiar așa cum descrisese Bătrânul din Lună.

Văzând acestea Magistratul Tigru se făcu roșu ca racul de mânie.

„Nu voi permite ca fiul meu să se însoare cu fiica unui băcan!“ își jură el. Astfel, după ce ajunse acasă, îi ordonă în secret unuia dintre servitori să se întoarcă la casa băcanului și să curme viața micuței cu un cuțit. „Asta o să mă scape de ea“, își zise.

Mulți ani mai târziu, Magistratul Tigru și-a văzut visul cu ochii. A reușit să aranjeze căsătoria fiului său cu una dintre multele nepoate ale împăratului și să obțină astfel conducerea unui oraș îndepărtat. În ziua nunții, Magistratul Tigru i-a mărturisit fiului său cum a reușit să aranjeze căsătoria și să păcălească profeția Bătrânului din Lună. Fiul (care nu semăna deloc tatălui) n-a scos nicio vorbă, însă după nuntă a trimis un servitor credincios la casa băcanului pentru a încerca să îndrepte răul făcut cândva de tatăl lui. Între timp, cunoscând-o mai bine pe mireasa lui, a fost bucuros să constate că amândoi erau mulțumiți unul cu celălalt. Proaspăta lui soție i se părea frumoasă, dar era un lucru pe care nu-l înțelegea: purta tot timpul o floare delicată pe frunte.

— Draga mea soție, zise el, de ce porți tot timpul această floare? N-o lași deoparte nici măcar când dormi.

— Ca să-mi ascund cicatricea, răspunse ea, atingându-și stingheră fruntea. Abia împlinisem doi ani, când am fost înjunghiată de un necunoscut. Am supraviețuit, însă am rămas cu o cicatrice.

Chiar în clipa aceea, servitorul cel credincios dădu buzna în încăpere.

— Stăpâne, zise el, am făcut ce mi-ați cerut. Acum mulți ani, întreaga familie a băcanului s-a prăpădit într-un potop – cu excepția fiicei lui. Regele orașului (cel de-al nouălea fiu al împăratului) a adoptat-o și

a crescut-o ca pe propriul său copil... Această fiică este soția dumneavoastră!

— Așadar, Bătrânul din Lună nu s-a înșelat! exclamă Minli.

— Bineînțeles că nu, replică Ba. Bătrânul din Lună știe totul și îți poate răspunde la orice întrebare.

— Ar trebui să-l întreb cum pot aduce noroc în casa noastră, zise Minli. Așa voi face, căci el sigur are răspunsul. Oare unde-l pot găsi?

— Se zice că locuiește pe vârful Muntelui Nesfârșit, zise Ba. Dar nu cunosc pe nimeni care să știe unde e muntele acesta.

— Poate reușim să aflăm, spuse Minli.

— Ah, Minli! izbucni Ma. Să aduci noroc în casă! Să faci Muntele Neroditor să înflorească! Mereu numai lucruri imposibile! Nu mai pierde vremea cu povești.

— Poveștile nu sunt o pierdere de vreme, zise Ba molcom.

— Poveștile, zise Ma apăsat și lovind cu palma în masă de se clătină apa din bolul peștișorului, sunt cele care au făcut să fie cheltuiți bani pe peștele acesta. Apoi se ridică de la masă.

Minli rămase privind la bolul cu orez; puținele boabe care rămăseseră stăteau nemișcate pe fundul castronului ca niște perle prețioase. Ba o mângâie pe braț.

— Termină-ți orezul, fiica mea, zise Ba și, cu mâinile tremurânde, adună ultimele boabe din castronul lui pentru a hrăni peștișorul.

Capitolul 4

În noaptea aceea, Minli nu reuși să adoarmă. Cuvintele lui Ma îi răsunau în minte și, de câte ori închidea ochii, revedea mâna tremurândă a lui Ba hrănind peștișorul auriu.

„Ma are dreptate“, își zise Minli. „Peștișorul nu e altceva decât o gură în plus de hrănit. Nu-l pot lăsa pe Ba să-i dea de mâncare. Ma și Ba muncesc atât de mult pentru fiecare dram de orez, nu-i drept ca Ba să trebuiască să-l hrănească și pe peștișor.“

Minli se strecură din pat și se furișă până la masa pe care se odihnea peștișorul auriu. Se uitară țintă unul la celălalt și fetița știu pe dată ce are de făcut. Își puse degrabă încălțările și hăinuța, luă peștișorul și ieși din casă.

Era târziu. Peste satul adormit domnea liniștea, iar stelele acopereau cerul ca sarea împrăștiată pe algele ofilite. Îndreptându-se spre Râul de Jad, pașii lui Minli păreau să îndemne noaptea la tăcere.

La marginea râului, Minli privi peștișorul pentru ultima oară. Luna strălucea deasupra lor și, chiar și în bezna nopții, peștișorul strălucea un portocaliu aprins. Ochii lui negri o fixau strălucitori.

— Îmi pare rău că nu pot să te păstrez, șopti Minli. Sper că n-ai să pățești nimic în râu. Și zicând acestea, vărsă bolul în apă. Pentru o clipă, peștișorul păru surprins și rămase pe loc, licărind ca flacăra tremurândă a unui chibrit. Apoi începu să se unduiască în apa râului și prinse a înota în cercuri, răsucindu-se voios în apă.

Minli îl privi oftând. Suspinul ei se pierdu încet în liniștea nopții, iar fetița își dădu seama că fusese un ecou al nemulțumirii și supărării mamei sale. „Ma nu se va opri din oftat decât dacă ni se schimbă norocul. Dar oare cum ni se poate schimba?“ se întrebă Minli mâhnită. „Bănuiesc că și aceasta e o întrebare pentru Bătrânul din Lună. Mare păcat că nu știe nimeni drumul până la Muntele Nesfârșit, pentru a-i putea cere sfatul.“

Peștișorul se opri din înotat și privi în sus, spre Minli.

— Știu eu unde e, zise peștișorul din apă. Era o voce subțire de femeie, ușoară ca vântul care șuiera prin trestia de la mal.

Minli îngheță de uimire.

— Ai spus ceva? întrebă ea.

— Da, răspunse peștișorul. Știu cum poți ajunge la Muntele Nesfârșit pentru a-i cere sfatul Bătrânului din Lună.

— Ești un pește... *vorbitor*? întrebă Minli cu sufletul la gură, încurcându-se în cuvinte. Cum e posibil așa ceva?

— Majoritatea peștilor vorbesc, răspunse aceasta, pentru cine e dispus să asculte. În primul rând, oamenii trebuie să-și dorească să-i audă.

— Eu îmi doresc, îi răspunse Minli încântată. Este exact ca într-una din poveștile lui Ba! bolborosi ea ametită de bucurie. Cum se face că știi drumul spre Muntele Nesfârșit?

— Am înotat prin toate oceanele și râurile lumii, cu excepția unuia, explică peștișorul. Tocmai când eram în drum spre ultimul, m-a prins negustorul de peștișori aurii. Am fost tare tristă în cotiga lui, dar străbătând lumea în lung și-n lat am învățat multe lucruri, printre care și drumul spre Muntele Nesfârșit. Și pentru că mi-ai redat libertatea, o să-ți dezvălui totul.

— Ai înotat prin toate oceanele și râurile? se grăbi să afle Minli. Apoi iute ca o apă curgătoare se porni să pună alte întrebări: Ce râu ți-a mai rămas de văzut? Cum se face că ai călătorit așa de mult? Unde este Muntele Nesfârșit? Când ai...

— Râul acesta e singurul prin care n-am înotat, o întrerupse peștișorul, și am așteptat vreme îndelungată momentul, așa că tare mi-aș dori să mă bucur de apă degrabă. Poți să-l întrebi pe Bătrânul din Lună toate celelalte lucruri. Acum lasă-mă să-ți explic cum poți ajunge la el, ca eu să-mi pot vedea de drum.

Minli încuviință și nu mai zise nimic. Își dădu seama că vorbește tocmai cu un peștișor auriu, lucru care nu se petrece chiar în fiecare zi, așa că se hotărî să asculte.

Capitolul 5

În dimineața următoare, Minli își simți capul vâjâind de gânduri și planuri apăsătoare. Era atât de ocupată să chibzuiască și să urzească, încât nici măcar nu băgă de seamă când părinții ei dădură din cap unul spre celălalt abătuți la vederea vasului gol al peștișorului. Mai târziu, pe câmp, când fetița muncea dusă pe gânduri, părinții nu-i mai spuseră nimic pentru felul dezordonat în care împrăștia semințele.

Când soarele se pregătea de culcare, Minli se întoarse acasă să pregătească cina; spălă repejor orezul și-l găti. Apoi pregăti masa pentru două persoane, se așeză și scrise următorul bilet:

Dragii mei Ma și Ba,

Am pornit la drum spre Muntele Nesfârșit pentru a-l întreba pe Bătrânul din Lună cum ne putem

schimba norocul. Se prea poate să lipsesc de acasă timp îndelungat, dar vă rog să nu vă îngrijorați, nu voi păți nimic. La întoarcere, voi umple casa cu aur și jad.

Cu drag, fiica voastră ascultătoare,
Minli

„Încheierea nu e întru totul adevărată“, își zise Minli, știind că părinții ei nu se vor bucura să descopere că a plecat de acasă. „Dar nu e nicio minciună. Nu mi-au interzis să plec, așa că nu sunt nici neascultătoare.“

Dar Minli știa că nu avea deplină dreptate. Își alungă însă repede gândurile neplăcute și începu să se pregătească pentru călătorie. Pentru aceasta așeză pe o pătură:

un ac
două bețigașe pentru mâncare
bolul ei de orez cu iepuraș alb
o bucățică de bambus uscat
o ploscă făcută dintr-o tigvă, plină cu apă
un cuțitaș
o plasă de pescuit
niște orez crud
un vas mai mare
ultima monedă de aramă

Apoi strânse pătura într-o bocceluță, o legă, și-o puse în spinare. Aruncă o ultimă privire spre coliba lor dărăpănată. Prin geamul ferestrei, Muntele Neroditor se înălța ca o umbră uriașă, însă Minli închise ochii și își imagină casa plină de aur, strălucind, și muntele verde ca jadul acoperit de copaci, iar gândul o făcu să zâmbească. După care deschise ușa și porni la drum.

Capitolul 6

În timp ce ieșea din casă, Minli se temea ca nu cumva vreun vecin s-o oprească și s-o întrebe încotro se îndreaptă. Își închipuia că arăta neobișnuit, cu o desagă în spinare și fremătând de nerăbdare. Însă nimeni nu o observă. Vecinii își vedeau mai departe de măturat pragurile, de înșirat rufele la uscat și de pregătit cina. O fetiță și un băiețel nu conteneau din cearta lor pe un așa-zis ospăț făcut din noroi. Când mama îi chemă la cină, amândoi refuzară să se miște din loc, ținând încăpățânați de mâncarea din nisip ud; Minli zâmbi privindu-le jocul.

Așadar, Minli părăsi satul fără ca cineva să-i arunce vreo privire. La ieșirea din sat, coti spre Muntele Neroditor.

La poalele muntelui, își desfăcu bocceaua și scoase cuțitașul, acul, bolul de orez, bucata de bambus și plosca de apă. Apoi, încercând să-și amintească tot ce-o învățase

peștișorul auriu, sparse o bucată de piatră, o frecă de ac de nouăzeci și nouă de ori, iar apoi o aruncă înapoi pe pământ. După aceea, umplu bolul cu apă până la jumătate și puse în el bambusul pe care-l lăsă să plutească. Când totul fu pregătit, cu acul în mână, privi țintă la iepurele alb de pe castron.

— Bine, îi zise ea iepurelui săltăreț, arată-mi calea, și așeză acul pe bambus. Ca prin minune, acul începu să se învârtă. Minli zâmbi mulțumită. Mulțumesc, îi spuse iepurașului pictat. De-acum înainte, oriunde vei dori tu să merg, voi merge!

Minli își strânse lucrurile și, ținând cu grijă bolul în mâini, o porni în direcția indicată de ac, pe lângă Muntele Neroditor.

— La revedere, Crăiasă-Dragon de Jad, spuse ea îndepărtându-se. La întoarcere voi ști cum să te fac din nou fericită!

Minli merse și merse, în timp ce peisajul stâncos se prefăcea treptat în pădure. Luna urcase de multă vreme pe cer, însă fetița nu se oprea din drum. „Vreau să fiu sigură că mă îndepărtez suficient de casă, încât, dacă Ma și Ba încep să mă caute, să nu mă poată găsi“, își zise. Frunzele căzute așterneau un covor moale la picioarele ei, iar păsările nopții brăzdau cerul întunecat. Doar când cerul începu să se lumineze și soarele se ivi din spatele orizontului, Minli se opri și se rezemă de trunchiul unui copac falnic. Se aventurase în inima pădurii, departe de casa și satul ei. Osteneala o copleși, așa că adormi pe loc.

Capitolul 7

Soarele alunecase către apus și luna se ridica sus pe cer când Ma și Ba se întoarseră de la câmp. În ciuda mirosului de orez proaspăt gătit, găseau casa ca fiind neobișnuit de întunecată și de liniștită.

— De ce stă Minli pe întuneric? se miră Ma în timp ce se apropiau de casă.

— Poate e tristă că a renunțat la peștișorul ei, spuse Ba clătinând din cap.

— Putem fi oare mai bătuți de soartă decât suntem deja? oftă Ma. Nu ne putem permite nici măcar să hrănim peștișorul fiicei noastre. Însă când cei doi intrară în casă și citiră biletul, Ma scoase un țipăt ascuțit, ca de pisică. M-a luat gura pe dinainte, se plânse ea. Acum suntem și mai bătuți de soartă, cu fiica noastră dispărută!

— Liniștește-te, nevastă, încercă Ba să o încurajeze. Dacă ne mișcăm îndeajuns de repede, o prindem din urmă și o aducem acasă.

Ba scoase în grabă sacul de pânză, adună câteva pături și umplu o sticlă cu apă.

— E înaintea noastră cu o jumătate de zi, spuse el. S-ar putea să ne ia un timp până s-o găsim.

Ma îl privi, apoi pregăti pentru drum orezul gătit, răsturnându-l într-o oală cu capac. Nu conteni din plâns nicio clipă.

— Numai poveștile tale sunt de vină, suspină ea. Le-a dat crezare și acum a plecat să vâneze cai verzi pe pereți.

Ba simți cuvintele ei tăioase ca lama unui cuțit, însă în ciuda durerii care i se citea pe chip, rămase tăcut și își văzu de împachetat. Cu mâini tremurânde lega desaga, dar acestea își recăpătară blândețea când îi atinse umerii lui Ma.

— Să mergem, zise el.

Ieșind din casă, dădură cu ochii de vecinii care se ițeau pe la uși. Auziseră strigătul lui Ma prin pereții subțiri și erau curioși să afle ce s-a întâmplat. Când Ma și Ba le dădură vestea, părea că întregul sat s-a revărsat pe uliță.

— Muntele Nesfârșit? Bătrânul din Lună? Să vă schimbe norocul? se văitau vecinii. Porniți cât mai iute s-o găsiți sau n-o s-o mai vedeți întoarsă nicicând. Nesăbuita de Minli! Vrea să facă imposibilul!

Toți sătenii arătau cu degetul spre locul unde o văzuseră ultima oară pe fetiță. Unii o zăriseră când se întorcea acasă, alții pe câmpul de orez. Însă, într-un final, se auzi vocea unui băiețel:

— Am văzut-o cu bocceluța ei. A luat-o încolo, spuse arătând spre Muntele Neroditor.

Și după ce sătenii își luară rămas-bun de la ei, Ma și Ba porniră la drum, spre Muntele Neroditor, călăuziți

doar de lumina lunii și fără altă tovărășie decât cea a propriilor umbre. Ajunși la poalele muntelui, se priviră cu neîncredere.

— Oare încotro s-o fi luat de aici? se întrebă Ba, aprinzând lampionul pe care îl ținea în mână. Lumina blândă parcă mai încălzea aerul și însuflețea întunericul din jur.

— Aici! strigă Ma, arătând spre pământul de sub picioarele lor. Sunt urme de pași care duc spre pădure. Poate sunt ale lui Minli!

Ma cercetă urmele și băgă de seamă că erau însoțite de o linie continuă, șerpuită. Ba îi făcu semn soției sale:

— Dar ce-or fi acestea? se întrebă el.

— Poate că Minli târa un baston după ea, zise Ma. S-ar putea ca aceștia să fie pașii ei.

Ba privi din nou urmele. Păreau mici și sprintene.

— Da, așa pare să fie, zise Ba. Haide să le urmăm.

Zis și făcut.

Capitolul 8

Minli se trezi când soarele era sus pe cer, răspândind o lumină de foc. Chiar și în umbra pădurii, părul negru al fetiței ardea puternic. Deschise ochii și aruncă o privire spre plosca de apă. Cum o parte din apă o folosise pentru busolă, iar în timpul nopții mai băuse din ea, plosca nu mai era decât pe jumătate plină. Luă o înghițitură și încercă să nu se gândească la Ma și Ba și la sentimentele lor când au găsit biletul. „Sper că înțeleg", își zise fetița, mutând plosca de apă de pe un umăr pe altul.

Minli porni din nou spre apus. După câteva clipe, mai luă o gură de apă. Se străduia să fie cumpătată, dar soarele răzbătea chiar și prin frunzișul des care se întindea deasupra sa, așa că nu fu de mirare că, în scurt timp, plosca i se legăna goală pe braț. Chiar atunci, printre copaci, se auzi un foșnet lin.

„E susurul apei!" gândi ea și o luă în direcția din care venea clipocitul. „Pe aici pe undeva e apă." Curând zări un pârâu cu apă limpede și strălucitoare și, fără să stea pe gânduri, se aplecă să bea și să-și umple plosca. Însă abia luă o înghițitură că o și scuipă!

— Apă sărată! strigă ea uimită. Apa aceasta e sărată!

Se așeză lângă pârâu și gândurile o năvăliră: „Cum se face că apa asta e sărată? Oceanul este hăt departe. Ce ciudățenie." Împinsă de curiozitate, Minli uită de sete și o apucă în sus, de-a lungul pârâului.

Albia se lățea și se adâncea, în scurt timp devenind un râu ca toate râurile. Tocmai când Minli era cât pe ce să se dea bătută și se pregătea să facă cale-ntoarsă, auzi niște gemete răsunătoare și simți pământul tremurând ușor.

— Cine-i acolo? strigă Minli.

— Ajutor! răspunse scâncind o voce stinsă. Mă poți ajuta?

— Vin! zise fetița numaidecât. Fără să se gândească de două ori, lăsă la o parte busola și începu să înainteze prin apă. Apa era călduță ca cea de îmbăiat și limpede precum cristalul. Minli își putea vedea picioarele pe fundul pârâului și printre ele toate pietrele și frunzele. Pe măsură ce se apropia de voce, apa creștea tot mai mult, până la genunchi și apoi aproape până la gât.

— Mai ești acolo? întrebă tânguitor glasul. Te rog, ajută-mă!

— Aproape am ajuns! strigă Minli. Trase aer adânc în piept și se scufundă în apă în direcția glasului. O usturau ochii din cauza apei sărate, așa că îi ținu închiși până ieși din nou la suprafață. Când într-un final reuși să deschidă ochii, aproape că se afundă la loc de uimire. În fața ei se afla... un DRAGON!

Capitolul 9

Ma mergea împleticindu-se de oboseală în umbrele pădurii desenate de lună. Ba nu știa de câte ceasuri se aflau pe drum. Privea încordat pământul la fiecare pas sub lumina pâlpâitoare a lampionului care i se balansa într-o mână. Pădurea era plină de umbre și contururi necunoscute, astfel încât deslușea cu greu urmele de pași de pe pământ. Era ca și cum ai căuta acul în carul cu fân. La un moment dat, Ma se împiedică, iar Ba o sprijini cu brațul.

— Ar trebui să ne odihnim puțin, zise el.

Ma scutură hotărât din cap și se trase într-o parte.

— Trebuie să mergem mai departe. Trebuie s-o găsim pe Minli.

— Dar ești obosită, îi răspunse Ba, ca și mine, de altfel. Ne tragem un pic sufletul și pe urmă o să fim în stare să mergem mai departe.

— Eu nu sunt obosită, răspunse Ma cu glas tăios. Supărarea părea să-i dea putere. Odihnește-te dacă ești obosit, dar eu voi continua să-mi caut copila.

— Ar trebui să rămânem împreună, spuse încet Ba.

— Dacă dorești să rămâi cu mine, răspunse Ma, atunci va trebui să mergi în continuare.

Ba oftă și scoase încă o lumânare pentru lampion. Lumina lămpii putea ține la distanță lighioanele pădurii, dar nu putea alina mânia lui Ma. Pe măsură ce întunericul creștea, Ma devenea din ce în ce mai supărată.

Dimineața îi prinse pe drum, soarele se ridica în depărtare și lumina își făcea timid loc prin vălul de frunze. Ba putu să stingă în sfârșit lumânarea din lampion. O privi pe Ma și văzu că amărăciunea îi devenise și mai mare odată cu apariția cerului senin.

— Dacă Minli s-a oprit să se odihnească, zise Ba, în curând e posibil să o prindem din urmă.

— Când o găsim, zise Ma, va trebui să înțeleagă că nu ne mai poate face niciodată una ca asta. Niciodată!

— Nevastă, Minli n-a plecat de acasă nicidecum ca să ne amărască nouă inimile, explică Ba.

— Nu, răspunse Ma spărgând liniștea cu glasul ei, a plecat în căutare de povești. Muntele Nesfârșit și Bătrânul din Lună! Dintre toate lucrurile fără rost de pe lume, le-a ales tocmai pe astea.

— Poveștile nu sunt fără rost, zise Ba în felul său liniștit.

— Asta s-o crezi tu! replică Ma. I-ai umplut capul cu ele. Ai făcut-o să creadă că o biată scorneală ne-ar putea schimba soarta oropsită! Ce aiureală!

— Da, șopti Ba întristat, e imposibil, într-adevăr. Însă nu e o aiureală.

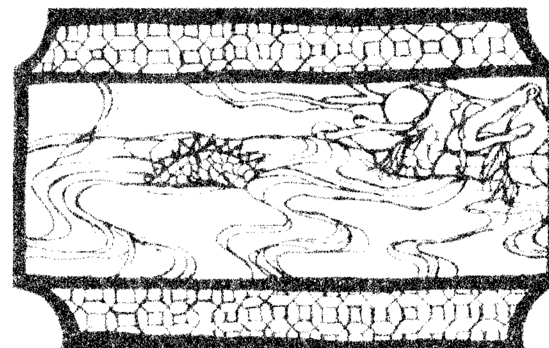
Ma deschise din nou gura, dar nu apucă să mai scoată niciun cuvânt că, de undeva din fața lor, se auzi un zgomot de crengi rupte. Ca și cum cineva își croia drum prin desiș. Ma și Ba se priviră cu tâlc.

— Minli! exclamă Ma.

Uitând de oboseală și de supărare, Ma și Ba o luară la goană prin pădure. În fuga lor, Ba își rătăci pălăria și Ma nici nu mai băgă în seamă crengile care îi zgâriau fața, grăbiți să prindă din urmă omul invizibil.

— Minli! strigară ei. Minli!

Când în sfârșit se apropiară de siluetă, rămaseră pironiți locului de uimire. Nu era Minli. În schimb, Ma și Ba se zgâiau cu gura căscată la negustorul de peștișori aurii.

Capitolul 10

Lui Minli i se tăie respirația când dădu cu ochii de dragon. Era de un roșu aprins, culoarea lampioanelor norocoase, avea mustățile verde-smarald, coarne și, în vârful capului, un glob perfect rotund ca o lună cenușie. Cel puțin atât reușea să distingă Minli din el, pentru că dragonul era mai bine de jumătate acoperit de sfoara cu care fusese legat fedeleș ca să nu se poată mișca și de lacul argintiu de lacrimi, format în jurul lui.

Fetița își imaginase întotdeauna că trebuie să fie foarte palpitant, dar în același timp înspăimântător, să te afli față în față cu un dragon. În poveștile spuse de tatăl ei, dragonii erau niște creaturi înțelepte, puternice și maiestuoase. Dar iată că sub ochii ei se înfățișa un dragon legat și care plângea de ți se rupea inima! Minli nu se simți deloc înspăimântată. Dimpotrivă, i se făcu milă de biata creatură.

— Mă poți ajuta? suspină dragonul. Sunt prins aici și nu mă pot mișca.

Venindu-și în fire, Minli porni înot spre dragon.

— Ce-ai pățit? întrebă fetița.

— M-au legat maimuțele în timp ce dormeam, răspunse dragonul. Sunt prins aici de câteva zile.

Fetița înotă până la dragon și i se cățără în spinare pentru a ieși din apă. Își deschise bocceluța și scoase cuțitașul ascuțit pe care îl purta cu ea și apoi începu să taie sfoara.

— De ce te-au legat maimuțele? întrebă fetița.

— Pentru că vreau să mă afund în pădure până la livada de piersici, răspunse dragonul, iar maimuțele nu vor să lase pe nimeni să treacă mai departe. Zile la rând le-am luat cu vorba bună tot încercând să le conving să mă lase să-mi văd de drum în liniște, însă nu te poți înțelege cu ele. Până la urmă le-am spus că, dacă nu mă lasă să trec, pur și simplu o voi face cu forța. Știu că sunt destul de mare și de puternic cât să-mi croiesc drum și fără voia lor, așa că de cum am adormit, m-au legat fedeleș.

— Dar de ce nu dau maimuțele nimănui voie să treacă? vru să știe Minli.

— Pentru că sunt niște creaturi lacome, răspunse dragonul. Au descoperit de curând piersicii din pădure, iar acum nu vor să lase niciun suflet să treacă, ca să nu împartă piersicile cu nimeni. Chiar dacă le-am făgăduit că nu mă voi atinge de niciun fruct, tot nu m-au lăsat mai departe. Nu vor nici măcar să le văd.

— De ce trebuie să o iei prin pădure? întrebă Minli. De ce nu zbori pur și simplu?

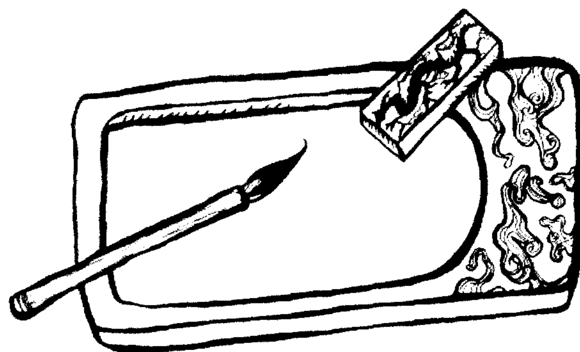
Lacrimi de mărimea corcodușelor începură să se rostogolească pe fața dragonului.

— Nu pot să zbor, suspină el. Nu înțeleg de ce. Toți ceilalți dragoni pot să zboare, doar eu nu. Tare aș vrea să înțeleg de ce.

— Nu plânge, îl liniști fetița mângâindu-l, cu sufletul sfâșiat de milă. Eu mă îndrept spre Muntele Nesfârșit ca să-l întâlnesc pe Bătrânul din Lună și să-l întreb cum pot schimba soarta familiei mele. Poți să vii și tu cu mine să-l întrebi cum poți zbura.

— Știi să ajungi la Muntele Nesfârșit? întrebă mirat dragonul. Credeam că nu e cu putință să-l întâlnești pe Bătrânul din Lună. Înseamnă că ești o mare înțeleaptă dacă știi cum îl poți găsi.

— Nu tocmai, replică Minli. Am aflat drumul de la un peștișor auriu.

Capitolul 11

Îi luă multă vreme lui Minli să taie sforile care îl țintuiau locului pe dragon. Pentru niște noduri fu nevoită să se scufunde printre ierburile unduitoare. Printre scufundări și tăiat de sfoară, fetița îi povesti dragonului despre satul ei, peștișorul auriu și despre cum călătoria ei era abia la început de drum.

— Pe mine mă cheamă Minli, se prezentă ea. Tu cum te numești?

— Nume? întrebă nedumerit dragonul. Nu cred că am așa ceva.

— Cu toții avem un nume, spuse Minli. Când te-ai născut, nu ți-a dat nimeni niciun nume?

— Când m-am născut? întrebă dragonul, cugetând.

— Da, răspunse fetița, gândindu-se că dragonul întâlnit era foarte diferit de toți dragonii despre care auzise vreodată vorbindu-se. Cum ți-au spus când te-ai născut?

Povestea Dragonului

Când m-am născut, îmi amintesc două glasuri conversând.

— Stăpâne! zise una dintre voci. Este nemaipomenit – dragonul e aproape viu!

— Mai pune apă în piatra de cerneală, spuse celălalt glas, foarte aproape de capul meu. Îi simțeam căldura respirației. Și vorbește mai încet. Vei trezi dragonul.

— Îmi cer iertare, Maestre, zise primul glas pe un ton mai umil. Doar că tabloul acesta este cu adevărat uimitor, chiar și pentru un artist atât de iscusit ca dumneavoastră. Va aduce o mare onoare satului atunci când îl vom prezenta magistratului.

— Irosit pe magistrat, șopti pictorul atât de încet încât doar eu l-am auzit. Un om îngâmfat și trufaș care, știind că doar familia imperială are permisiunea de a folosi dragonul ca simbol, poruncește imediat să i se facă un tablou cu un dragon. Acum, că fiul lui s-a însurat cu fiica regelui, Magistratul Tigru se va grozăvi cu puterea lui și va face tot ce-i stă în putință pentru a-și extinde autoritatea. Dar știu că tabloul acesta o să-i câștige bunăvoința și o să elibereze satul de taxele lui nedrepte.

— Ați spus ceva, Maestre? întrebă ucenicul.

— Nimic, răspunse acesta, doar că am pictat acest dragon pe pământ, nu zburând, ca toți ceilalți dragoni. Poate că așa magistratul va vedea cum averea lui îl trage în jos.

— Mă îndoiesc că magistratul va pricepe tâlcul acesta, Maestre, își dădu cu părerea ucenicul.

— Adevărat, replică pictorul, dar oricum dragonul îi va fi pe plac. Mă voi pregăti pentru vizita lui. Tabloul este isprăvit. Spală pensulele și ai mare grijă de piatra mea de cerneală. Este unică în lume. E singura piatră de cerneală tăiată dintr-o stâncă pe care maestrul meu a spart-o dintr-un munte foarte îndepărtat. N-a mărturisit nimănui despre ce munte este vorba, așa că nu vom reuși niciodată să facem alta la fel.

— Da, Maestre, încuviință ucenicul. Însă dragonul...

— Da? zise acesta.

— E terminat? întrebă el. Nu i-ați pictat ochii.

— Ca tablou, e terminat, răspunse pictorul. Tinere ucenic, mai am multe lucruri să te învăț.

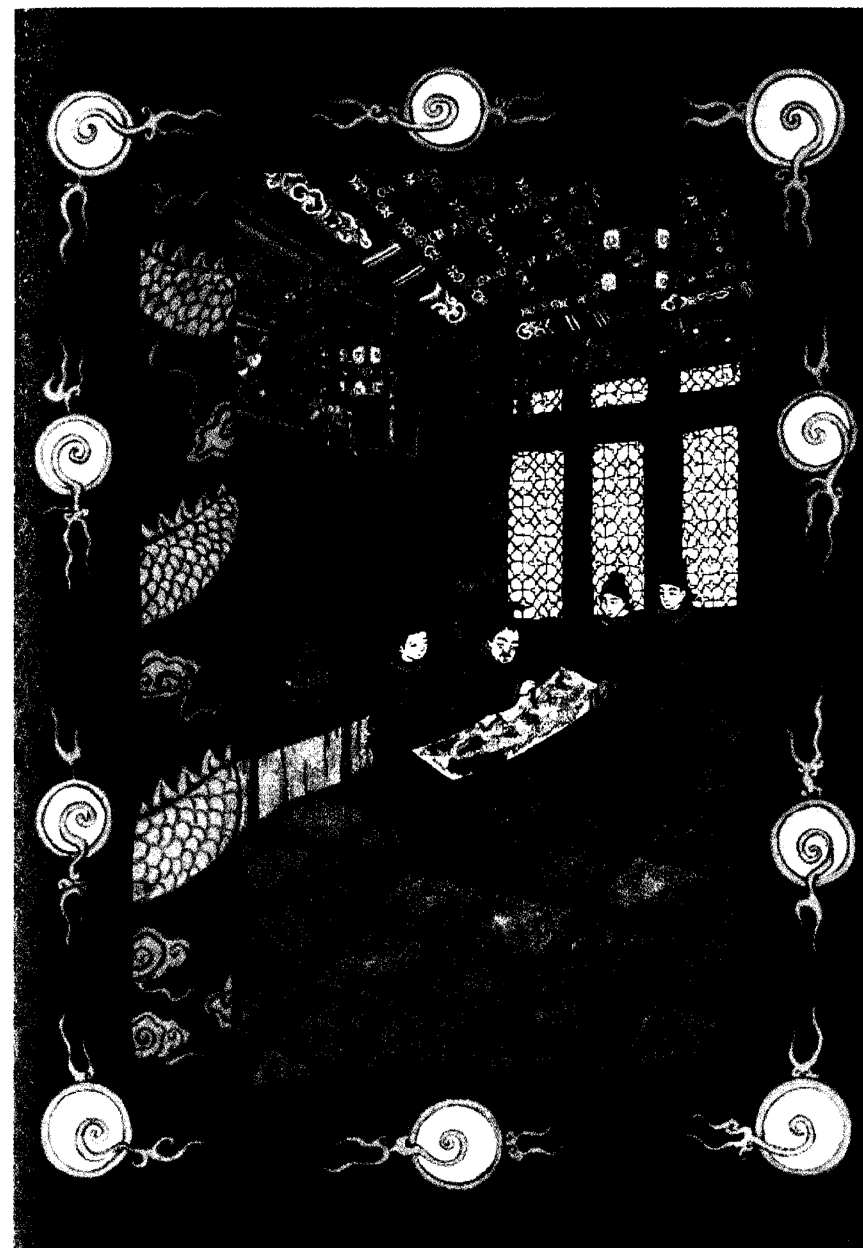
Apoi am auzit zgomot de pași și vocile lor îndepărtându-se. Aveam un sentiment straniu. Simțeam lumina caldă a soarelui care mi se prelingea pe piele, dar brațele și picioarele rămâneau amorțite. Auzeam vântul care șuiera printre frunze, legănând copacii de afară și păsările țopăind în iarbă, însă nu puteam vedea nimic.

S-au scurs așa câteva ceasuri; știam asta fiindcă simțeam aerul mai rece. Am auzit zgomot de pași îndreptându-se spre mine, o mulțime de pași, așa că am știut că era o adunare de oameni.

— La porunca Luminăției Voastre, zise o voce pe care am recunoscut-o ca fiind a pictorului, vă prezint acest umil tablou pe care l-am pictat în semn de apreciere a minunatei dumneavoastre domnii.

Pentru câteva clipe domni tăcerea, timp în care îmi imaginez că toată lumea m-a privit.

— Maestre Chen, spuse o altă voce cuprinsă de uimire, aceasta este într-adevăr o operă măreață.

— Mulțumesc, Magistrate, răspunse pictorul, sunt bucuros să văd că vă este pe plac. Înseamnă că înțelegerea noastră va fi respectată?

— Da, veni răspunsul, satul va fi scutit de taxe pentru anul care vine. Iar eu voi lua tabloul cu mine.

Chiar dacă nu înțelegeam nimic din ce se petrecea în jur, știam că nu îmi doresc să aparțin Magistratului Tigru. Deslușeam în glasul lui cruzime și lăcomie, chiar și atunci când își va exprima plăcerea. Am încercat să protestez, însă buzele mi-erau pecetluite și n-am putut scoate nicio șoaptă. Apoi m-au rulat și toate sunetele și simțurile mi-au dispărut. Nu știu cât timp am stat rulat. Să fi fost o zi, o lună sau un an. Tot ce puteam face era să aștept. Într-un final m-au desfăcut și am simțit o rafală de aer rece peste mine. Dacă s-ar fi putut, sigur m-ar fi trecut fiorii.

— Tabloul acesta este o capodoperă! spuse cineva cu uluire în glas. Apoi dintr-odată vocea deveni mieroasă și lingușitoare. Așa cum se cuvine pentru cineva de rangul Înălțimii Voastre.

— Așa e, încuviință Magistratul Tigru, spune-le să-l agațe în spatele scaunului meu.

— Desigur, Magistrate, se auzi răspunsul, urmat de o scurtă ezitare. Ce straniu...

— Ce anume? se interesă magistratul.

— Ei bine, explică vocea, dragonul acesta nu are ochi. Probabil a uitat pictorul de ei.

— Nu are ochi?! explodă magistratul. Pictorul Chen a îndrăznit să-mi dea un tablou neterminat? O să dublez taxele în satul lui pentru următorii zece ani!

— Magistrate, interveni o a treia voce, una care părea mai blândă, e doar un defect minor. Dacă adăugăm două pete mici, tabloul va fi isprăvit.

— Hmm, așa este, răspunse magistratul, căzut totuși pe gânduri. Aduceți-mi o pensulă și niște cerneală.

Am auzit servitorii forfotind, aducându-i ce poruncise. La scurt timp după, am simțit o respirație fierbinte și uscată pe nas, pe măsură ce se apropia de mine, apoi cerneala rece atingându-mi fața și, dintr-odată, am putut vedea! I-am văzut magistratului chipul aplecat asupra mea în timp ce îmi picta și celălalt ochi.

Odată cu văzul m-a cuprins o senzație de căldură – întocmai ca atunci când bei ceai fierbinte într-o zi friguroasă. Am simțit forță pulsându-mi în brațe, și-n mâini, și-n picioare, iar gâtul și capul mi s-au întins pentru prima oară. Toate strigătele pe care până atunci le înăbușisem s-au revărsat din mine ca un răget tumultuos care-l făcu pe magistrat să se prăbușească.

— A prins viață! l-am auzit horcăind, urmat de strigătele servitorilor: Dragonul! A prins viață! Dragonul!

Am știut că aceea era șansa mea să scap de Magistratul Tigru. Am sărit și am luat-o la goană printre oameni, dărâmând mesele, scaunele și coloanele din drum. Printr-o fereastră, am văzut cerul albastru și frunzele verzi, m-am îndreptat într-acolo și ca să pot ieși am spart pur și simplu peretele. Casa se prăbușea în urma mea, iar oamenii țipau cât îi țineau plămânii: „Dragonul! Dragonul!“ Știam că trebuie să dispar cât mai repede cu putință, așa că am alergat cât m-au ținut picioarele, departe, printre copaci, lăsându-i pe toți în urmă. De atunci trăiesc în pădure.

— Așadar, zise dragonul, cred că numele meu e Dragon. Cel puțin, așa mi-a spus toată lumea.

— Dragon, repetă Minli, reținându-și cu greu un zâmbet. Ei bine, cred că e un nume bunicel. Ușor de reținut.

Dragonul dădu din cap, mulțumit că și-a găsit un nume.

— Așadar, te-ai născut dintr-un tablou! exclamă Minli. Acum înțeleg de ce ești așa de diferit de toți ceilalți dragoni despre care mi-a povestit tata.

— Tatăl tău cunoaște alți dragoni? întrebă curios dragonul. N-am văzut niciodată un alt dragon. Întotdeauna mi-am zis că, dacă aș putea zbura, aș putea întâlni și eu pe cineva care să-mi semene.

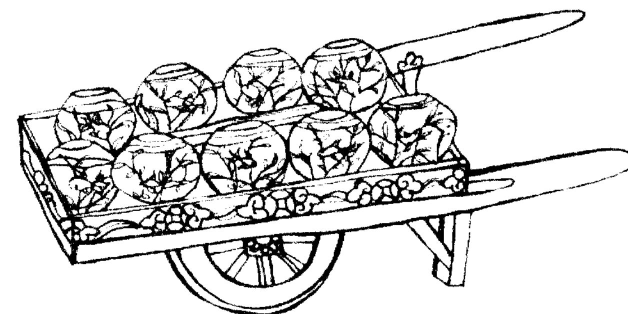
— Sinceră să fiu, zise fetița, nu cred că tatăl meu a cunoscut vreunul. El doar mi-a spus povești despre ei. Cei mai mulți oameni cred că dragonii sunt doar niște personaje de poveste. Ești singurul dragon pe care-l cunosc în realitate, spuse Minli.

— Ah, spuse dragonul cu tristețe, și nici măcar nu sunt un dragon adevărat.

În tot acest timp Minli continuă să taie sforile și chiar atunci mântui de îndepărtat și ultima legătură, eliberând brațul dragonului.

— Ești singurul dragon pe care îl cunosc în realitate. Așadar, cred că ești un dragon adevărat. Sau, cel puțin, adevărat pentru mine. În orice caz, dacă tot avem de gând să mergem împreună la Muntele Nesfârșit, hai măcar să fim prieteni adevărați.

— Da, hai, încuviință dragonul și își zâmbiră unul altuia.

Capitolul 12

Negustorul de peștișori aurii se întoarse mirat spre Ma și Ba, care continuau să îl fixeze cu privirea. Era zvelt și scund, motiv pentru care nu fu de mirare că-i confundaseră pașii cu cei ai lui Minli. Urmele din nisip despre care Ma bănuise că ar fi fost făcute de Minli cu bastonul ei duceau, de fapt, la căruciorul negustorului. Înăuntru, vasele de sticlă absorbeau razele fine ale soarelui, preschimbându-le în scânteieri de lumină. Ochii negustorului străluceau în timp ce privea la Ma și Ba, la hainele prăfuite și chipurile istovite.

— Vă pot ajuta cu ceva? întrebă el.

— O căutăm pe fiica noastră, murmură Ba. Suntem din Satul Muntelui Neroditor.

— I-ați vândut un peștișor auriu, iar apoi, zise Ma cu reproș în glas, apoi a fugit de acasă ca să încerce să ne schimbe norocul.

— Înţeleg, răspunse bărbatul, privind din nou chipul încruntat al lui Ma şi figura îngrijorată şi abătută a lui Ba. Iar acum o căutaţi ca să o opriţi?

— Bineînţeles, răspunse Ba. Trebuie să o aducem acasă.

— Da, încuviinţă Ma. Şi-a pierdut minţile. Cine ştie ce i se poate întâmpla?

— S-ar putea să reuşească, zise calm negustorul. S-ar putea să găsească o cale să vă schimbe norocul.

— Dar a plecat în căutarea Muntelui Nesfârşit! zise Ma. Întreabă-n stânga şi-n dreapta despre Bătrânul din Lună! N-are sorţi de izbândă.

— Aşa e, încuviinţă tatăl fetiţei, e imposibil.

Negustorul îi cercetă cu privirea pentru a treia oară pe Ma şi Ba, iar de această dată fură pătrunşi de privirea bătrânului până-n oase. Dintr-odată, se simţeau ca nişte portocale proaspăt decojite şi cuvintele îi părăsiseră. Se simţeau ruşinaţi, fără a înţelege de ce.

— Haideţi să vă spun o poveste, începu negustorul.

Povestea Negustorului de peştişori aurii

Bunica mea, Lao Lao, era o ghicitoare cunoscută în toată lumea. Oameni din sate îndepărtate se înghesuiau în faţa casei noastre, aşteptând să le prezică date norocoase pentru nunţi şi viitorul copiilor. Dacă s-a întâmplat vreodată să se înşele, ei bine, n-a ajuns niciodată la urechile mele. Însă cu o săptămână înainte ca eu să împlinesc nouăsprezece ani am auzit-o văitându-se la ea

în cameră. Ne-am grăbit să ajungem la ea şi am găsit-o şezând pe podea, cu beţele de ghicit împrăştiate în jur. Spre surprinderea mea, de cum m-a zărit, m-a fulgerat cu privirea.

— Tu, a zis ea, vei muri săptămâna viitoare, de ziua ta.

Părea că explodase o pocnitoare în cameră. Părinţii, mătuşile şi verişorii mei au început cu toţii să se vaite şi să jelească.

— E adevărat, e adevărat, a insistat bunica, am verificat de nu ştiu câte ori şi beţele de fiecare dată spun acelaşi lucru. Săptămâna viitoare, de ziua lui, va muri. Aşa-i e scris.

Nu-mi credeam urechilor. Cum se putea una ca asta? Însă încrederea în bunica era de nezdruncinat; dacă ea aşa zicea, însemna că aşa urma să se întâmple. Rămăsesem pironit locului, în timp ce neamurile se-nvolburau în jurul meu. Într-un final, am îndrăznit să vorbesc, deşi îmi simţeam gura uscată ca nisipul:

— Lao Lao, nu e nimic de făcut?

— Ba da, poţi face un singur lucru, a răspuns ea, însă mă-ndoiesc că vom izbuti.

— O să-l fac, am zis.

— În primul rând, a explicat Lao Lao, trebuie să facem rost de o sticlă de vin din cel mai scump soi şi să pregătim o cutie cu dulciuri.

Aşa că Lao Lao s-a dus la bogatul magistrat al oraşului şi l-a convins să-i dăruiască o sticlă din cel mai de soi vin al său. Mama şi mătuşa mea s-au întrecut în pricepere la bucătărie, preparând torturi, prăjituri şi bomboane cu mai multă grijă ca oricând. Miresmele îmbietoare ale delicateselor s-au răspândit în tot satul înainte să fie

închise într-o cutie superb decorată, și toate animalele de prin vecini s-au înșirat, adulmecând la poarta noastră.

Lao Lao s-a întors în odaia ei încercând să prezică iar în bețele de ghicit. Când a ieșit din cameră, mi-a întins cutia cu dulciuri și sticla cu vin și mi-a făcut semn să mă așez.

— Ascultă-mă cu mare atenție, a început ea, trebuie să faci întocmai cum îți spun eu. Mâine dimineață, trebuie să pornești spre miazănoapte. Nu te oprești până vezi luna ridicându-se pe cer. Atunci înaintea ta vei zări un munte, iar la poalele acestuia vei da peste un bătrân care citește o carte. Deschide cutia cu dulciuri și sticla de vin și așază-le lângă el, însă nu scoate niciun cuvânt, decât dacă ți se adresează el mai întâi. E singura ta șansă de a-ți schimba soarta.

Și-așa, a doua zi dis-de-dimineață, am făcut întocmai cum mi-a poruncit bunica și totul a decurs exact cum a prevestit. Am tot mers o zi întreagă și când, în sfârșit, soarele a coborât de pe cer, în fața mea s-a ivit un munte uriaș, al cărui vârf părea să zgârie luna. La poalele muntelui ședea turcește un bătrân, citind într-o carte uriașă. Lumina lunii îi dădea o strălucire argintie. Am deschis sticla de vin și cutia cu dulciuri și le-am așezat în tăcere lângă el, apoi m-am așezat și am așteptat răbdător.

Bătrânul părea nici să nu fi băgat de seamă prezența mea și și-a văzut mai departe de citit. Îmi lăsa gura apă de la aromele dulciurilor care împânzeau aerul, însă nu m-am clintit. Și chiar dacă bătrânul părea cufundat în lectură, probabil că și el simțea mirosul, fiindcă fără să-și ridice privirea din carte, s-a servit din cutie.

Abia după ce a isprăvit vinul și dulciurile bătrânul și-a ridicat privirea parcă surprins să vadă o prăjitură pe jumătate mâncată în mâna lui.

— Pare-se c-am mâncat merindele cuiva, și-a spus ca pentru sine. Și privind în jur a dat cu ochii de mine care-i ședeam alături. Băiete, era mâncarea ta asta?

— Da, am răspuns, apropiindu-mă de el când mi-a făcut semn.

— Prea bine, m-a întrebat, ce te-aduce pe-aici?

I-am istorisit bătrânului povestea mea în timp ce el mă asculta mângâindu-și barba. Când am isprăvit, fără să scoată o vorbă, a început să frunzărească prin carte. Într-un târziu, a dat din cap aprobator.

— Da, așa e, a zis bătrânul. Ți-e scris să trăiești doar nouăsprezece ani.

Apoi a întors cartea spre mine, iar eu, în lumina lunii, mi-am putut citi numele pe pagină. În dreptul numelui meu era scris numărul nouăsprezece.

— Vă rog, l-am implorat eu, nu este nicio cale de a-mi schimba soarta?

— S-o schimbi? a întrebat bătrânul, sincer surprins de idee. Să schimbi Cartea Norocului?

— Da, am încuviințat.

— Ei bine, zise bătrânul, mângâindu-și barba. Îți sunt îndatorat, fiindcă ți-am mâncat merindele.

A scos o pensulă din mantie și a cercetat pagina cu atenție.

„Hmm... și-a zis în sine, poate dacă... nu... dar dacă... Ah! Da, uite ce putem face!“

Și, dintr-o singură mișcare, a transformat numărul nouăsprezece în nouăzeci și nouă.

— Așa, mi-a zis bătrânul. Acum ai mulți ani de trăit. Trăiește-i cu înțelepciune!

Apoi a închis cartea, s-a ridicat și a pornit spre munte, înainte ca eu să mai apuc să scot o vorbă. Am rămas

acolo până s-a făcut nevăzut, apoi am făcut cale întoarsă spre casă.

În săptămâna următoare, chiar de ziua mea, s-a abătut asupra satului nostru un uragan cumplit. Vântul duduia mai tare ca oricând și un copac s-a prăbușit peste odaia mea, dar eu am scăpat ca prin urechile acului. Dacă ar fi căzut la doar câțiva centimetri mai încolo, m-ar fi zdrobit cu totul. În timp ce mă cățăram printre ruinele casei, am zărit privirea bunicii fixându-mă. A dat din cap fără să rostească niciun cuvânt. Nu era nevoie de vorbe pentru a-mi spune ce se întâmplase. Soarta îmi fusese schimbată.

*

— Dar ca Minli să facă asta e cu totul altceva, începu Ba. Încearcă să găsească Muntele Nesfârșit... să pună întrebări... e abia o fetiță...

— Eu cred că ar trebui să vă încredeți mai mult în ea, îi sfătui negustorul.

— Dar... protestă Ma, dar ce vrea ea e imposibil.

— Imposibil? se miră negustorul. Chiar nu pricepeți? Până și ce e scris în Cartea Norocului poate fi schimbat. Cum poate fi ceva imposibil?

Ma și Ba nu știură ce să mai zică. Ochii bărbatului și sutele de ochi ale peștișorilor aurii păreau să-i privească plini de reproș. Stânjeniți, își plecară capul, timp în care negustorul își aranjă desaga și o porni spre cotiga sa.

— Poftim un cadou, zise bărbatul, întinzând un bol spre mâinile tremurânde ale lui Ba. Peștele, de-un argintiu pal ca luna, înota în bol în cercuri. Poate dacă nu

aveți încredere că fiica voastră va găsi Muntele Nesfârșit, ați putea măcar să credeți că se va întoarce acasă la voi. Fiindcă asta nu e imposibil. Așadar, oricare va fi deznodământul călătoriei lui Minli, eu vă doresc mult noroc.

Și, cu o plecăciune, negustorul de peștișori aurii porni la drum; bolurile cu pești umpleau aerul de curcubeie, cu irizări strălucitoare în lumina soarelui. Ma și Ba îl petrecură cu privirea până când omul păru doar o stea scânteietoare la mare depărtare.

Capitolul 13

După ce tăiase sfoara ca să elibereze dragonul din strânsoare, cuțitul lui Minli se tocise, iar pielea palmelor și a tălpilor se încrețise de cât timp petrecuse în lacrimile dragonului. Pe deasupra, îi era și foarte sete.

Dragonul se oferi să o ducă în spinare până la cel mai apropiat izvor cu apă dulce. Cunoștea foarte bine pădurea.

— Așa o să ajungi mult mai iute, zise el.

Minli nu prea îndrăznea să i se urce în spinare. Una era să se cațere pe el cât timp era încă pe jumătate acoperit de apă, însă pentru că râul de lacrimi secase, își dădea seama cât era de mare. Dragonul era lung ca ulița din fața casei lui Minli. Dacă își întindea labele din față și pe cele din spate atingea cu ușurință cuiburile păsărilor din copaci. Chiar și când se apleca după ea, tot părea mai înalt decât casa ei.

Însă el își îndoi un cot, făcând o treaptă, iar fetița ajutându-se de mâini, își făcu vânt sus, până-i ajunse în spinare. Globul din vârful capului său era de mărimea unui pepene galben mai mic, numai bun să se agațe de el, ceea ce și făcu de îndată ce dragonul prinse a se mișca. Într-adevăr înaintau mai repede, însă nu cu mult. Dragonul era sprinten, dar era greu pentru trupul lui mare să se strecoare printre copaci și stânci, așa că până la urmă mersul îi devenea greoi și împiedicat. Zgâlțâiturile neîncetate îi dădeau lui Minli impresia că se afla în spinarea unui uriaș bivol indian. Văzându-l pe dragon cum se ferea de crengi și cotea printre arbori, Minli înțelese prea bine de ce majoritatea dragonilor zboară.

— Dragon, întrebă Minli dintr-odată, câți ani ai?

— Câți ani am? repetă meditativ dragonul, ca și cum aceasta era încă o întrebare pe care nu o mai auzise niciodată. Nu știu.

— Ei bine, făcu fetița o nouă încercare, de cât timp ești în pădurea asta?

Dragon căzu pe gânduri.

— De mult timp, răspunse. Îmi amintesc o pasăre zburând printre nori și care a scăpat un sâmbure de piersică pe pământ. Am văzut sâmburele crescând și făcându-se pom, apoi din pom au căzut piersicile, iar din sâmburii lor au crescut alți pomi până când s-a născut livada pe care maimuțele au luat-o în stăpânire.

„E foarte bătrân", își zise Minli, imaginându-și copacii crescând. „Cred că e în pădurea aceasta de cel puțin o sută de ani." Și mila pentru dragon o copleși pe dată, când și-l imagină singur, fără să zboare, chinuindu-se la nesfârșit să-și croiască drum printre crengi și copaci.

După ce-și strânse lucrurile și își potoli setea cu apa proaspătă de izvor, Minli se cățără înapoi în spinarea dragonului. Nu trecu mult și adormi cu capul sprijinit de globul galben și cu bolul de orez într-o mână. Văzând fetița adormită, dragonul încetini și începu să meargă tiptil, tiptil, chiar și atunci când apa din busola lui Minli îl stropea și îi intra în nas. Doar niște țipete ascuțite care zguduiră pădurea reușiră s-o trezească pe fetiță. Sunetul fusese atât de sălbatic și de neplăcut, încât Minli sări drept în picioare și căscă ochii îngrozită.

— Nu te îngrijora, o liniști dragonul. Sunt doar maimuțele.

Într-adevăr, erau maimuțele, și chiar când soarele se pregătea să asfințească, Minli reuși să le vadă agitându-se prin ramurile copacilor. Nu putu să le numere, însă după țipetele pe care le scoteau, ai fi zis că erau câteva mii.

— Ne apropiem de livadă, îi explică dragonul fetiței, vizibil înfuriat.

— Oprește-te aici, zise Minli și coborî din spinarea dragonului.

Maimuțele forfoteau printre crengi și frunze, arătându-și amenințător colții albi.

— Piersicii aceia sunt chiar în drumul nostru, zise fetița. Trebuie să trecem cumva de maimuțe.

— Eu aș putea să-mi fac drum cu forța, însă pe tine te-ar ataca, spuse Dragon. Nu știu cum am putea trece fără să pățești ceva. Ascultă-le cum urlă.

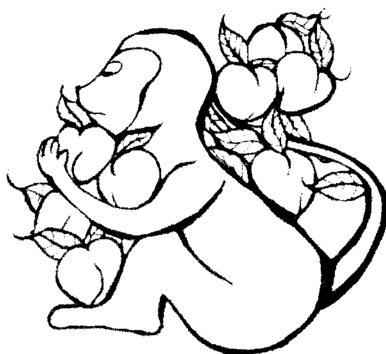
Maimuțele nu conteneau cu țipetele. Minli își acoperi urechile cu mâinile, cu toate astea continua să le audă. Parcă zbierau „Dispăreți de-aici! Sunt ale noastre! Ale noastre! Toate sunt ale noastre!".

— Ai dreptate, recunoscu Minli. N-au de gând să ne lase să trecem.

— Dar ai spus că acesta e drumul spre Bătrânul din Lună, protestă dragonul. Nu-i așa?

Minli dădu din cap aprobator. Țipetele maimuțelor începeau să semene cu un râs nebun, devenind din ce în ce mai gălăgioase, ca un vulcan gata să erupă. Privi de jur-împrejur, însă maimuțele păreau să fie pretutindeni. Era imposibil să le ocolești.

— Și, întrebă dragonul, acum ce ne facem?

Capitolul 14

Minli și dragonul se așezară în poiană și își făcură culcuș pentru o noapte. Soarele cedase deja locul lunii, iar dragonul îi arătă cum poate să facă scântei, frecându-și ghearele de o piatră; și așa făcură și un mic foc de tabără. Cum cei doi nu mai dădură semn că ar dori să înainteze în pădure, maimuțele se liniștiră, fără să-i scape însă din ochi.

— Sunt piersici pentru toată lumea, zise Dragon. N-au niciun motiv să fie așa de lacome.

— Serios? întrebă fetița.

— Da, răspunse dragonul, maimuțele sunt tare nesăbuite. Vor tot timpul mai mult și mai mult chiar dacă n-au nevoie. Le-am văzut încăpățânându-se să păstreze ciuperci putrezite și încăierându-se din cauza unor grămezi de noroi.

Auzind acestea, Minli se ridică în picioare, cu ochii licărind de bucuria unei idei salvatoare. Grămezi de noroi! Minli își aminti de cei doi copii pe care îi văzuse certându-se pe niște grămezi de noroi în timp ce părăsea satul. În loc să meargă la casele lor la cină, copiii țineau cu dinții de vasele pline de noroi. Niște nesăbuiți. Oare maimuțele erau la fel de nesăbuite? Erau prea lacome pentru un schimb înțelept sau chiar pentru a accepta o recompensă. Însă poate erau îndeajuns de lacome ca să poată fi păcălite. Oare dacă...

— Mă duc să pregătesc niște orez, zise dintr-odată Minli.

— Oh, spuse dragonul, ți s-a făcut foame. Ce păcat că nu putem face rost de niște piersici.

— Nu e pentru mine, zise Minli, zâmbind cu viclenie. E pentru maimuțe.

— Pentru maimuțe? se miră dragonul. Dacă vrei să le dai orez la schimb sau să li-l faci cadou, să știi că nu va merge. O să-l accepte și-o să-l înfulece, dar tot n-o să te lase să treci.

— Nici nu mă aștept la altceva, răspunse fetița în timp ce umplea bolul cu apă și orez nefiert. Ardea de nerăbdare să-i mărturisească lui Dragon ideea ei, dar nu era sigură cât vor înțelege maimuțele din vorbele ei. Îl privi cu o căutătură jucăușă, dar el îi răspunse cu o privire goală.

— Serios? întrebă acesta. Nu înțeleg.

— Nu-ți face griji, zise Minli fierbând de emoție asemenea apei din bol. Cred că am găsit calea de a trece de maimuțe.

Dragonul o privea pe Minli amestecând în oala cu orez. Prin aburul care se ridica spre cer, zări ochii mărgelați ai

maimuțelor scânteind printre crengi ca sute de diamante, urmărind-o și ele cu atenție pe fetiță.

— Maimuțele sunt cu ochii pe noi, îi șopti lui Minli.

— Foarte bine, răspunse fetița șoptit. Să fie!

După ce orezul stătu din fiert, oala era plină-ochi de boabe albe ca spuma laptelui. Era așa de grea încât pentru a-l da jos de pe foc, fu nevoită să-l roage pe dragon să o ajute. Minli îi spuse să lase oala tocmai lângă copaci, aproape de maimuțele curioase. Apoi, legă năvodul peste ea.

Nici nu se îndepărtară bine, că maimuțele începură sfada.

— Năvodul acela n-o să le împiedice pe maimuțe să ajungă la orez, zise dragonul. Are ochiuri mici, dar tot vor reuși să-și strecoare mâinile prin ele.

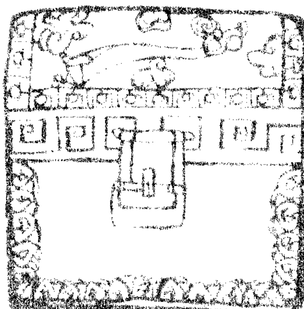
— Știu, zise Minli stingând focul. Haide să ne prefacem nepăsători, ca și cum orezul nostru e în siguranță și doar îl lăsăm puțin la răcit.

Deși nedumerit, dragonul dădu din cap aprobator. Se așezară la o distanță considerabilă de orez, dar îndeajuns de aproape cât să-l poată supraveghea, apoi se prefăcură că merg la culcare. Deși se străduia să stea nemișcată, era prea nerăbdătoare. Oare avea să dea planul roade? Se vor repezi maimuțele la orez?

În lumina clară a lunii, maimuțele aruncau pe furiș priviri viclene, strecurându-se printre crengi până la oala cu orez. Dragonul avusese dreptate: năvodul nu le putu ține departe pe maimuțe. Mâinile subțiri alunecau prin ochiurile plasei și fiecare își umplea pumnii cu orez. Dar când încercară să-și scoată mâinile, se încurcară în plasă. Ochiurile erau îndeajuns de mari ca mâinile lor goale să

se strecoare înăuntru, însă prea mici pentru a le permite să scoată pumnii plini!

În țipetele și zbieretele maimuțelor, Minli și dragonul încetară să se prefacă adormiți. Îi năpădea râsul, văzându-le cum se chinuiau și loveau cu pumnii captivi în plasă. Minli își împachetă rapid lucrurile și cei doi o luară la picior, lăsând în urmă maimuțele care cârâiau și țipau deznădăjduite. Vasul greu de orez se scutura sub strădaniile nărăvașe de eliberare. Însă năvodul era puternic și bine țesut și, cum maimuțele erau prea lacome să renunțe la orez, Minli și dragonul pătrunseră liniștiți în livada de piersici și își văzură de drum prin pădure.

Capitolul 15

Ma și Ba ședeau în fața unui pui de foc pe care Ba îl încropise. Dezamăgirea că Minli era de negăsit îi făcu să-și recunoască epuizarea, încât pe timpul zilei dormiră la umbra coroanelor de crengi, lăsându-l de pază pe micul lor pește auriu.

La trezire era deja după-masa târziu, însă nu schiță niciunul vreo intenție de a se mișca din loc. Deși nu-și spuneau nimic, amândoi ezitau dacă să continue căutarea sau să se întoarcă acasă.

În timp ce soarele arunca la orizont flăcări multicolore, ca ultim rămas-bun în fața nopții, Ma îi întinse lui Ba un castron cu terci de orez. Cina se petrecu în deplină tăcere, amândoi cugetând la vorbele negustorului de peștișori aurii. Ar trebui oare să o lase pe Minli să încerce să le schimbe soarta? Să se oprească din căutări și, așa cum îi sfătuise bărbatul, să aibă încredere în ea? Ba oftă.

— Să încerci să o găsești pe Minli e ca și cum ai încerca să găsești rețeta fericirii, zise Ba cu voce tare către sine.

— Ce rețetă a fericirii? întrebă un glas. Ba privi îngrijorat în jur. Cine vorbise? Se uită la Ma, însă ea amesteca liniștită în terci, nederanjată. Ba scutură din cap. Poate că oboseala își spunea până la urmă cuvântul și imaginația îi juca feste.

— Spune povestea, om bătrân. Te ascultă, zise din nou glasul. Nu vrea să recunoască, dar își dorește s-o audă.

Ba privi din nou în jurul său. Vocea părea că vine dinspre... peștișorul auriu? Cercetă bolul cu atenție. Oare lumina focului îl făcea să strălucească astfel? Peștișorul îl privi calm, așteptând. Ba trase aer adânc în piept și începu povestea.

Povestea rețetei fericirii

Cu mulți, mulți ani în urmă, o familie a devenit cunoscută în toată lumea pentru fericirea care domnea între membrii ei. Poate părea ciudat, dar era cu adevărat o familie neobișnuită. Deși unchi și mătuși, verișori și nepoți locuiau la un loc, niciodată nu se iscase vreun cuvânt de ocară sau vreun suspin de nefericire. Cu toții erau politicoși și buni unii cu alții. Nici măcar între găinile din gospodărie nu se stârnise gâlceavă pentru grăunțe. Se spunea chiar că până și bebelușii se nășteau zâmbind.

Poveștile despre fericirea lor s-a răspândit ca semințele în vânt, încolțind și înmugurind pretutindeni, până când, într-un final, a ajuns și la urechile Magistratului Tigru. Chiar dacă abia luase în primire noul post (înainte ca fiul lui să se nască), crudul și ursuzul magistrat își căpătase deja porecla de Magistrat Tigru.

— Imposibil, a pufnit el. Poveștile acestea sunt doar niște născociri. Nicio familie nu poate fi așa de fericită.

Dar, ros de curiozitate, a trimis un emisar să spioneze familia.

Emisarul s-a întors cum nu se poate mai uimit.

— Măria Voastră, e chiar așa cum se povestește, a zis el. Am pândit familia o lună întreagă și niciun cuvânt amar n-a fost șoptit. Cei mari sunt drăgăstoși și devotați, copiii sunt cuminți și respectuoși, iar cu toții îl cinstesc pe bunic, mai să stârnească invidia zeilor. Nici măcar câinii nu latră, doar așteaptă liniștiți să fie hrăniți. În familie domnește armonia perfectă.

— Nu se poate una ca asta, a protestat magistratul peste măsură de mirat.

Însă cu cât se gândea mai mult, cu atât începea să se îndoiască. Care să fie secretul familiei? Trebuie să fi avut o vrajă tainică sau cunoștințe ascunse. Gândul din urmă puse stăpânire pe el și începu să râvnească la fericirea lor. „Eu sunt Magistratul“, și-a zis. „Dacă există un secret al fericirii, se cuvine ca eu să-l cunosc.“ Și l-a chemat pe emisar, i-a dat un cufăr gol, cu incrustații superbe, și o întreagă armată.

— Întoarce-te la familie, a poruncit Magistratul Tigru, și spune-le că vreau să pună secretul fericirii în

cufărul acesta. Dacă refuză, ordonă-le soldaților să le distrugă casa.

Emisarul făcu tot ce îi porunci stăpânul. Când soldații au înconjurat casa, cei dinăuntru au dat ceva semne de teamă, însă când au aflat porunca magistratului, bunicul a zâmbit.

— Asta e destul de ușor, a zis el, după care soldații au dus cufărul în casă și, câteva clipe mai târziu, au revenit cu el plin. Gata. Am pus înăuntru secretul fericirii noastre, a spus el, îl puteți lua. Sperăm să-i fie de folos magistratului.

Emisarul a fost surprins de ușurința sarcinii, însă, negăsind nimic de reproșat bătrânului, și-a chemat soldații și au pornit spre palat.

Emisarul știa că magistratul era nerăbdător, așa că au mărșăluit fără popas toată noaptea, ghidați doar de lumina lunii. Comoara, cărată în spinare de patru bărbați, părea să strălucească.

Cu toate astea, pe măsură ce terenul devenea mai pietros și mai abrupt, s-a iscat din senin o pală de vânt – ca și cum însuși muntele ar fi căscat. Unul dintre cărăuși s-a împiedicat în dunele tot mai mari de nisip și cufărul s-a prăvălit. Capacul s-a deschis și, ca un fluture care-și regăsește libertatea, dinăuntru și-a luat zborul o foaie de hârtie.

— Puneți mâna pe hârtie! a strigat emisarul. Nu lăsați secretul să se piardă!

Însă, în ciuda ordinelor, hârtia le-a alunecat soldaților printre degete. Unul dintre bărbați a fost cât pe ce s-o prindă și chiar a atins-o cu vârful degetelor, însă o altă rafală de vânt, izbucnită din senin, a înghițit hârtia.

Emisarul și soldații au privit-o tăcuți înălțându-se pe cerul întunecat, până când a devenit totuna cu lumina lunii și a dispărut fără urmă. Emisarul nu a avut de ales și s-a întors la palat cu un cufăr gol. Aflând cele întâmplate, Magistratul Tigru s-a mâniat peste poate.

— Ai pierdut-o? Era o foaie de hârtie? a răcnit magistratul. Ce era scris pe ea?

— Măria Voastră, a spus emisarul tremurând, din moment ce am simțit că se cuvenea ca doar ochii Măriei Voastre să descopere secretul, n-am citit hârtia înainte ca aceasta să se piardă. Cu toate astea, tot ce am putut zări când foaia flutura prin aer a fost un singur rând de cuvinte.

— Și ce scria? a întrebat poruncitor magistratul.

— Nu știu, Magistrate, răspunse emisarul, însă un soldat a fost cât pe ce să o prindă și a fost mai aproape de ea. Poate că el a reușit să o citească.

Așadar, soldatul a fost chemat. A făcut o plecăciune timidă. Era un copilandru și se alăturase armatei magistratului de puțin timp, venind dintr-un sat sărac și îndepărtat.

— Tu, a început magistratul, tu ai fost singurul soldat care s-a apropiat de hârtie îndeajuns cât să citești ce scria pe ea. Așadar, care era mesajul?

Băiatul s-a înroșit, iar capul i-a atins podeaua într-o nouă plecăciune.

— Înălțimea Voastră, eu sunt doar un umil servitor, a zis el. Am fost într-adevăr aproape de hârtie și am văzut cuvintele... Însă, nu știu să citesc. Nu știu ce scria.

Magistratul Tigru s-a încruntat supărat, în timp ce emisarul și soldatul tremurau din toate încheieturile.

— Am... am observat ceva, s-a bâlbâit soldatul.

— Ce? a întrebat furios magistratul.

— Pe foaie era desenat un singur caracter, a zis soldatul. Rândul era alcătuit dintr-un singur caracter, scris de mai multe ori.

— Un cuvânt? a mârâit magistratul, în timp ce ochii îi scânteiau de mânie. Un singur cuvânt e secretul fericirii? A fost o păcăleală! Și-or fi închipuit că mă pot trage pe sfoară! Emisare, adună toate trupele. Voi face rost personal de secretul fericirii și voi pedepsi întreaga familie de nerecunoscători.

A doua zi, Magistratul Tigru și armata lui au pornit spre casa fericitei familii pentru a o nimici, ghidați de emisar. Dar când au ajuns acolo, locul era pustiu. Nici urmă de casă, găini și oi, nici urmă de familie! În urma lor rămăsese doar o câmpie netedă, de parcă întreaga gospodărie fusese măturată de pe fața pământului.

Magistratul Tigru s-a încruntat la vederea pustiului lăsat în urmă și a jurat să pedepsească familia pentru nerușinarea ei. Însă cum stătea pironit locului cercetând împrejurimile, un vânt puternic începu să sufle și un praf gri-verzui îl acoperi din cap până în picioare. Prefăcut într-o statuie verde prăfuită, se simțea ca și cum cerul l-ar fi batjocorit.

— Prin urmare, eu cred că, așa cum nu ne e dat să descifrăm taina rețetei fericirii, tot așa Minli nu e de găsit.

Apoi o privi atent pe Ma care, deși nu îi întoarse privirea, nu dădu niciun semn de împotrivire.

— Iar mâine, continuă Ba liniștit, cred că ar trebui să ne întoarcem acasă și s-o așteptăm să revină.

Din nou, femeia rămase tăcută, însă foarte neclar și poate doar pentru că Ba se străduia să vadă asta, Ma încuviință. Ba îi răspunse dând din cap, apoi luă niște orez și îi dădu drumul în vasul în care înota peștișorul auriu.

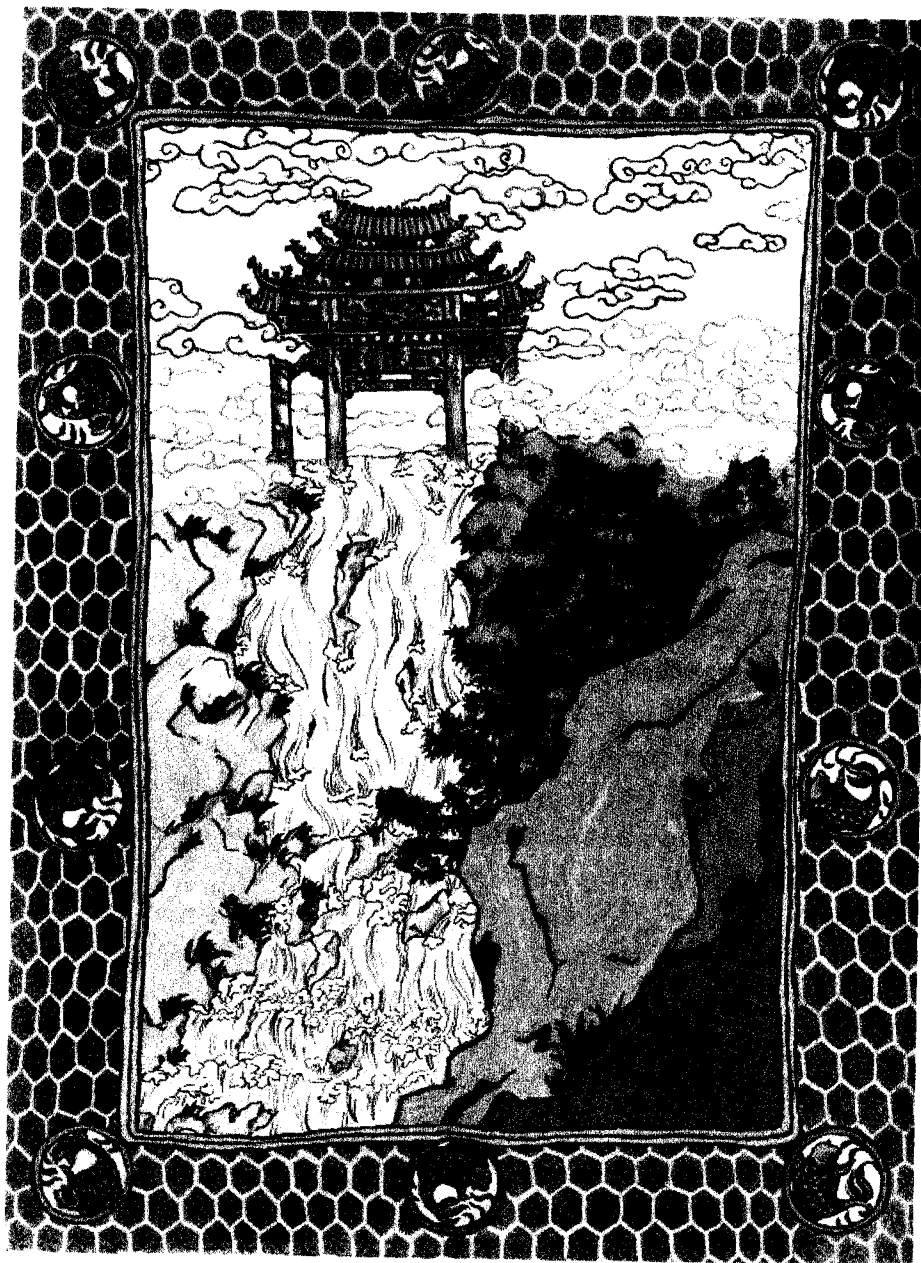
Capitolul 16

Ospătându-se din proviziile de piersici zemoase, Minli și dragonul străbătură pădurea zile în șir. Noaptea, în timp ce dragonul cutreiera pe tărâmul viselor, fetița se stingea de dorul lui Ma și Ba.

— Dar tot chinul este pentru noi trei, ca mama și tata să nu mai fie nevoiți să muncească atât de mult, încerca Minli să se liniștească atunci când se gândea cât de îngrijorați trebuie să fie părinții ei. Când mă voi întoarce acasă, Ba se va putea odihni, iar Ma nu va mai ofta niciodată. O să vadă ei.

Luna singuratică nu-i arunca însă niciodată o privire încurajatoare.

Într-o zi, celor doi le ieși în cale o apă. În depărtare, cât vedeau cu ochii, se întindea pădurea. Urmând busola care le indica celălalt mal, dragonul intră în apă cu Minli în spinare.

— Mai e mult până la Muntele Nesfârșit? întrebă dragonul.

— Ei bine, zise încet fetița, peștișorul mi-a spus să merg spre apus, până la Orașul Clar-de-Lună. Odată ajunsă acolo, trebuie să-l găsesc pe Străjerul Orașului.

— Străjerul Orașului? întrebă mirat dragonul. Acesta cine mai e?

— Nu știu sigur, zise Minli. Regele orașului, îmi închipui. După ce-l găsesc, trebuie să-i cer șirul împrumutat de care se pare că voi avea nevoie la Muntele Nesfârșit, cel puțin așa mi-a spus peștișorul.

— Șirul împrumutat? întrebă dragonul. Asta ce e?

— Nu știu, veni răspunsul. Peștișorul nu mi-a spus.

— N-ai întrebat? Dragonul fu cât pe ce să se oprească din înot de uimire.

— N-am vrut să-l rețin, zise fetița. Se grăbea.

Dragonul dădu din cap și deschise gura, gata să mai adauge ceva, dar îl întrerupse un zgomot straniu venit din apropierea lor, din apă.

— Mătușă Jin! Mătușă Jin! strigă un glas. Tu ești oare? Te-ai întors așa cum ai promis!

Dragon și Minli întoarseră capul spre apă și văzură lângă ei un pește mare portocaliu, cu înotătoarea neagră. Semăna foarte bine cu peștișorul auriu al lui Minli, doar că era mai mare.

— Cred că mă confuzi cu cineva, i se adresă Minli peștelui.

— Vorbeam cu dragonul, răspunse peștele, dar cred că nici tu nu ești Mătușa Jin.

— Ei bine, zise dragonul, zâmbindu-i încurcat peștișorului, oricare dintre noi ți-ar fi o rudă foarte neobișnuită, peștișorule. De ce-ai crezut că sunt mătușa ta?

— Pentru că Mătușa Jin ne-a spus mereu că se va întoarce pentru a ne arăta că Poarta Dragonului există, răspunse înotătorul.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă Minli. Poarta Dragonului? Ce e asta?

Povestea Porții Dragonului

Deși niciunui pește nu i-a fost dat vreodată să vadă Poarta Dragonului, știm cu toții că există. Poate că povestea ne-a fost spusă printre valuri, când încă eram icre, sau ne-a fost șoptită printre rădăcinile florilor de lotus.

Noi, peștii, știm că într-unul din râurile acestui ținut există o cascadă spectaculoasă; e atât de înaltă și de întinsă încât apa pare să se scurgă chiar dintr-o spărtură din ceruri. În vârful ei, ascunsă privirilor, se află Poarta Dragonului.

Poarta Dragonului e o cale de intrare în cer. E veche, atât de veche încât se prea poate ca cenușiile ei coloane să fi crescut direct din muntele pe care se sprijină. Vântul și timpul au tocit și netezit plăcile pe care cu greu se mai pot desluși vechile inscripții ale celor cinci nori colorați ai cerului.

Deasupra plăcilor se ridică arcuri de culoarea cerului înnegurat. Nouă sute nouăzeci și nouă de statuete mici, înfățișând niște dragoni, ornează crestele acoperișurilor.

Fiecare dintre ele este lucrat cu cea mai mare atenție și, în ciuda ninsorii și a ploilor căzute peste ele, ochii negri de perlă continuă să scânteieze cu o forță tainică. Dar dragonii nu sunt doar niște ornamente. Ei păstrează secretul Porții Dragonului.

Iar dacă vreodată vreun pește va reuși să înoate împotriva curentului, să urce pe firul cascadei și să treacă prin poartă, dragonii se vor cutremura din temelii. Fiindcă atunci când peștele traversează poarta, spiritul său eliberează una dintre statuete, iar peștele devine un dragon zburător!

— Prin urmare, Poarta Dragonului transformă peștii în dragoni, o dorință care stă ascunsă în sufletul multor semeni de-ai mei, încheie peștișorul. Nimeni nu știe unde a auzit prima dată povestea asta sau dacă, până la urmă, e doar o poveste. Mătușa Jin, însă, era hotărâtă să afle. A spus că va înota prin toate râurile ținutului și că dacă va găsi vreodată poarta se va întoarce sub chip de dragon pentru a ne arăta adevărul. De aceea am crezut că s-ar putea să fii tu mătușa mea.

— Mătușa ta seamănă cu tine? întrebă Minli. E tot portocalie și are înotătoarea neagră?

— Da, răspunse peștișorul, însă e mai micuță, cât un ban de aramă.

— Pare greu de crezut că un peștișor atât de mic ar putea înota în sus într-o cascadă, zise dragonul. Chiar dacă găsește râul cu pricina, se prea poate să nu reușească să ajungă la poartă.

— Dacă există cu adevărat poarta asta, Mătușa Jin va găsi o cale de a o traversa, zise convins peștișorul. E foarte înțeleaptă. Dacă ai cunoaște-o, ai înțelege.

— Poate chiar o cunosc, răspunse Minli în șoaptă, gândindu-se la peștișorul pe care-l eliberase de puțină vreme. Era oare posibil ca peștișorul ei, care înotase prin toate râurile cu excepția unuia singur, să fi fost Jin în căutarea Porții Dragonului?

— Dacă nu ești Mătușa Jin, îl întrebă peștișorul pe dragon, întrerupându-i fetiței șirul gândurilor, de ce înoți prin râu? De ce nu zbori?

— Nu poate să zboare, răspunse Minli în locul prietenului ei, când îl văzu stingherit. Mergem să-l întâlnim pe Bătrânul din Lună și să-l întrebăm cum putem schimba asta. Însă mai înainte, trebuie să traversăm râul ca să ajungem la Orașul Clar-de-Lună.

— Bătrânul din Lună? se minună peștișorul. Mult noroc! Să-l găsiți pe el e chiar mai greu decât să găsiți Poarta Dragonului!

Minli și Dragonul se uitară unul la celălalt și ridicară din umeri.

— Dar Orașul Clar-de-Lună e chiar dincolo de pădure, acolo, continuă peștișorul. Dacă înotați în direcția asta, o să-l puteți vedea în depărtare.

Și, așa cum îi îndrumase peștișorul, cei doi zăriră orașul. Un zid uriaș, ca o cortină imensă de piatră, împrejmuia miile de case. Și, strălucitor prin frumusețea coloanelor sale roșii și a acoperișului aurit, se înălța un palat, dominând clădirile dimprejur, ca un splendid vapor plutind pe valurile crestate ale acoperișurilor cu țigle. Chiar și de la depărtare, orașul era maiestuos.

— Dacă vă opriți la Orașul Clar-de-Lună, continuă peștișorul, cred că dragonul ar fi mai bine să stea ascuns. Oamenii din Clar-de-Lună s-ar putea speria să vadă un dragon adevărat. Ultimul dragon zărit pe aceste meleaguri a trăit în urmă cu mai bine de un veac și a distrus palatul tatălui regelui într-un oraș din Est. S-ar putea să nu te trateze cu îngăduință.

— E bine de știut, zise Minli. Poate că e mai bine dacă merg singură în oraș.

— Da, încuviință dragonul. Mă pot ascunde la marginea pădurii să te-aștept.

— Oamenii încuie poarta zidului noaptea, zise peștișorul, așa că dacă te prinde noaptea în oraș, trebuie să aștepți până a doua zi dimineața ca să poți ieși.

— Nu-ți face griji, o liniști dragonul pe fetiță, o să te aștept.

— Ei bine, suntem aproape de mal, spuse peștișorul, așa că o să vă părăsesc. Dacă vă întâlniți vreodată cu un alt dragon, vă rog aflați dacă este mătușa mea Jin. Sper să-l întâlniți pe Bătrânul din Lună. Mult noroc!

Minli și tovarășul ei rămaseră privindu-l pe peștișor îndepărtându-se înot. Apoi își văzură de drum spre Orașul Clar-de-Lună.

Capitolul 17

Minli înghiți în sec văzându-se în fața zidului cenușiu al orașului. Trecu pe lângă cei doi lei de piatră care străjuiau intrarea în oraș și aruncă o privire în urmă. Chiar dacă nu putea vedea altceva decât copaci și umbre, știa că dragonul era ascuns acolo, așteptând-o. În doar câteva clipe împinse porțile, lăsându-și în urmă prietenul și pădurea. Poarta se închise în spatele ei și fetița căscă ochii în jur. Străzile erau aglomerate și agitate; orașul părea să dea pe dinafară de oameni, ca orezul atunci când fierbe. Negustorii de fructe și pantofi încercau să-și vândă marfa, în timp ce trecătorii își vedeau grăbiți de drum– unii împingeau roabe sau legănau coșuri pe umeri. Un bivol indian masiv și plin de noroi hoinărea mânat de un băiat cu un an-doi mai mare decât Minli, fără ca cineva să-i bage în seamă, fiind tratați ca o apariție obișnuită.

— Păzea, Șoricelule! răsună o voce aspră în spatele ei, și Minli se trezi împinsă în mulțime de coșurile cu varză pe care bărbatul le căra. Fetița se clătină și, încercând să nu cadă, apucă mâna primei persoane de lângă ea: era băiatul cu bivolul.

— Bună, zise ea. Nu te supăra, dacă vreau să vorbesc cu regele, unde trebuie să merg?

— Regele? întrebă cu uimire băiatul. Ar trebui să mergi la palat.

— Și cum ajung la palat? continuă ea.

— Urmărește dalele negre, răspunse băiatul, arătându-i drumul pavat cu pietre negre frumos șlefuite. O să te ducă la oraș.

— Stai puțin, întrebă Minli nelămurită. Nu suntem în oraș? Palatul e în alt oraș?

— Nu ești de pe-aici, așa-i? se amuză băiatul. Orașul Clar-de-Lună e împărțit în două. Acesta e Orașul Mărginaș, unde oricine e binevenit să trăiască și să călătorească. Orașul Interior e cel care găzduiește palatul; acolo locuiesc regele și curtenii lui. Trebuie să primești permis de intrare în Orașul Interior. Fără el, nu-l vei putea vedea pe rege și nici palatul. Există mii de ostași care apară Orașul Interior; nu vor lăsa pe nimeni să treacă fără permis.

— O să găsesc eu o cale, spuse Minli încrezătoare. Mulțumesc. Și desprinzându-se de brațul băiatului o porni spre drumul negru.

Și pe măsură ce se apropia de Orașul Interior, lui Minli îi era tot mai clar că băiatul avusese dreptate. Înaltele ziduri roșii ale Orașului Interior tronau amenințător și impunător asupra împrejurimilor, iar fiecare poartă

aurită era păzită de cel puțin doi ostași a căror armură sclipea argintie în lumina soarelui arzător. Să pătrundă în Orașul Interior avea să fie o sarcină anevoioasă, iar să găsească palatul și pe rege una aproape imposibilă.

„Dar trebuie să existe o cale", se încurajă Minli. Cu toate astea, chipurile ostașilor îi apăreau dure și neînduplecate, iar ea simți fiori reci săgetând-o. „Dacă îi rog să mă lase înăuntru", se gândi Minli, oprindu-se în preajma tarabelor cu fructe și a vânzătorilor de pește, „nu mă vor băga în seamă sau chiar o să mă alunge cu săbiile. Oricum ar fi, nu voi reuși să ajung la rege. Ce-i de făcut?"

— Nu-i așa de ușor precum ai crezut, așa-i? se auzi un glas din apropiere.

Minli se întoarse și dădu cu ochii de băiatul cu bivolul chiar lângă ea. „Băieții", își zise în sine, „tot timpul sunt convinși că au dreptate". Cu toate astea, nu putea să nege că avea dreptate. Minli nu avea nicio idee cum să ajungă la rege.

— Dar din când în când trebuie să existe oameni cărora li se permite să pătrundă în Orașul Interior, nu? întrebă fetița.

— Da, răspunse băiatul. O dată pe an, la Festivalul Lunii, atunci porțile se deschid pentru toată lumea.

— Când va fi Festivalul Lunii? întrebă Minli.

— A fost deja, veni răspunsul. Va trebui să aștepți până la anul.

Minli își mușcă buza de ciudă. Ce mai putea face acum?

— Nu înțeleg de ce ții morțiș să intri acolo, zise băiatul. Clădirile și hainele sunt într-adevăr mai frumoase, însă oamenii...! Niște broaște îngâmfate! La Festivalul

Lunii unul din grăjdari a încercat să mă păcălească facându-mă să cred că el e regele. Când l-am întrebat însă de ce nu poartă însemnul imperial, dragonul auriu, și-a dat seama că nu va ajunge departe cu mine. Mă credea prost? Toată lumea știe că un dragon auriu e întotdeauna purtat numai și numai de regi și împărați. Oamenii din Orașul Interior ne cred pe toți niște vite proaste.

La auzul vorbelor, bivolul scoase un fornăit puternic.

— Iartă-mă, zise băiatul, mângâind nasul bivolului, știi că n-am vrut să te jignesc.

Dar, între timp, ostașii Orașului Interior îi surprinseră pe cei doi copii zăbovind în preajma porții.

— Copii, voi de-acolo, mârâi unul dintre ei. Haideți, ștergeți-o!

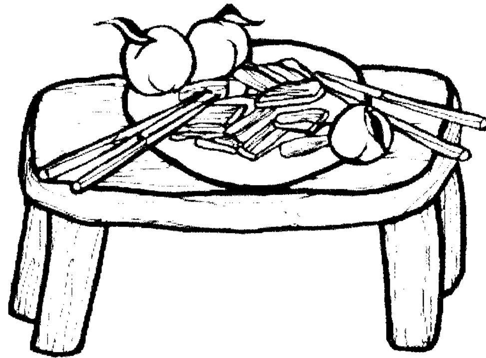
— Hai, zise băiatul, trăgând-o pe Minli de mânecă. Să plecăm de aici!

Minli îl urmă pe băiat și pe bivolul său.

— Încotro mergi? întrebă ea.

— Merg acasă, răspunse. Poți veni și tu, dacă vrei.

Și, din moment ce Minli nu avea unde altundeva să se ducă, îl urmă.

Capitolul 18

Minli îl urmă pe băiat prin labirintul străzilor și aleilor pentru ceea ce-i păru a fi ore bune. Dacă n-ar fi fost bivolul masiv pe care să-l zărească de la mare depărtare, cu siguranță s-ar fi pierdut de nenumărate ori.

— Nu mai avem mult de mers, îi zise băiatul la un moment dat.

Minli își dădu seama că băiatul locuia la mare depărtare de Orașul Interior. Drumul era nepietruit, doar pământ bătătorit. Chiar de la distanță, se vedea că zidul Orașului Mărginaș era crăpat și, pe alocuri, lăsat în paragină.

— Aici locuiesc eu, zise băiatul, arătându-i cu degetul o cărare noroioasă care ducea la o colibă sărăcăcioasă și șubredă, care-ți dădea impresia că primul vânt mai sănătos ar dărâma-o.

Băiatul păși în colibă cu bivol cu tot, iar Minli îi urmă. Mătură cu privirea căsuța strâmtă și simplă. Singura

mobilă pe care o văzu Minli era un scaun și două lăzi de lemn. Pe un perete al colibei se afla o sobă cu un grătar butucănos de metal și o oală tocită. În cealaltă jumătate a încăperii se aflau două grămezi de fân. Fetița se uită la bivol în timp ce acesta se îndreptă țintă spre una dintre grămezi și se întinse pe ea. Băiatul îl lovi afectuos pe spinare, după care târî scaunul greoi pe podea, spre Minli.

— Te rog, ia loc, o pofti băiatul și se tolăni în cealaltă grămadă de fân, și povestește-mi de ce ții morțiș să ajungi la palat.

— Nu palatul mă interesează, răspunse fetița de pe scaun, eu pe rege vreau să-l văd. Apoi îi istorisi băiatului întreaga poveste. Îl văzu încruntându-se și privind-o neîncrezător în timp ce ea îi vorbea despre peștișorul auriu și scuturând din cap când îl pomeni pe dragon, însă n-o întrerupse nici măcar o dată.

— Nu știu cum o să ajungi la rege, spuse el când Minli își încheie istorisirea. Chiar dacă reușești să vorbești cu el, mă îndoiesc că vei reuși să obții de la el șirul împrumutat, cu atât mai mult cu cât nici măcar nu știi ce este!

— Dar trebuie s-o fac, replică Minli. Trebuie să existe o cale.

— Ei bine, în ceea ce mă privește, întotdeauna gândesc mai limpede cu stomacul plin, zise băiatul, ridicându-se și deschizând una dintre lăzi. Hai să luăm cina!

În timp ce acesta prăjea mugurii de bambus în oala de pe sobă, Minli cercetă încăperea goală.

— Locuiești singur? întrebă ea.

— A-ha, încuviință el. Părinții mei au murit acum patru ani. De atunci suntem doar noi doi, eu și bivolul.

Nu părea îngrijorat, dimpotrivă, vorbea fără mânie și fără să-și plângă de milă. Dintr-odată, Minli se gândi

la casa ei – la podeaua de lemn pe care Ma o mătura întotdeauna, la pătura în plus cu care Ba o acoperea când bătea vântul mai rece – şi simţi un nod în gât.

Băiatul termină de gătit şi îi întinse o farfurie cu nişte bambus, ca nişte bucăţi fine de lemn galben. Avea o singură farfurie, aşa că o aşeză pe scaun, lângă cele trei piersici pe care le aduse Minli, şi amândoi se aşezară cu picioarele încrucişate pe podea. Scoase beţigaşele (din care, ca şi băiatul, nu avea decât două) şi începură să mănânce bambus pe scaunul ce le servea drept masă şi din singura farfurie aşezată între ei.

— Nu ai unchi sau mătuşi? întrebă Minli. Sau alte rude sau prieteni?

— Sincer să fiu... ezită băiatul, apoi îi aruncă o piersică bivolului, m-am împrietenit cu cineva. Minli fu surprinsă să-i vadă chipul schimbându-i-se pe neaşteptate. Trăsăturile sale dure se înmuiară ca o floare care se deschide, iar pe chip i se aşternu un zâmbet cald.

— Cine e? întrebă Minli.

Povestea băiatului care avea un bivol

Uneori, în timpul zilelor toride de vară, nu prea este apă suficientă pentru bivolul meu, aşa că îmi place să ies din oraş şi să-l duc în pădurea din apropiere, să se poată adăpa la izvor. Într-o zi, l-am dus în pădure, dar mă împingea şi mă trăgea în toate părţile, doar-doar ne-om depărta de izvor. Orice făceam, el refuza să se lase mânat. Aşa că, până la urmă, m-am lăsat în voia lui. M-a

condus într-o porţiune a pădurii în care nu mai fusesem niciodată, o parte pe care cred că nimeni din oraş nu a văzut-o vreodată. Copacii sunt atât de înalţi de parcă ating cerul, iarba verde pare o cuvertură de mătase, iar în apropiere se află un lac cu apă limpede atât de curată şi de cristalină, încât pare un petic de cer. Însă mai frumoase decât orice erau cele şapte fete care înotau în el.

Când m-au văzut trecând printre copaci cu bivolul după mine, au început să ţipe. Au sărit din apă, şi-au înşfăcat hainele şi au luat-o la goană. S-au făcut nevăzute aşa de repede, că puteai jura că le-a-nghiţit pământul.

Toate cu excepţia uneia. O singură fată a rămas în apă, privindu-mă speriată. Părul ei plutea în jur ca un nimb de miez de noapte, iar faţa-i albă părea o stea pe cer.

— Bună, am zis eu.

— Bi... bivolul tău, a răspuns ea cu o voce ca sunetul de flaut, s-a aşezat pe hainele mele!

— Vai, am spus cu o voce sugrumată şi l-am împins la o parte.

O rochiţă albastră de mătase zăcea pe pământ, şifonată şi puţin prăfuită. Am ridicat-o şi, simţindu-i moliciunea, m-am ruşinat de asprimea mâinilor mele.

— Poftim, am zis eu, oferindu-i haina.

M-a privit şovăitoare.

— N-o să mă uit, am asigurat-o eu, apoi am lăsat rochia pe marginea malului, la îndemână, şi m-am îndepărtat, cu spatele către ea.

Am auzit-o ieşind din apă şi apoi mătasea foşnind în timp ce se îmbrăca.

— Mulţumesc, a zis ea. Te poţi întoarce acum.

Când m-am întors, îmi zâmbea. Era de vârsta mea, însă mai frumoasă decât toate fetele pe care le-am văzut

vreodată. Până și prințesele din tablouri apar urâte în comparație cu ea.

— N-am vrut să te sperii, am zis eu, doar că bivolului meu îi era sete.

— Am bănuit eu, a zis ea râzând cu clopoței în glas și l-a privit pe bivolul meu mătăhălos intrând în apă. Nu-mi vine să cred că surorile mele m-au părăsit așa! Pe deasupra sunt și cea mai mică - ar trebui să aibă grijă de mine. Dar mă bucur că au plecat, așa putem sta de vorbă. Povestește-mi despre tine! Bivolul tău te urmează pretutindeni?

Și uite-așa am devenit prieteni buni. Ea voia să știe totul despre mine și nu era deloc încrezută. De fapt, de multe ori suspina spunându-mi cât și-ar dori să aibă libertatea mea.

— Trebuie să plec înainte să mi se simtă lipsa, a zis ea oftând din nou. Mi-ar plăcea să pot rămâne aici. Unde locuiesc n-am voie să fac nimic. Tot timpul e cineva cu ochii pe mine, spunându-mi ce și cum să fac. Uneori mă simt destul de singură.

— Dacă așa stau lucrurile, atunci vizitează-mă. Putem să ne simțim minunat împreună.

— Voi încerca, mi-a promis ea.

Și s-a ținut de cuvânt. Așa cum mă avertizase, îi era greu să plece de acasă, însă în fiecare noapte cu lună plină, când își vizitează bunicul, poposește aici. Câteodată nu poate zăbovi decât pentru câteva clipe, alteori însă rămâne ore întregi. De fiecare dată când ne vedem, râdem cât să ne-ajungă pentru o lună întreagă. E prietena mea cea mai bună și, într-o bună zi, când o să fim destul de mari, o voi convinge să rămână aici pentru totdeauna.

— În seara asta o să vină din nou, zise băiatul zâmbind cu gura până la urechi.

— Oh, pot să o cunosc și eu? întrebă Minli. Era interesant cum întregul fel de a fi al băiatului se schimba când vorbea despre ea, atitudinea lui ușor zeflemitoare și trăsăturile dure dispăreau ca prin minune și chipul i se lumina tot ca un lampion. Fetița se bucură că exista și altcineva în viața băiatului în afara bivolului.

Băiatul părea încurcat.

— E foarte timidă în preajma altor oameni, zise el. Și cred că se teme că dacă o vede cineva, familia ei ar putea afla că se oprește aici în loc să meargă direct la bunic acasă. Sunt foarte stricți cu ea.

— Atunci n-o să vă deranjez, zise Minli. Vrei să plec?

— Nu, poți rămâne aici cu bivolul, spuse el. Oricum data trecută mi-a spus că vizita asta va trebui să fie scurtă. E în urmă cu treburile, așa că o așteaptă degrabă înapoi.

— Treburi? vru să știe Minli. Cu ce se ocupă?

— Țese și toarce, răspunse băiatul. Asta îi duce bunicului când merge în vizită: fir de in pe care îl toarce. Stai, știu! O s-o întreb cum poți ajunge la rege! Ea trebuie să știe.

— De unde să știe o țesătoare să-mi spună cum să ajung rege? întrebă Minli. Locuiește în Orașul Interior?

— Nu, locuiește departe, departe, răspunse băiatul ezitant, însă știe o mulțime de lucruri.

Minli ridică din umeri. Nu părea probabil ca prietena băiatului cu bivolul să știe cum se poate ajunge la rege, însă, pentru că nici n-avea altă idee mai bună, se hotărî să aștepte și să spere.

Capitolul 19

Minli se trezi din pricina unor sunete ascuțite: era ușa care zgâria podeaua de lut. Razele lunii pătrundeau prin fereastră, luminând coliba golașă. Mai devreme băiatul îi cedase fetiței grămada lui de fân pentru a-și face culcuș și i se alăturase bivolului, lângă care, cu niște fân pe post de pernă, adormise îndată. Trezită din somn, Minli privi spre celălalt colț al încăperii și dădu cu ochii de bivolul care sforăia ușor și dormea dus, însă lângă acesta, în fân, rămăsese o scobitură.

— Oare unde a dispărut? se întrebă fetița și se pomeni gândindu-se la Ma și Ba și la dragon, care o așteptau cu toții. Dintr-odată, camera părea că geme de singurătate. Probabil că a plecat cu prietena lui, își dădu ea seama și, fără a-și mai putea stăpâni curiozitatea, se furișă la geam să tragă cu ochiul.

Da, prietena băiatului era acolo. Minli rămase uimită când o văzu. Chiar dacă băiatul îi stătea în cale, tot își putea da seama că prietena lui era frumoasă, chiar mai frumoasă decât o descrisese el. Strălucea ca o perlă în lumina lunii, iar rochia ei albastră de mătase avea culoarea cerului. Geanta pe care o ținea într-o mână părea a fi din același material ca rochia, însă firul de argint brodat pe ea o făcea să pară o bucățică de cer înstelat. Totul la ea era mai frumos și mai deosebit decât la un om obișnuit. Fără îndoială, prietena băiatului era ieșită din comun.

Minli o privi pe fetiță râzând și apoi ascultă cu atenție cuvintele băiatului. Acesta făcu un semn către casă, iar Minli se ghemui sub fereastră chiar când prietena lui întoarse privirea în direcția ei. „Probabil o întreabă cum pot ajunge la rege“, se gândi Minli.

Imediat ce prinse curaj, se uită din nou pe furiș afară. Prietena băiatului stătea cu ochii închiși și capul lăsat pe spate, ca și cum ar fi ascultat vântul. Apoi îl privi pe băiat și vorbi. El dădu din cap, iar fetița zâmbi la mulțumirile entuziaste ale prietenului ei, sau cel puțin așa își imagină Minli.

Minli se așeză pe scaunul de lemn. „Știe o mulțime de lucruri“, așa a zis băiatul despre prietena lui. Acum, că o văzuse, îi venea ușor a crede asta.

„Dar oare cine este cu adevărat?“ se întrebă ea cu voce tare.

Și chiar în momentul acela, băiatul își făcut din nou apariția în colibă.

— A, nu dormi, spuse el văzând-o pe Minli. Oricât încerca, nu reușea să-și ascundă buna dispoziție din urma vizitei; cu ochii încă sclipind de bucurie, băiatul

se tolăni din nou pe patul de fân. Am vorbit cu prietena mea. A spus că s-ar putea ca mâine dimineață regele să fie în Târgul Belșugului Verde, însă va trebui să-l găsești singură.

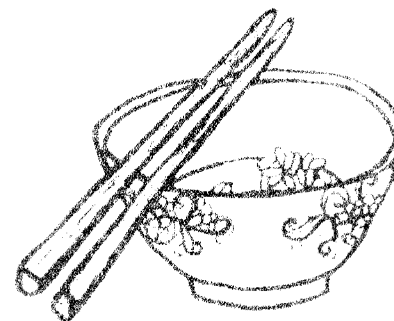
— Serios? se minună Minli. De unde știe?

Băiatul ridică din umeri.

— Nu ai întrebat-o? vru ea să știe. Nu găsești că e cam neobișnuit faptul că n-o poți vedea decât din când în când? Și tu nu o vizitezi niciodată, doar ea vine la tine? Și că știe tot felul de lucruri ca, de pildă, unde va fi regele mâine? Cine e, de fapt?

— E prietena mea, răspunse simplu băiatul. Asta e ea și pentru mine e de-ajuns.

Minli îl privi pe băiat strălucind de fericire, în ciuda sărăciei din jur, și își dădu seama că, într-adevăr, pentru el era de ajuns. Ba chiar mai mult, după cum o dovedea zâmbetul care continua să-i lumineze chipul. Toate întrebările o părăsiră pe Minli și înțelese că nu mai era nimic de spus.

Capitolul 20

Ma și Ba mergeau în tăcere. Pașii lor păreau singura muzică a pădurii. Pe Ba începuse să-l doară brațul din cauza bolului în care se afla peștișorul auriu, dar nu scoase o vorbă.

— Pot să mai duc eu peștișorul, dacă ai obosit, se oferi Ma.

Ba se pregătea să refuze, dar fu întrerupt:

— Las-o să te ajute, bătrâne. E felul ei de a-ți spune că nu mai e mâniată pe tine.

Ba închise gura și privi lung la bolul peștișorului, apoi la Ma. Ea rămase așteptând, în mod evident nu-i ajunsese nimic pe la urechi. Îi înmână soției sale bolul.

— Când începe să-ți fie greu, să mi-l dai înapoi, zise el.

— Putem să-l ducem cu schimbul, îi răspunse Ma, dând din cap aprobator.

La lăsarea nopții, ajunseră în sat, Ma ducând în brațe bolul peștișorului. Vecinii îi văzură întorcându-se și, pe

fugă, se îngrămădiră în jurul lor de parcă aveau parte de cine știe ce chilipir.

— Ați găsit-o pe Minli? întrebară ei. Unde e? De unde aveți peștișorul?

Ma și Ba scuturară din cap întristați.

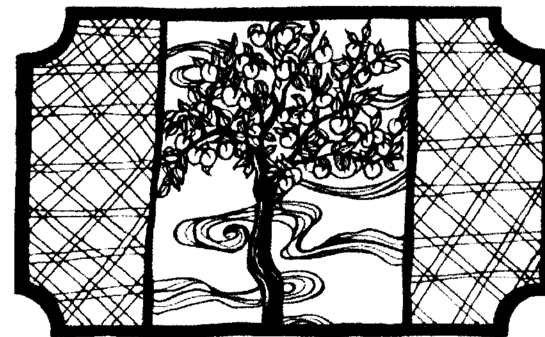
— Nu, mărturisiră ei, n-am găsit-o. Nu știm unde e. Peștișorul îl avem de la un negustor. I-am urmărit pașii crezând că erau ai lui Minli.

— Apoi ne-am hotărât, explică Ba, să ne întoarcem și să așteptăm. După ce va găsi Muntele Nesfârșit, Minli o să se întoarcă acasă.

— Să o așteptați?! se mirară toți vecinii. Cum puteți să vă lăsați fiica să umble în căutarea Muntelui Nesfârșit? Sunteți la fel de pierduți ca și ea!

— Am făcut tot ce-am putut ca s-o găsim, nici nu mai știm unde s-o căutăm. Așadar, nu ne-a mai rămas nimic de făcut decât să așteptăm, zise Ba, aruncându-i o privire lui Ma care, cu buzele ferecate în fața cuvintelor neîndurătoare ale vecinilor, părea să întărească vorbele sale. Avem încredere în ea. Se va întoarce acasă.

Ma și Ba intrară în casă, lăsând mulțimea de oameni să clatine din cap cu reproș. Ma așeză vasul cu peștișorul auriu pe masă și începu să pregătească cina în tăcere. O briză lină părea să aducă înăuntru lumina nopții, revărsându-se prin fereastră pe vasul de sticlă și luminându-l ca pe un lampion. Ba se uită cu atenție la Ma; femeia arăta ostenită, însă vântul delicat care unduia apa din vas aruncându-i umbre pe chip părea să-i netezească ridurile. Apoi, când orezul alb ca spuma laptelui fu gata, Ma luă bețigașele și hrăni peștișorul din porția ei.

Capitolul 21

Minli și noul ei prieten își croiau drum prin mulțime, în timp ce soarele arzător îi lovea în moalele capului. Minli, obișnuită cu recolta sărăcăcioasă din satul ei, nu se putea abține să caște ochii uimită la vederea grămezilor cu alimente de vânzare de la Târgul Belșugului Verde. Strada și întreaga piață erau pline de dughene și tarabe cu umbrele care te îmbiau cu verze frumoase de culoarea jadului, cu fel și fel de castraveți încovoiați, vinete superbe și portocale ispititoare. Merișoare dulci, strălucind ca șiragurile de rubin, o făceau pe fetiță să simtă cum îi lasă gura apă.

— Nu-l văd nicăieri pe rege, zise ea într-un final.

— Poate că n-a ajuns încă, răspunse băiatul.

— Mă tem că n-o să-l găsesc aici, zise abătută Minli. Acum, în lumina zilei, prietena băiatului nu mai părea atât de minunată. Oricum, ce-ar căuta un rege pe o uliță de târg?

— Dacă a spus că o să vină, atunci așa trebuie să fie, zise scurt băiatul și își ferecă încăpățânat buzele.

— Hei! Pleacă de-acolo! strigă un vânzător către bivolul care se apucase să molfăie o frunză de salată verde.

Băiatul îl trase scurt la o parte.

— Ia-ți-l de-aici! țipă bărbatul, roșu la față ca ridichile pe care le vindea.

— Cred că ar fi mai bine să-l duc de-aici, zise băiatul și începu să tragă bivolul de coarne, îndepărtându-l de grămezile ispititoare de mâncare. Îi e foame, ar trebui să-l duc la păscut.

— Eu rămân aici, spuse Minli. Nu e nevoie să stai cu mine să-l caut pe rege.

— În regulă, încuviință băiatul. Dacă ai nevoie de un loc unde să dormi la noapte, știi unde găsești coliba mea. Dacă nu, poate ne mai vedem pe-aici! Mult noroc!

— Mulțumesc, zise fetița, însă, în timp ce-i făcea liniștită cu mâna, își dădea seama că era posibil să nu-l mai întâlnească niciodată.

Înainte să-l piardă în mulțime, apucă ultima monedă din desagă și fugi spre el.

— Stai puțin! zise ea. Poftim, ia asta.

— Nu, râse băiatul. N-am nevoie, păstreaz-o tu.

— Dar... începu ea, însă băiatul se întorsese deja cu spatele, văzându-și de drum.

— Să ne revedem cu bine! îl auzi strigând, iar bivolul fornăi și el în semn de rămas-bun.

Minli zâmbi ușor năucă. „Și acum?“ se întrebă ea în timp ce hoinărea printre tarabe, negustori și cumpărători. „Cum o să-l găsesc pe rege aici?“

— Fii bun și îndură-te de-un biet bătrân, doar o bucată poftesc, se tângui cineva.

Minli se întoarse și văzu un bătrân sărac, cu chipul zbârcit, cerând de pomană în fața unei tarabe. Era murdar și cocârjat, iar hainele-i păreau făcute din cârpe de șters podeaua.

— Te rog, îl imploră pe vânzătorul de piersici, mi-e așa de sete. O piersică mică, cea mai mică?

— Pleacă de-aici, bătrâne, răspunse vânzătorul gras. N-ai bani, nu vezi nicio piersică.

— Te rog, ceru din nou bătrânul, cu o voce stinsă. Fie-ți milă de un bătrân istovit.

— Cară-te, cerșetor netrebnic ce ești! răcni vânzătorul. De nu, chem paznicii să te ia.

Vocea răsunătoare a vânzătorului atrase atenția trecătorilor și o mică adunare se strânse în jurul tarabei cu piersici.

— E o nerușinare să te porți așa cu un bătrân, zise cineva din mulțime. Dă-i o piersică!

— Toți sunteți foarte darnici când vine vorba de marfa mea, zise bărbatul cu dispreț. Dacă vă pasă așa de tare, cumpărați-i voi o piersică.

Văzându-l cu mâna întinsă, tremurând de foame, Minli simți un junghi adânc în stomac. Își aminti de Ba, întinzând ultimele boabe de orez ca să hrănească peștișorul. Banul de aramă pe care i-l oferise băiatului era încă în mână ei, cald. Inima îi bătea cu putere, gata să-i sară din piept.

— Poftim, zise ea, întinzându-i vânzătorului moneda. Alese cea mai mare piersică pe care o găsi pe tarabă și i-o oferi bătrânului. Recunoscător, acesta făcu o plecăciune și începu să mănânce cu poftă. Uitând pentru câteva clipe de Orașul Interior și de Palat, Minli îl privi

emoționată. De altfel, ca vrăjită, întreaga mulțime se opri să-l privească pe bătrân mâncând până ce din fruct rămăsese doar sâmburele.

— Mulțumesc, spuse cerșetorul cu o voce mult mai puternică și făcu o plecăciune în fața privitorilor. Piersica a fost delicioasă, îmi doresc ca voi toți să o fi putut gusta. Dacă vreți să-i faceți pe plac unui bătrân și să mai rămâneți aici o vreme, o să-mi împart averea cu voi.

Bătrânul scoase un bețișor din buzunar și se aplecă. Săpă o groapă mică în nisipul de lângă drumul de cărămizi negre și plantă sâmburele de piersică. Împlântă bățul în grămăjoara de pământ, apoi ceru niște apă.

Minli, complet fascinată, scoase plosca de apă și i-o oferi. În timp ce bătrânul turna apă pe bețișor, acesta prinse a fremăta și... Oare ochii îi jucau feste? Părea să crească.

Și într-adevăr creștea. Bățul creștea și creștea până ajunse la brațul lui Minli. Continuă să crească, iar când nu mai reuși să-i întrezărească vârful, crengi și flori rozalii umplură cerul. Când mirosul dulce al florilor se răspândi prin aer, fetița își dădu seama că bețișorul se prefăcuse într-un piersic. Încet-încet mulțimea părea să se dumirească la rândul ei, judecând după ochii holbați și gurile căscate ale oamenilor. Până și vânzătorul nesuferit uită de fructele lui și ridică uimit ochii spre pom.

Ca niște fulgi de nea rozalii, petalele începură să cadă din pom, prefăcându-se într-un covor care acoperea nisipul. Frunzele erau de-un verde intens, acoperind crengile, iar apoi se iviră muguri de paloarea lunii, sclipind ca perlele într-o scoică. Ca niște baloane mici umflate cu aer, se prefăcură în fructe rotunde, cu obraji rozalii și roșiatici. În scurtă vreme, ramurile atârnau grele sub

povara roadelor, umplând aerul cu aroma încântătoare a piersicilor coapte. Copiii se adunară în jur și se holbau pofticioși, în timp ce adulților le lăsa gura apă.

În sfârșit, bătrânul se ridică pe vârfuri, culese o piersică din pom și i-o întinse unuia dintre privitori.

— Vă rog, zise el, făcându-le tuturor semn cu mâna, înfruptați-vă!

Nu fu nevoie să li se spună de două ori. Copiii se cățărară în pom și începură să se îndoape cu delicioasele poame, în timp ce adulții le culegeau direct de pe crengi. Un băiețel se urcă în spinarea unui cal răpciugos care-l însoțea și luă o piersică roșie ca focul pe care o ochise dinainte. În scurt timp, toată mulțimea molfăia fructele moi și dulci, murmurând de plăcere. Până și vânzătorul de piersici uitase cu totul de taraba lui, iar acum stătea sub pom cu ochii închiși, în timp ce zeama delicioasă a piersicilor îi curgea pe bărbie.

Minli, pe de altă parte, nu se alătură festinului. „Dacă n-aș fi mâncat doar piersici tot drumul spre oraș", își zise ea, „aș fi fost prima care s-ar fi urcat în pom". Dar sătulă de piersici, fetița reuși să vadă ceea ce nimeni altcineva nu observă. De fiecare dată când cineva culegea o piersică din pom, dispărea una de pe taraba vânzătorului. „Cerșetorul se folosește de piersicile vânzătorului pentru pom!" se amuză fetița privindu-l pe bătrân prin mulțimea care continua să se înfrupte. La rândul lui, bătrânul asista amuzat la scenă, însă Minli băgă de seamă că cerșetorul nu era, de fapt, moșneagul care îi păruse a fi la început. „Poate e un magician. Poate mă ajută să pătrund în Orașul Interior."

Fetița se apropie încet de el. În timp ce-și făcea loc prin mulțime, ultima piersică fu culeasă din pom, iar

crengile și frunzele începură să dispară. Trunchiul părea să se prăbușească, devenind din ce în ce mai subțire și mai scund. Mulțimea terminase ospățul, iar pământul era acum acoperit de sâmburi de piersică. Când Minli ajunse în dreptul cerșetorului, ultima crenguță se făcu nevăzută sub grămada de sâmburi, iar bărbatul era gata de plecare.

— Așteptați! zise Minli, prinzându-i brațul.

Atunci, mâneca se dădu la o parte, lăsând să se observe o sclipire de aur. Grăbit, cerșetorul își trase mâneca la loc, însă nu fu nevoie de mai mult de o clipă pentru ca fetița să zărească o brățară de aur în formă de dragon. Schimbară priviri pline de înțeles, în timp ce fetița își croia scenarii în minte. „Doar familia imperială are permisiunea de a folosi imaginea unui dragon", așa îi spusese dragonul. „Toată lumea știe că dragonul de aur e purtat numai și numai de regi", zisese băiatul cu bivolul. Amintindu-și cuvintele, i se tăie respirația.

— Purtați un dragon, se bâlbâi Minli. Doar... poate purta un dragon de aur... înseamnă că sunteți... sunteți...

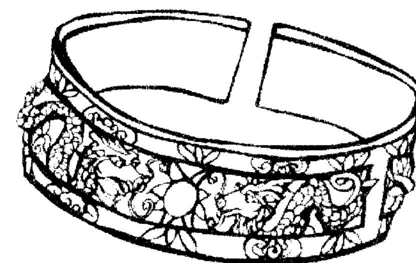
— Unde-a dispărut afurisitul ăla de cerșetor?! un strigăt furios răzbi prin mulțime.

Minli recunoscu vocea vânzătorului.

— Mi-a furat piersicile! Pun eu mâna pe el acuși!

Numaidecât, bărbatul o dădu pe Minli la o parte și o luă la fugă. Buimăcită, abia reuși să-și termine propoziția:

— Înseamnă că sunteți regele, șopti ea în urma bătrânului zdrențuit care se făcut nevăzut!

Capitolul 22

Minli încercă să-și revină din șoc. „Regele!" își zise fetița. „Nu-mi permit să-l pierd tocmai acum!" Cu inima gata să-i sară din piept o luă la goană în urma bărbatului zdrențăros.

Fu o cursă în toată puterea cuvântului, sau cel puțin așa ar fi fost dacă cerșetorul și-ar fi dat seama că era urmărit. Își croi drum printre oameni și lăzi de orez, cu fiecare pas apropiindu-se tot mai mult de părțile izolate ale orașului. Când bărbatul o coti prin spatele unei grămezi de coșuri ponosite, Minli se temu că-i pierduse urma, însă din fericire îi zări mâneca cenușie fâlfâind ca și cum i-ar fi făcut ei semn, astfel încât îl putu urmări când acesta ajunse la zidul Orașului Interior și coti după un colț.

Ascunsă în spatele unui cărucior abandonat, Minli îl pândi pe bărbat în timp ce împingea o porțiune din zid. Cu un scârțâit ușor, zidul se dădu la o parte!

„O intrare secretă în Orașul Interior!“ se minună Minli și se grăbi să pătrundă chiar când zidul se reînchidea complet. Împinse cu putere cu ambele mâini și poarta se deschise.

De cealaltă parte a porții i se înfățișă o priveliște care-ți lua ochii cu sclipirile ei, ca ale unui cufăr plin de bijuterii. Frunzele de bambus, de pin și de prun sclipeau în lumina soarelui ca niște smaralde, iar florile rozalii și roșii păreau rubine cuibărite într-o mare de verde. La câțiva pași depărtare, Minli văzu o potecă din pietricele spălate de ape. În mijlocul curții, un lac mare de jad oglindea acoperișurile arcuite ale pavilioanelor și frumusețea aspră a uriașelor sculpturi de piatră roase de vreme. Din apa tulbure, ca o floare de lotus, se înălța un pod șerpuitor. Nu putea fi decât Grădina Palatului. Însă abia băgă de seamă. În schimb, ochii îi căzură pe bărbatul din fața ei: cerșetorul își ștergea fața cu o batistă albă delicată, iar fetița văzu clar ca lumina zilei că nu era deloc bătrân. De fapt, era chiar mai tânăr decât Ba. Firele albe din păr fură și ele îndepărtate de batistă, iar părul și barba îi luceau negre ca abanosul. Zdrențele cenușii odată lepădate au scos la iveală o mătase galbenă strălucitoare, de culoarea soarelui. Dragoni și nori multicolori se asortau de minune cu brățara de aur pe care o purta, împodobindu-i mantia și aruncând scântei în lumina zilei. Nu mai încăpea îndoială că era regele.

În clipa următoare, regele se întoarse și îi observă prezența. Sub privirea lui, Minli se făcu mică, mică și îngenunche.

— Maiestatea Voastră, zise ea, simțindu-și inima bătând mai-mai să-i spargă pieptul.

— M-ai prins! îl auzi Minli, și ridicând bărbia îl văzu pe rege privind-o cu aceeași expresie amuzată ca atunci când îi cerceta pe oameni înfruptându-se cu piersici.

Regele dădu din cap. Ochii îi sclipeau plini de viață, făcându-l să pară tatăl tânăr al vreunuia dintre tovarășii ei de joacă din sat.

— Cât despre tine, zise el, binefăcătorul meu, am știut că ești isteață.

— Maiestatea Voastră! Maiestatea Voastră! se auzi un cor de voci, iar Minli zări în depărtare un alai de servitori alergând pe podul șerpuit.

— Să nu-i lași să te prindă! îi zise regele fetiței. Altfel vor afla cu toții de isprăvile mele și atunci ce mă fac?

O ridică pe Minli în picioare și o împinse în spatele statuilor noduroase de piatră, acoperind-o cu zdrențele veșmintelor de care se dezbrăcase adineauri.

— Iute, iute! zise el. Să nu scoți o vorbă. Îți poruncesc să taci chitic și să nu te arăți până nu primești permisiunea mea.

Minli îmbrățișă piatra dură și se piti cum putu mai bine. Sute de pași se apropiau, ca răpăiala unei furtuni.

— Ce s-a întâmplat? întrebă regele. S-a declarat război orașului?

— Maiestatea Voastră, începu un glas cu răsuflarea tăiată, vă căutăm de o vreme...

— Mă căutați pe mine? zise regele. De ore întregi sunt în grădină.

— Înseamnă că... înseamnă că nu v-am văzut, se bâlbâi servitorul. Nimeni nu v-a văzut... gărzile nu v-au găsit și ne-am temut...

— V-ați temut că l-a înghițit pământul pe Regele Orașului Clar-de-Lună? se amuză regele. Nu de data asta,

Consiliere Chu. În orice caz, în noaptea asta simt nevoia să fiu în comuniune cu luna.

— Maiestatea Voastră? zise glasul din nou.

— Da, răspunse hotărât regele. În noaptea asta doresc să rămân singur în grădină, doar eu și luna. Să mi se aducă cina în Pavilionul Îmbrățișarea Lunii și până dimineață să nu mă deranjeze nimeni.

— Am înțeles, Maiestatea Voastră, încuviință servitorul. Minli nu se putu abține și trase cu ochiul. Văzu rânduri-rânduri de curteni îmbrăcați cu veșminte alese, îngenuncheați în fața regelui și atingând pământul cu frunțile. Hainele lor de mătase străluceau în lumina slabă a serii. Un bărbat îmbrăcat din cap până în picioare în negru îngenunche în fața regelui, mai aproape de acesta decât restul curtenilor. Minli bănui că el era Consilierul Chu.

— De fapt, aduceți-mi două porții de mâncare, spuse regele, aruncându-i fetiței o privire pe furiș. Observându-l, Minli se retrase iute în ascunzătoare.

— Două porții, Maiestate? întrebă Consilierul Chu pe un ton nedumerit.

— Întocmai, două porții, replică regele. În felul ăsta voi cinsti luna așa cum se cuvine, doar ea este cea care îmi va ține companie în noaptea asta. Mi se pare corect.

— Desigur, Maiestate, răspunse consilierul.

Minli își închipui cât de nedumerit trebuie să fi fost bărbatul, însă acesta era îndeajuns de instruit încât să nu pună la îndoială poruncile regelui.

— Peste exact o oră, continuă regele, voi fi la Pavilionul Îmbrățișarea Lunii. Vreau să găsesc acolo mâncarea

și nimic altceva. Nu doresc să fiu deranjat de nimeni în seara asta.

— Bineînțeles, Maiestate, răspunse bărbatul, iar Minli auzi foșnetul mătăsurilor în timp ce curtenii se ridicară în picioare și se retraseră.

— S-au dus, spuse regele încet. Poți ieși acum.

Minli se strecură pe furiș din spatele statuii.

— Ei bine, micuța mea prietenă, îi spuse fetiței, acum că știi cine sunt, hai să facem o plimbare și să-mi povestești cine ești tu.

Capitolul 23

Minli și regele petrecură ceasuri întregi în grădină, fetița povestindu-i despre satul ei și despre lunga călătorie până la palat. Amintindu-și de cuvintele peștișorului auriu, fu atentă și nu scoase o vorbă despre prietenul ei dragon care o aștepta în pădure. În timp ce străbătea poteca, Minli simțea apăsarea fină și plăcută a pietrelor dezmierdându-i tălpile. Ca o floare care se închide, soarele dispărea încet de pe cer, iar când ajunseră la pavilion întreaga grădină era cufundată în întuneric.

— Așadar, zise regele, ai bătut atât amar de drum ca să-l găsești pe Străjerul Orașului.

— Da, așa e, răspunse Minli și-l privi țintă așteptând un sfat.

— Și crezi că eu sunt Străjerul, continuă regele.

— Da, replică fetița. Știți ce este șirul împrumutat? Mi-l puteți da, vă rog?

— Șirul împrumutat... repetă regele, oprindu-se în fața pavilionului. Luna se oglindea pe suprafața lină a apei, iar Minli înțelese de ce pavilionul se numea Îmbrățișarea Lunii. Luna se odihnea în apă, ocrotită ca o perlă prețioasă, iar regele zăbovi cu privirea asupra ei, pierdut în gânduri.

— În primul rând, haide să mâncăm, apoi vom vedea ce se poate face în legătură cu șirul împrumutat.

Minli păși în pavilionul în aer liber. În mijloc, îi așteptau două scaune și o măsuță cu sculpturi sofisticate din lemn de ginkgo biloba[1]. Un coș frumos împletit din bambus, care îi ajungea fetiței până la brâu, fusese așezat lângă scaune. Regele ridică nerăbdător capacul și pe loc aerul se umplu de mirosuri bogate și îmbătătoare care îi deșteptară fetiței foamea.

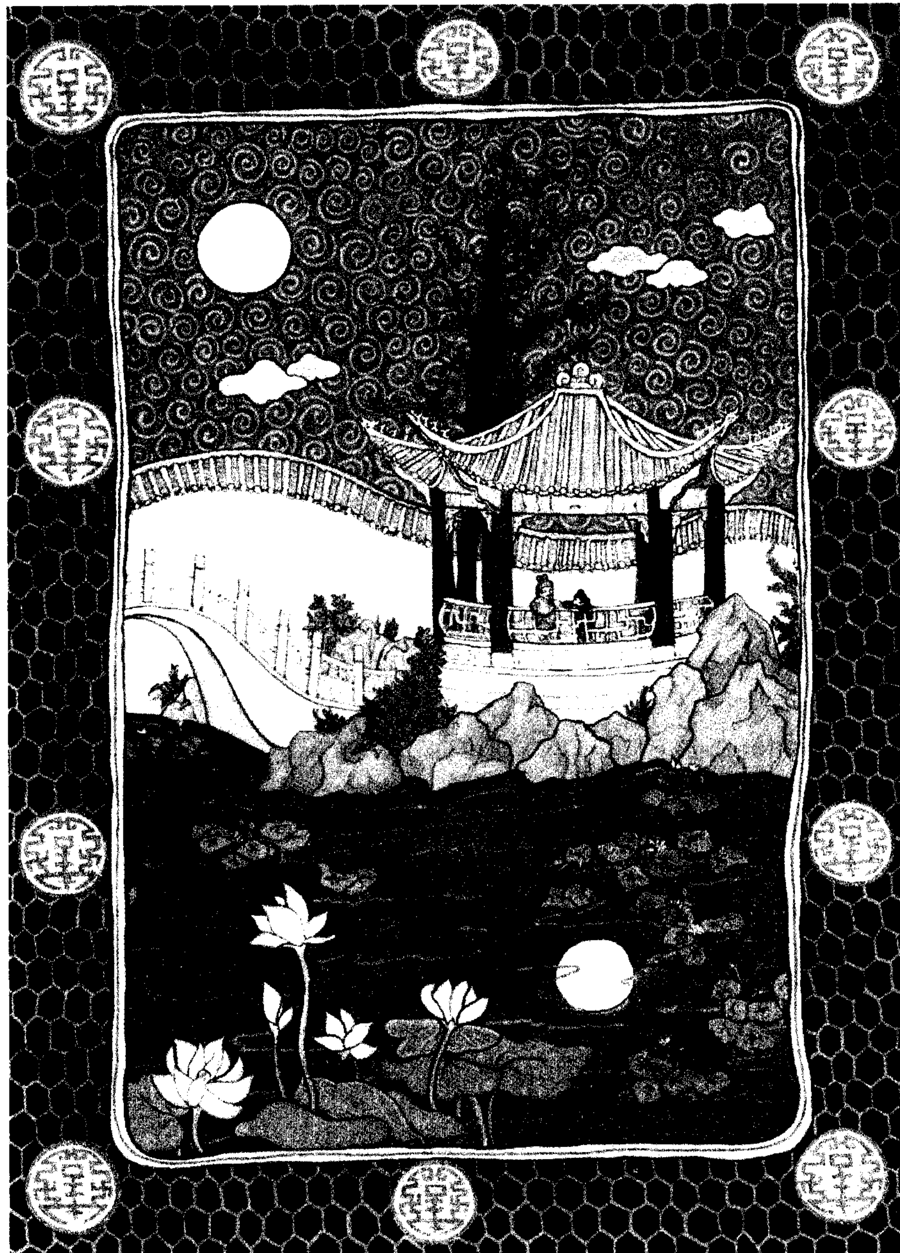
Regele scoase o farfurie cu găluște delicate de creveți rozalii, tăieței cu carne de porc, muguri de fasole fragezi, ceapă verde de culoarea smaraldului și un bol de supă de tofu alb ca jadul. La final, un ceainic și un platou cu felurite sortimente de prăjituri îi aștepta la fundul coșului.

Regele îi oferi lui Minli un set superb de bețigașe din aur, cam grele pentru mânuțele ei de copil, apoi, după ce-o invită să se înfrupte, începură să mănânce ceea ce pentru fetiță era fără îndoială cea mai gustoasă cină din viața ei.

— Nu știu ce este șirul acesta împrumutat care te interesează pe tine, mărturisi regele în timp ce-și sorbeau ceaiul.

---

[1] Arbore care provine dintr-o mică regiune din sud-estul Chinei, având atât scop terapeutic cât și ornamental. Mai este numit „arborele templier japonez" (n. red.).

Terminaseră de mâncat, iar Minli savura o prăjitură în formă de broască țestoasă, umplută cu o pastă de fasole roșie, gust necunoscut pentru ea. Se simțea desfătată de aromele îmbietoare care-i încălzeau stomacul.

— Însă cred că pot să ghicesc.

Cu mare efort, Minli se opri din mâncat și-l privi pe rege.

— Puteți? întrebă ea sfioasă, iar inima i se umplu de speranță. Ce credeți că este?

— Știi de ce se numește orașul acesta Clar-de-Lună? întrebă regele.

Minli scutură din cap, așteptând o lămurire.

— Stră-străbunicul meu i-a schimbat numele. Mai demult se numea Orașul-de-Departe. Însă când și-a început domnia, l-a rebotezat Orașul Clar-de-Lună, explică regele. Cei mai mulți cred că numele i se datorează sufletului său poetic, dar acesta nu e singurul motiv. Ai auzit povestea magistratului care a încercat să-l păcălească pe Bătrânul din Lună?

Minli dădu din cap.

— A încercat să o ucidă pe soția menită fiului său, însă, până la urmă, soarta i-a adus împreună pe cei doi, zise ea.

— A, văd că știi povestea. Regele zâmbi. Acel magistrat a fost tatăl stră-străbunicului meu. Iar acest oraș e orașul al cărui rege a devenit fiul magistratului prin acea căsătorie.

— Adică, povestea e adevărată?! exclamă Minli.

— Ei bine, e o poveste care a fost transmisă din generație în generație în familia mea, zise regele. Însă multe dintre taine nu au ajuns la urechile lumii.

 Povestea nespusă a Bătrânului din Lună și a Magistratului Tigru

După ce Bătrânul din Lună i-a prezis magistratului că fiul lui se va căsători cu fiica unui băcan, Magistratul Tigru s-a înfuriat peste măsură. Înciudat, a apucat pagina și a smuls-o din carte. Însă, înainte să apuce să o rupă în bucăți, s-a simțit străpuns de privirea bătrânului și de lumina lunii, care păreau să-l țintuiască locului. În liniștea învăluitoare, furia magistratului s-a preschimbat în frică. Într-un final, chipul Bătrânului din Lună a căpătat o mină aspră.

— Paginile din Cartea Norocului nu se rup așa de ușor, însă acea hârtie ți-a fost destinată încă dinainte de a ajunge în grija mea, i-a spus bătrânul. Așadar, poate că se cuvine să o primești. Ia-o! Cartea a înzestrat-o cu niște calități care, însă, îți vor fi la fel de nefolositoare precum ți-ar fi fost și neruptă.

Și, fără nicio altă vorbă, Bătrânul din Lună s-a ridicat și a luat-o în sus pe munte. Magistratul a rămas cu gura căscată, ținând strâns în mână bucata de hârtie.

— A smuls o pagină din Cartea Norocului? se miră fetița.

— Da, răspunse regele, însă el singur nu a reușit niciodată s-o descifreze, așa că i-a fost întrutotul nefolositoare, întocmai cum a prezis Bătrânul din Lună. Urmează-mă,

îi spuse regele ieșind din pavilion și îndreptându-se spre podul de sub lună.

Minli îl observă scoțând din sân un săculeț cu fire aurii.

— Asta este pagina smulsă. A fost dată mai departe din generație în generație, cercetată de regii Orașului Clar-de-Lună. Niciunul dintre noi nu a înțeles ce-a vrut să spună Bătrânul din Lună atunci când hârtia a fost luată cu împrumut.

Minli îl privi fascinată pe rege scoțând din săculeț o foaie de hârtie fină, împăturită. Mai decolorată chiar ca brânza tofu pe care o mâncase la cină, hârtia părea să emane o lumină proprie, ce umbrea strălucirea de aur a săculețului.

— Stră-străbunicul meu a fost acela, continuă regele desfăcând foaia, care și-a dat seama că mesajul putea fi văzut doar în lumina strălucitoare a lunii. Atunci a schimbat numele locului în Orașul Clar-de-Lună pentru a le aminti regilor care îl urmează la tron taina acestei bucăți de hârtie.

Minli privi năucită foaia care strălucea în lumina lunii. Pe ea, parcă scris cu umbre, se afla un singur șir de caractere șterse, într-o limbă pe care fetița nu o mai văzuse niciodată.

— Cred deci că această hârtie, pe care Bătrânul din Lună a spus că a împrumutat-o la rândul lui, este „șirul împrumutat“ pe care îl cauți tu.

— Bineînțeles! izbucni încântată Minli. Asta trebuie sa fie! Însă însuflețirea îi scăzu în clipa în care își aminti cu câtă grijă păstrase regele această bucățică de hârtie

la piept atâta vreme. Părea cu neputință ca acesta să se despartă de o comoară atât de prețioasă.

— Doar după ce a studiat-o vreme îndelungată, stră-străbunicul meu a reușit să-i descifreze cuvintele, zise regele. El și-a dat seama că mesajul se schimbă în funcție de împrejurări. Din acea clipă, de fiecare dată când un Rege al Orașului Clar-de-Lună se află într-o încurcătură, consultă hârtia.

— Și îi spune ce are de făcut? întrebă fetița.

— Da, replică regele zâmbind. Deși nu în felul în care îți închipui tu. Uneori, cuvintele de pe pagină sunt mai încurcate decât problema însăși.

Zicând acestea, regele își îndreptă privirea spre hârtie. Citi mesajul, iar chipul îi fu străbătut de teamă.

— Scrie, începu regele în șoaptă, „Poți pierde doar acel lucru de care te agăți".

Cuvintele păreau că plutesc în aer. Era o liniște deplină, tulburată doar de foșnetul foii în bătaia lină a vântului. Rămasă fără cuvinte, Minli privi hârtia fluturând în aer, care părea să-i facă semne.

— Se pare că cererea ta, zise regele, merită să fie luată în serios. Asta pare să fie singurul lucru pe care mi-l comunică foaia. Stai să mă gândesc.

Minli îl privi nelămurită pe rege și nu zise nimic.

— Timp de generații, familia mea a prețuit această hârtie. Am cinstit-o pentru puterea ei spirituală și pentru autoritatea ei. A fost lăsată moștenire, a fost studiată și apreciată și stimată. A fost prețuită mai presus de aur și jad, zise regele încet. Însă ce reprezintă ea cu adevărat?

Minli dădu din cap, neștiind dacă să răspundă sau nu.

— De fapt, continuă regele, nu este altceva decât o dovadă a obrăzniciei, a răutății și a lăcomiei fără scrupule care îl caracterizau pe înaintașul meu. Cu toate acestea, timp de generații nu am luat lucrul ăsta în seamă, dimpotrivă, am păstrat această hârtie cu sfințenie, astfel încât toți conducătorii Orașului Clar-de-Lună au purtat-o cu ei neîncetat, neîndrăznind să o scape din vedere nici măcar o clipă.

Oglindită în undele apei din grădină, luna părea să tremure pe cer. Regele continuă să vorbească, de data asta însă mai mult cu sine decât cu Minli.

— Ne-am agățat de ea, temându-ne mereu să n-o pierdem, zise el. Însă dacă eu aleg să-i dau drumul, atunci nu este nicio pierdere.

Minli simți cum i se taie respirația de emoție. Era conștientă că gândurile regelui se pot schimba imediat. Aceasta era unica ei șansă. Dacă regele se hotăra să păstreze hârtia, știa că nu mai există altă ocazie să ajungă în mâinile ei.

— Poate că nici nu ne era menit să ne agățăm de ea. Oricine ar fi fost proprietarul inițial, asta este o pagină din Cartea Norocului, o carte care nu aparține nimănui, zise regele. Așadar, poate că e vremea ca hârtia să se întoarcă în Carte.

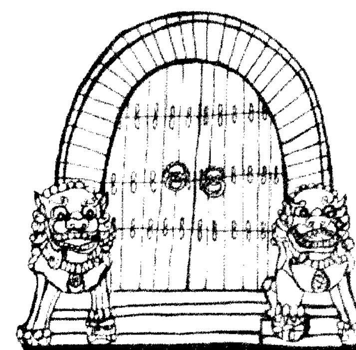
Un vânticel mângâie suprafața iazului, iar Minli își privi chipul oglindindu-se în apă: era palid și alburiu ca luna.

— „Poți pierde doar acel lucru de care te agăți", repetă pentru sine regele.

Aruncă o privire scurtă spre hârtie, apoi se uită la Minli. Pe chip i se așternu o expresie împăcată și senină, apoi zise zâmbind:

— Așadar, dacă aleg să-ți dau șirul împrumutat, nu-l pierd.

Zicând acestea, puse hârtia în mâinile tremurânde ale fetiței.

Capitolul 24

În afara orașului, dragonul o aștepta. Chiar și după ce Minli se pierduse în zare, dragonul nu-și dezlipi ochii de la șirul de copaci. De cum trecu fetița de leii masivi din piatră și porțile se închiseră în urma ei Dragon se simți singur. Își dădu seama că nu avusese niciodată niciun prieten și ce sentiment minunat era să aibă pe cineva alături.

Poate tocmai de aceea, în cea de a doua noapte, când cerul se întunecă și luna răsări, dragonul se strecură din umbra copacilor și se apropie de orașul adormit și ferecat. Deși nu voia să recunoască, simțea că stând mai aproape de zidurile orașului e mai puțin singur.

Luna de argint lumina cu raze de gheață zidurile de piatră și statuile de lei. Dragonul se apropie de poartă, privindu-le atent. Corpurile lor scunde și masive păreau să tragă în jos soclurile de piatră pe care erau așezate,

iar în noaptea întunecată coamele lor dure și buclate păreau rânduri de boboci sculptați. Un leu ținea o minge sub laba din față; celălalt alinta un pui de leu care părea să râdă ștrengărește de el. De altfel, toți leii păreau să rânjească pe ascuns, ca și cum ar fi fost martorii unei glume secrete.

— Sunt așa de amuzant? îi întrebă dragonul când trecu pe lângă ei.

— DA! izbucni puiul de leu, eliberându-se de sub laba mamei sale. Ești tare caraghios!

Dragonul sări în sus surprins, iar puiul de leu începu să hohotească, vădit amuzat de sperietura dragonului. Râsetele puiului îi treziră pe cei doi lei adulți, care se scuturară pe soclu.

— Xiao Mao! îl muștrului mama pe pui. Nu e voie să râzi de un dragon pierdut. Și știi bine regulile. Fără mișcări în prezența altora!

— Dar e un dragon, se apără puiul, nu e un om. El nu se pune la socoteală, nu-i așa? Și, în plus, uite ce caraghios e! Ditamai dragonul încercând să se furișeze ca un șoricel!

— Xiao Mao! bubui vocea groasă a leului. Puiul aruncă o privire descurajată, rușinându-se, și se potoli îndată. Între timp, dragonul își recăpătase glasul.

— Așadar, sunteți vii, zise el.

— Sigur că suntem, replică leul, cercetându-l curios pe dragon. Totul are viață – pământul pe care calci, scoarța copacilor de colo. Dintotdeauna am avut viață, chiar și atunci când eram doar piatră, înainte de a deveni lei. E adevărat însă că faptul că am fost sculptați ne-a conturat personalitatea.

— Ești un dragon destul de tânăr, nu-i așa? se interesă cu un glas suav leoaica. Pari a avea doar o sută, o sută cincizeci de ani. Nu te îngrijora, vei învăța în curând.

— O sută! izbucni puiul. Eu sunt mult mai mare decât tine. Eu am o sută șaizeci și opt de ani!

— Și nu te-ai făcut mai înțelept câtuși de puțin, comentă tatăl puiului. Nu râde de cei tineri.

— Ei bine, și ce te aduce pe aici? întrebă puiul, de data asta pe un ton prietenos. Dragonii nu coboară prea des pe pământ. Te-ai pierdut cumva?

Deși era o situație mai neobișnuită, leii nu erau deloc ostili, așa că dragonul se așeză liniștit și le istorisi toată povestea, de la cap la coadă. Le vorbi despre nașterea lui și traiul în pădure, despre întâlnirea cu Minli și călătoria lor în căutarea șirului împrumutat și a Bătrânului din Lună. Leii nu-l întrerupseră nicio clipă, deși cel mic chicoti din când în când.

— Ai aparținut cândva Magistratului Tigru? întrebă puiul de leu când Dragon își isprăvi povestea. Înseamnă că tu ești dragonul cel groaznic! Tu ești acela care a distrus palatul tatălui regelui. Câte încurcături ai pricinuit!

Dragon îi privi nedumerit pe ceilalți lei.

— În urmă cu un veac, începu leoaica, tatăl regelui a fugit din satul său natal. Un dragon îi distrusese casa, iar oamenii l-au dat afară, zicând că aduce ghinion. Atunci a venit aici și s-a stabilit în casa fiului său, unde a trăit de pe urma averii acestuia în calitate de Rege al Orașului Clar-de-Lună. Au fost vremuri grele pentru oraș, căci tatăl regelui și slujbașii pe care i-a adus cu el erau toți lacomi și nedrepți. Am fost foarte îngrijorați pentru soarta orașului.

— Voi? întrebă dragonul. De ce v-ați îngrijora voi?

— De ce ne-am îngrijora? Pentru că ne privește! răspunse leul. Noi suntem Străjerii Orașului. E responsabilitatea noastră să păzim orașul și să ne asigurăm că toate merg așa cum se cuvine. Să vedem cetatea aproape de ruină ne-a tulburat peste măsură. Apoi leul întinse laba și îi arătă dragonului un glob pe suprafața căruia se vedea o crăpătură veche și adâncă ce încet-încet începuse să se umple de praf.

— Ce-ați făcut? întrebă mirat Dragon.

 Un fir al destinului

Ne temeam că orașul avea să se năruiască. Vremurile deveneau din ce în ce mai tulburi din pricina adunărilor secrete și a nenumăratelor răzvrătiri, iar noi priveam neputincioși cum crăpătura din lumea noastră se lărgea. Era doar o chestiune de timp până când cetatea noastră dragă avea să se frângă în două. Într-o noapte, când eram nespus de abătuți, am zărit o siluetă pășind în lumina lunii. Bătrân și adus de spate, sclipea ca un lampion aprins. Când am băgat de seamă că ducea cu sine o carte greoaie și o desagă, am știut pe loc că era Bătrânul din Lună, așa că l-am strigat.

— Vă rog, ajutați-ne, l-am implorat noi. Împreună trebuie să împiedicăm ruinarea orașului.

Bătrânul din Lună ne-a cercetat pe toți trei, apoi a privit globul crăpat și figurile noastre rugătoare. Fără să scoată o vorbă, s-a așezat pe jos în fața noastră, și

deschizând cartea, a început să o răsfoiască și să-și mângâie barba.

După câteva minute, a deschis desaga și ne-a întins un fir roșu.

— Trebuie să-l păstrați până când o să vă fie de folos, a zis bătrânul, după care a închis brusc cartea și ne-a părăsit.

Știam că Bătrânul din Lună ne înmânase un fir al destinului, chiar unul dintre acelea pe care le folosea pentru a-i lega pe oameni între ei. Era un dar nemaipomenit. Deși nu ne povățuise despre cum să folosim firul, ne-am închipuit că trebuia să-l legăm în jurul orașului când crăpătura s-ar mări peste măsură. Și, noapte de noapte, am vegheat globul, gata să folosim firul la primele semne de frângere.

Neîncrezători în puterile darului, nu îndrăzneam să-l întrebuințăm decât în ultima clipă. Dar crăpătura nu s-a mărit. Pe neașteptate, regele s-a dezis de tatăl lui. El și slujbașii lui au fost trimiși în exil, iar pacea s-a întors în oraș. Cu timpul, crăpătura s-a umplut cu praf de pământ și de piatră. Și așa a rămas firul până astăzi neatins.

După ce termină de povestit, leul ridică o labă, lăsând la vedere un fir roșu.

— Șirul împrumutat! exclamă Dragonul. Acesta trebuie să fie! Minli spunea că trebuie să facă rost de șirul împrumutat de la Străjerul Orașului! Tu ești Străjerul, iar acesta este șirul împrumutat de care avem nevoie!

— Se prea poate, spuse leul, privind firul. Așadar, e posibil ca în tot acest timp să-l fi păstrat doar ca să ți-l ofer ție.

Și spunând acestea, leul lăsă firul să cadă în laba întinsă a dragonului.

Capitolul 25

Fără Minli, zilele erau lungi și grele pentru Ma și Ba. Dimineața, de cum se trezeau, dădeau fuga la patul fetiței să vadă dacă nu cumva sosise peste noapte. Seara, se grăbeau să se întoarcă de la câmp, sperând c-o vor găsi pe Minli acasă. Iar noaptea, cu un bol de orez și un set de bețigașe în față, o așteptau tăcuți la masă, tresărind la fiecare zgomot de pași.

Însă de fiecare dată nu-i întâmpina decât un pat și-o casă goală, iar zgomotul de pași care răzbătea de-afară până la ei era întotdeauna al vreunui vecin aflat în trecere. Deși nu o mai rodea furia stârnită de negustorul de peștișori aurii, de la o zi la alta Ma era tot mai slabă și mai palidă, în timp ce ochii lui Ba își pierduseră sclipirea.

Într-o seară, în miez de noapte, Ba se trezi singur în pat, sculat din somn de chemările unui glas.

— Trezește-te, bătrâne! strigă peștișorul. Trezește-te! Soția ta are nevoie de tine.

Ba se dădu iute jos din pat și o găsi pe Ma prăbușită lângă patul lui Minli. Ma stătea și suspina de sărea cămașa pe ea.

— Oh, nevastă dragă, zise Ba afectuos, așezându-se lângă ea.

Ma întoarse spre bărbatul ei chipul răvășit de lacrimi.

— Ce ne facem dacă Minli nu se mai întoarce? zise ea. Dacă am pierdut-o pe veci?

Ba își acoperi ochii cu mâna, ștergându-și lacrimile care-i șiroiau pe obraji.

— Nu știu, zise el.

— Nici eu, șopti Ma, apoi își ascunse fața în perna fetiței, plângând deznădăjduită.

Ba mângâie părul femeii înlăcrimate, luptând cu ochii închiși împotriva propriei dureri. În cele din urmă, când Ma se mai liniști, Ba zise:

— Îți amintești povestea rețetei fericirii? Și secretul, un singur cuvânt scris de nenumărate ori?

Cu spatele la el, Ma încuviință, iar Ba își îngădui un zâmbet.

— M-am gândit de nenumărate ori care ar fi putut fi acel cuvânt, zise Ba. Să fi fost „înțelepciune“ sau „onoare“? „Iubire“ sau „adevăr“? Vreme îndelungată, mi-a plăcut să cred că acel cuvânt era „bunătate“.

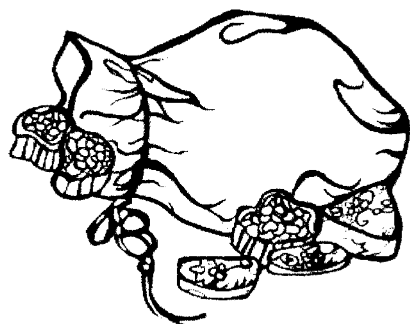
Chipul lui Ma rămase ascuns în perna lui Minli, însă se oprise din suspinat, iar Ba știa că-l ascultă.

— Însă acum, continuă Ba, mă gândesc că acel cuvânt se prea poate să fie „credință“.

O lumină slabă cenușie se strecură în cameră, de parcă luna ar fi încercat să fugă de nori. Ma ridică din nou privirea spre Ba. Își șterse lacrimile cu mâneca.

— Poate, zise ea, poate ai dreptate.

Și cu mâna încă udă de lacrimi, strânse mâna soțului ei.

Capitolul 26

În dimineața următoare Minli se trezi singură, acoperită cu o pătură groasă și călduroasă. Deși se afla pe podeaua unei pagode, avusese un somn liniștit, iar când se ridică își dădu seama că asta se datora probabil pernelor de mătase în care își făcuse culcuș. Lumina lină a soarelui, care se strecura printre frunze, îi mângâia chipul, iar suprafața verde a lacului se unduia ușor în bătaia vântului. Grădina imperială era la fel de fermecătoare pe timp de zi ca și noaptea.

Lângă ea fetița descoperi o măsuță cu un ceainic mic, un bol cu terci de orez și ouă fierte în ceai negru. „Micul dejun“, își zise Minli, însă nu apucă să se înfrupte că băgă de seamă o desagă de călătorie din brocart galben. Înăuntru găsi pătura ei modestă, bolul de orez cu desenul cu iepuraș (iar în el, acul și bucata de bambus), bețișoarele de mâncat, o provizie generoasă de prăjituri

și plosca ei, care între timp fusese umplută cu apă proaspătă. La suprafață se afla săculețul din fir de aur care găzduia pagina ruptă din Cartea Norocului. Minli apucă hârtia cu ambele mâini.

„Ei bine, acum am șirul împrumutat“, se gândi ea. „Cel puțin așa sper.“

După un mic dejun rapid, Minli părăsi pavilionul în liniște. O parte din ea ar fi vrut să cerceteze potecile de mozaic din spatele copacilor cu frunze de culorile nestematelor, însă știa că ar fi ieșit o mare grozăvie dacă vreunul dintre sfetnicii regelui ar fi descoperit-o. De asemenea, nu uitase de dragon, care o aștepta răbdător în afara cetății. Așa că, folosindu-se de poarta secretă a regelui, Minli părăsi cu mare băgare de seamă grădina și zidurile cetății Orașului Interior.

Când, în sfârșit, ieși din grădină, Minli băgă de seamă că se iviseră zorile. Orașul Mărginaș încă era cufundat în vise; tejghelele erau goale și umbrelele închise. Fetița se îndreptă grăbită spre poartă. Reuși cu chiu, cu vai să se furișeze afară, folosindu-se de o bară metalică găsită prin preajmă pentru a ridica încuietoarea și a urni una dintre greoaiele porți ale ieșirii din cetate. Chiar și așa, nu reuși decât s-o întredeschidă, și n-avu încotro decât să se strecoare afară prin fanta aceea îngustă.

Odată ajunsă de cealaltă parte a zidurilor, trase adânc aer în piept, dar nu mică-i fu mirarea să-l vadă pe dragon întins în fața leilor de piatră, dormind dus.

Trebuiră câteva ghionturi sănătoase ca dragonul să se trezească, iar zgomotosul lui căscat de dimineață aproape o băgă pe Minli în sperieți, dar din fericire cei doi

reușiră să se retragă în ascunzătoarea lor din pădure înainte ca cineva să-i zărească.

— Ce făceai lângă zidurile orașului? întrebă Minli. Trebuia să rămâi ascuns!

— Făceam rost de șirul împrumutat, replică dragonul.

— Cum adică? zise Minli. Șirul împrumutat e deja la mine.

Apoi, în grabă, amândoi își povestiră aventurile de peste noapte. Dragonul privi nedumerit pagina ruptă din carte, iar Minli cercetă firul roșu din laba dragonului.

— Așadar, care este adevăratul șir împrumutat? o întrebă dragonul pe fetiță.

— Cred că asta este încă o întrebare pe care va trebui să i-o adresăm Bătrânului din Lună, zise Minli.

Capitolul 27

Cu două șiruri împrumutate, Minli și dragonul porniră din nou la drum. Fetița refăcu busola din bolul de orez și urmau direcția indicată de ac. Pe măsură ce înaintau, pământul devenea din ce în ce mai sterp, mai stâncos și mai abrupt. Fără copaci care să îmblânzească peisajul, vântul rece sufla cu sălbăticie, biciuindu-i fetiței obrajii. Aerul rece ca gheața îi mâna și îi înghiontea, încercând parcă să le împiedice înaintarea. Era aproape seară, după ce urcaseră o porțiune stâncoasă, când dragonul chiui de mirare.

— Privește! zise el.

În fața lor se zărea o pată de lumină galbenă intensă. Din cauza peisajului cenușiu părea o bucată rătăcită de aur.

— Să fie oare o pădure? Copaci cu frunze galbene? întrebă Minli, apoi privi pietrele cenușii care îi înconjurau. Dar ce copaci ar crește în pustietatea asta?

— Eu cred că e un sat, spuse dragonul, mijind ochii. Dacă este într-adevăr o așezare omenească, putem face rost de niște haine mai groase. Deși pe el nu-l deranja frigul, băgase de seamă că de la o vreme fetița începuse să tremure.

— Nu vom ajunge acolo înainte de căderea nopții, zise Minli, însă mi se pare că zăresc o peșteră în față. Hai să înnoptăm acolo, iar mâine să-ncercăm să ajungem în satul acela sau ce-o mai fi.

Dragonul fu de acord, așa că se adăpostiră în peșteră. Provizia de prăjituri primită de la rege le potoli celor doi foamea, însă, chiar și așa, Minli simțea lipsa păturii groase care îi ținuse cald cu o noapte în urmă. Chiar și la adăpostul peșterii, departe de vântul aprig, pământul era aspru și rece. Minli făcu focul cât putu de repede și răsuflă ușurată când aerul cald umplu peștera. Însă, în noaptea aceea, fetița nu putu să adoarmă. Chiar și cu dragonul sforăind în spatele ei, cu focul trosnind molcom în vatră și înfășurată bine în pătură, nu reuși să pună geană pe geană. Precum praful pietrelor spulberat de vânt, capul îi era plin de gânduri răzlețe. Își aminti de Ma și Ba și de băiatul orfan cu bivolul său. Măcinată de remușcări, îi văzu cu ochii minții pe părinții ei îndemnând-o să se întoarcă mai devreme acasă de la câmp, își aduse aminte cum bolul ei de orez era mereu primul umplut, cum în fiecare noapte când mergea la culcare în pătuțul ei cald știa că Ma și Ba vegheau asupra ei și își imagina cât de îngrijorați trebuie să fie pentru ea că nu mai era acasă. Băiatul cu bivolul nu se bucurase niciodată de toate acele lucruri. În schimb, el avea o podea murdară, o grămadă de fân pe post de pat, un bivol plin

de noroi și o prietenă plină de secrete. Cu toate astea, refuzase să primească moneda de aramă, ba chiar se și distrase copios de ideea fetiței. Minli nu reușea să priceapă de ce și, într-un fel, se simțea rușinată de acest lucru.

Chiar în momentul în care Minli dădea din cap nelămurită, auzi un zgomot neașteptat de-afară. Ce să fie? Minli ciuli urechile și auzi din nou duruitul îndepărtat al unui tunet. Se apropia vreo ploaie? Minli se ridică fără grabă și ieși din peșteră să arunce o privire.

Dar de cum pași afară, țipă înspăimântată! Nu un tunet răsunase afară, ci răgetul unui TIGRU! Tigrul uriaș mârâi fioros către fetiță și sări la ea!

Capitolul 28

Afară vântul vâjâia îngrozitor în timp ce Ma și Ba luau cina. Obloanele se trânteau, mai-mai să iasă din țâțâni, scuturând casa din temelii, iar înăuntru lampionul arunca lumini tremurânde pe pereți. Cei doi se priviră și, fără să scoată o vorbă, se îndreptară spre fereastră.

— Vântul acesta e aducător de frică și de multe griji, zise peștișorul.

— E furtună? întrebă Ma.

Ba se întoarse spre peștișor, care îl privea țintă, cu ochii larg deschiși.

— Nu știu sigur, răspunse Ba.

Crengile copacului se legănau puternic în bătaia vântului ca și cum ar fi dus în spate toată corvoada cerului. Vântul vui din nou și aerul rece pătrunse în casă. Peștișorul se undui în apa tremurătoare din bol. Ma și Ba simțiră deopotrivă fiori pe șira spinării.

— Crezi că Minli este afară în... ezită Ma.

— Sper că nu, zise Ba. Vântul continua să izbească violent casa și copacii, dând impresia că tot pământul e răscolit de vijelie. Doar luna stătea neclintită pe cer. Ba se întoarse spre Ma și o văzu pe femeie mișcând buzele în tăcere cu privirea ridicată spre lună. Înțelese ce făcea soția lui și îi urmă exemplul.

— Te rog, imploră el cu glasul stins, te rog, păzește-o pe Minli. Te rog, ferește-o de rele!

Luna strălucea mândră pe cerul înstelat.

Capitolul 29

Țipătul lui Minli parcă îngheță aerul. Tigrul căscă fălcile amenințător, își dezveli colții ascuțiți și ghearele ca lamele și se năpusti asupra copilei. Minli își dădu seama că nu avea scăpare.

Dar, ce să vezi?! O flacără roșie apărută din senin trânti la pământ laba uriașă a tigrului. Minli căscă ochii la fiară, care își înfipse ghearele în brațul dragonului. Cu toată forța celuilalt braț, dragonul îl izbi pe tigru, și bestia zbură prin aer la câțiva metri depărtare.

— PLEACĂ DE AICI! tună dragonul, cu un glas care o cutremură până și pe Minli. Nu-și imaginase că dragonul putea vorbi așa.

Tigrul îi aruncă priviri de copil răzgâiat. Minli văzu că nu era un tigru obișnuit. Mai mare decât un cal sau un bivol și de-un verde închis, prăfuit, semăna cu nisipul

pătat de spuma oceanului. Chiar și în lumina slabă a lunii, Minli îi vedea ochii sclipind de răutate.

— DISPARI! ordonă dragonul din nou. Minli își dădu seama că uitase cât era de mare prietenul ei în realitate. Tigrul era impunător, însă dragonul era și mai și – chiar dacă perfidia din ochii tigrului îi făcea pe cei doi să pară de aceeași statură. Tigrul mai scoase un mârâit amenințător și se întoarse de unde venise. Dragonul rămase de strajă, înalt și drept, până când umbra lăsată de tigru în lumina lunii dispăru cu totul.

— Ești bine? întrebă dragonul într-un final.

— Tigrul acela... începu Minli năucită, tigrul acela m-ar fi omorât!

— Știu, răspunse dragonul. E răul întruchipat. Când ai țipat, am simțit-o.

În mod straniu, fără să știe de ce, Minli izbucni în lacrimi. Răgetele tigrului îi răsunau încă în urechi și parcă îi vedea în continuare ghearele și ochii plini de cruzime. Odată fiara plecată, groaza începea să i se scurgă din trup.

— Gata, a trecut. Ești bine acum, o liniști dragonul, așezându-și cu blândețe o labă pe umerii ei.

Abia atunci fetița observă cele patru răni sângerânde pe brațul dragonului. Ghearele tigrului erau ascuțite, iar tăieturile adânci. Minli își șterse lacrimile.

— Ești rănit, zise privind tăieturile care începuseră deja să se umfle.

— Nu-i nimic, zise Dragon. Nu-ți face griji. Dragonii se vindecă repede.

Întorși în peșteră Minli turnă apă pe răni, încercând să le curețe. Înfășură pătura în jurul brațului dragonului,

dar sângele continua să curgă. Când dragonul se întinse pe pământul rece, Minli îi surprinse privirea tulbure și lipsită de vlagă.

— Mă simt ciudat, zise dragonul cu un glas răgușit. Cred că o să dorm nițel.

— Așa să faci, zise Minli, dormi. Poate că o să-ți revii după ce te odihnești.

Însă fetița se simțea de parcă ar fi înghițit un sloi de gheață. Ceva nu era bine cu prietenul ei. Era sigură de asta. Peste noapte, începu să respire din ce în ce mai greoi, iar pielea i se umezi. De fiecare dată când desfăcea pătura, Minli tresărea de groază. Rănile deveniseră negre și hidoase și din ele curgea un lichid respingător. Pe Minli o trecură fiorii, și nu din pricina frigului din peșteră.

„E din ce în ce mai slăbit", gândi fetița. „Ceva nu merge deloc bine. Trebuie să găsesc o soluție. Dragon are nevoie de ajutor. Însă cum să-l las singur? Ce mă fac acum?"

Odată cu prima rază de soare a dimineții, Minli băgă de seamă că respirația dragonului se prefăcuse peste noapte într-un horcăit groaznic. Când îl scutură, nici nu se trezi. Pe Minli o cuprinse groaza. „Vai de mine! Ce-i de făcut?", se întreba disperată. Mintea ei ageră se zbătea ca un fluture neliniștit. „Știu. Mă voi duce în satul acela. Poate găsesc pe cineva care știe ce e de făcut."

Minli se ridică în picioare și-i șopti dragonului la ureche:

— Mă duc după ajutor. Mă întorc cât pot de iute, promit! Te rog, rezistă până atunci, bine?

Însă dragonul nu scoase nicio vorbă, iar Minli simți cum i se adună lacrimile în colțul ochilor. În mare grabă, fără ca măcar să-și strângă lucrurile, se întoarse și plecă.

Afară se luminase bine de ziuă, iar fetița miji ochii din pricina soarelui puternic. Vântul continua să sufle aprig, dar Minli nici nu băgă de seamă. Dimpotrivă, începu să alerge cât o țineau picioarele spre poteca galbenă din depărtare.

Capitolul 30

Pașii lui Minli răsunau puternic, în timp ce se zbătea să-și facă loc printre bolovani în sus, pe munte. Urcușul era istovitor. Din pricina stâncilor și a pietrelor sculptate de vânt care țâșneau din pământ ca niște arbori zvelți, fetița abia înainta, clătinându-se la fiecare pas. Minli era atât de hotărâtă să nu se abată din drum, încât mai-mai să ignore un mârâit slab. Frica fu însă mai puternică și o țintui locului. La câțiva pași de ea nu era nimeni altul decât tigrul de cu o noapte în urmă!

Minli îi putea vedea vârful verde al cozii, în spatele unuia dintre bolovanii colțuroși. În cea mai mare liniște, înșfăcă prima piatră mai tăioasă peste care dădu și se furișă mai aproape de fiară.

Și iată-l! Tigrul hidos se plimba dintr-o parte în alta, pe un bolovan golaș, de parcă ar fi așteptat ceva. Minli strânse și mai tare piatra în pumn.

Apoi scoase un icnet de spaimă. O fetiță bucălată, îmbrăcată în roșu strălucitor, alerga spre tigru! Înainte ca Minli să apuce să o avertizeze, cineva din spatele ei o prinse și îi acoperi gura.

— Șșșt! auzi ea, iar când se întoarse dădu nas în nas cu un băiețel care părea să fie de aceeași vârstă cu fetița în roșu. Pe sub pătura gri pe care o purta pe post de pelerină, Minli putu distinge veșminte matlasate de același roșu sângeriu ca cele ale fetiței. Chipul lui rotund și rozaliu părea mai obișnuit cu râsetele și chicotelile decât cu mina neliniștită pe care o afișa acum. Cu o mișcare din cap, Minli încuviință, în timp ce băiețelul îi făcea semne disperate să nu scoată niciun sunet.

— O, Mărețe Tigru Verde! zise fetița, aruncându-se în genunchi în fața bestiei. Nesăbuiți au mai fost străbunii mei să mânie așa un spirit aprig ca al dumneavoastră, magistrate! Așa cum ați poruncit, eu și cu fratele meu am fost trimiși ca ofrandă.

Furios, tigrul începu să ragă asurzitor, iar fetița se ghemui la pământ speriată.

— Cer iertare, rosti ea cu glasul tremurând. Nu doar eu, ci și fratele meu a fost trimis încoace, însă, pe drum, o altă bestie cumplită ne-a atacat! L-a răpit pe fratele meu, așa că am rămas doar eu.

Înfuriat, tigrul scoase un horcăit fioros.

— Da, o altă bestie, repetă fetița. Iată ce s-a petrecut:

Povestea pe care fetița i-a istorisit-o Tigrului Verde

Când mesajul dumneavoastră a ajuns la urechile familiei noastre, s-a iscat mare frământare. Toată lumea s-a

jelit și a plâns când A-Gong, bunicul nostru, ne-a spus c-ați poruncit ca, în fiecare lună, doi copii să vă fie aduși drept ofrandă. Asta este plata pentru necazurile pe care vi le-au pricinuit străbunii noștri, așa ne-a zis el, și, dacă ne achităm de ea, urmează să ne lăsați familia în pace. E un preț mare, dar știm cu toții că, dată fiind forța și puterea dumneavoastră, n-avem de ales și trebuie să vă respectăm porunca.

Așadar, eu și fratele meu am ales să fim primii copii sacrificați. Ne-am părăsit căminul și ne-am lăsat familia cu ochii în lacrimi, ca să venim aici. Însă, pe drum, o bestie cumplită ne-a tăiat calea, ivindu-se de după stânci! Aducea puțin cu dumneavoastră, doar că nu era într-atât de fioros și de puternic, bineînțeles. Și era închis la culoare ca cerul nopții. La răgetul său cumplit, ne-am pitit la pământ și am încercat să-i explicăm:

— Nu ne mânca, bestie! Aparținem Mărețului Tigru Verde!

La auzul vorbelor mele, fiara a tăcut.

— Tigrul Verde? a mârâit el.

— Da, am răspuns eu. Suntem ofrande pentru Mărețul Tigru Verde! N-am fost trimiși pentru tine. Dacă ne ataci, îl vei mânia pe Mărețul Tigru Verde și acesta te va nimici!

— Să mă nimicească pe mine? Ha! Ha! a râs fiara. Tigrul Verde e doar un biet molâu!

— Ba nu, a protestat fratele meu, Marele Tigru Verde este cea mai puternică bestie din lume! Nimeni nu-l poate sfida!

Auzindu-l, fiara a început din nou a râde:

— Un porc din hârtie e mai fioros decât Tigrul Verde! Te iau pe tine, iar pe fetiță i-o las lui. Câine jalnic ce este.

— Și uite-așa, încheie fetița, l-a răpit pe fratele meu și l-a târât până în peștera lui.

Fetița începu să suspine amar, iar Minli aruncă băiețelului o privire neîncrezătoare. Acesta părea spășit, însă îi făcu iar semn să tacă. Tigrul mârâi impacientat.

— În timp ce dispărea din vedere a zis... a zis – fetița înghiți speriată privind chipul înfuriat al Tigrului Verde – „Spune-i Tigrului Verde că fiul său, regele, te-a lăsat în viață din milă – milă pentru slabul și nevrednicul lui tată!“

Auzind acestea, Tigrul Verde scoase un ultim răget atât de înfiorător încât până și pietrele se cutremurară. Pe Minli o trecură fiorii, iar băiețelul o apucă strâns de braț.

— Pot să vă arăt văgăuna unde l-a târât pe fratele meu, zise șovăitor fetița.

Tigrul aprobă cu o mișcare din cap, fixând-o pe fetiță cu niște ochi clocotind de furie.

Tremurând din toate încheieturile, fetița se ridică și îl conduse pe tigru în direcția opusă. La un semn al băiatului, Minli îl urmă în liniște.

Capitolul 31

Minli și băiețelul îi urmau de la distanță, trecând peste stânci și pietre răsfirate pretutindeni. Fetița poposi, în sfârșit, într-un luminiș. Doar când se sprijini de unul dintre bolovani, Minli își dădu seama că acesta fusese cândva o sculptură în piatră și că luminișul era de fapt ruina unei case abandonate, mâncată de timp și vânt.

— Aici, zise fetița. Bestia l-a târât pe fratele meu în văgăuna aia! Arătă spre o gaură ciudată din pământ. Până la urmă, Minli reuși să deslușească ce era: o fântână părăsită.

Pietrele din jurul deschizăturii erau colțuroase și crăpate, iar pe unul dintre bolovani era o bucată de haină roșie sfâșiată. Minli se uită la băiețel și îi văzu pantalonii rupți. Acesta îi zâmbi ștrengărește.

— Bestia... fiul dumneavoastră, ezită fetița, e acolo înăuntru! A mai zis...

Tigrul mârâi, îndemnând-o să continue.

— A zis, urmă fetița înghițindu-și teama, că veți fi prea laș să-l înfruntați.

Tigrul se încruntă fioros, se îndreptă încet spre marginea fântânii și horcăi în întuneric, arătându-și colții.

— E acolo, zise fetița. Îl vedeți?

Deși fântâna adâncă era cufundată în umbre, apa întunecată oglindea privirea îngrozitoare și colții ascuțiți ai tigrului. Plin de ură, acesta începu să ragă la vederea propriului chip, crezând că e o bestie neagră ca tăciunele. Imaginea îi răspunse horcăind la rândul ei și, întărâtat, tigrul dădu drumul unui urlet și mai puternic. Pereții fântânii se zguduiră.

— El e, zise fetița. Își bate joc de dumneavoastră!

Mâniat peste măsură, tigrul începu să zgârie pământul cu ghearele și mârâi din nou, din ce în ce mai tare.

— Cum îndrăznește?! zise fetița. Vă insultă! Propriul fiu!

Vorbele fetiței și ecoul răgetelor sale îl făcură să-și piardă de tot cumpătul. Aerul devenise greu și încărcat – fiecare fir din blana tigrului stătea țeapăn ca un spin, iar colții și ochii îi luceau ca lama ascuțită a unui cuțit. Cerul se cutremură de furia tigrului, fetița se prăbuși la pământ, în timp ce băiețelul și Minli își astupară urechile. Bestia își dezveli colții și scoase ghearele, gata de atac. Cuprins de o furie oarbă, Tigrul Verde scoase un ultim urlet înspăimântător și... se năpusti în fântână!

Pentru câteva clipe, din fântână se ridicară urlete disperate și zgomot de apă împroșcată, timp în care cei trei copii nu îndrăzniră nici măcar să clipească. Apoi, într-un final, vântul purtă în depărtare un ultim hăulit, după care se așternu o liniște deplină. Minli se holba la fântână, fără să-și creadă ochilor. Mărețul Tigru Verde dispăruse!

Capitolul 32

— Am reușit! Am reușit! strigau copiii fericiți, alergând de la unul la altul și îmbrățișându-se. Amândoi erau mai mici decât Minli. Își dădu seama că erau gemeni - chipurile lor rotunde, ochii vii și obrajii rozalii semănau ca două picături de apă. Pătura gri pe care o folosise băiețelul ca să se ascundă stătea acum aruncată pe pământ, iar fețele lor durdulii, cu gropițe vesele în obraji, și hainele roșii croite pe măsură îi făceau să pară două boabe de zmeură care se rostogolesc. Minli nu se putu abține să zâmbească.

În timp ce copiii râdeau și se felicitau, o altă voce se auzi chemând din depărtare.

— A-Fu! Da-Fu! strigă vocea. Unde sunteți?

Copiii se uitară unul la celălalt.

— A-Gong! zise fetița. Aici! Suntem aici!

Un bărbat înalt și cărunt își făcu apariția pe neașteptate. În spinare avea o desagă, într-o mână ducea o sabie și în cealaltă o suliță. În clipa în care îi văzu pe copii alergând spre el, își aruncă armele la pământ și îi îmbrățișă pe amândoi.

— A-Fu! Da-Fu! exclamă el. Am fost atât de îngrijorați!

— Am reușit, A-Gong! zise băiețelul. Am reușit! L-am nimicit pe tigru întocmai cum ne-am jurat să facem!

— Da, zise fetița. Planul nostru a dat roade! L-am păcălit să sară în fântână, așa cum am zis!

— N-ar fi trebuit să faceți una ca asta, îi mustră bărbatul, strângându-i la piept. V-am spus cât e de primejdios!

— Tocmai de aceea am plecat pe furiș de-acasă, mărturisi fetița. Am știut că avea să funcționeze... Ne-am folosit de propria-i furie împotriva lui, așa cum ne-ai povățuit! Ne-ai spus că era chiar mai mâniat pe fiul său și că furia asta avea să-l orbească... și așa a și fost!

— Eu nu v-am zis să faceți nimic, zise bărbatul îngenunchind în fața lor și punându-și mâinile pe umerii lor. Nu trebuia să mergeți de capul vostru după Tigrul Verde.

— Nu te-am supărat, sper, zise băiețelul. De-acum înainte nu mai trebuie nimeni să se teamă de bestie. Putem iarăși să dăm drumul animalelor în curte și să ieșim din casă!

— Ah, Da-Fu! oftă bunicul, îmbrățișându-i pe amândoi încă o dată cu și mai mult drag. A-Fu! Cât timp amândoi sunteți în siguranță - asta e tot ce contează.

Zicând acestea, bărbatul se întoarse și o observă pe Minli privindu-i.

— A, tu cine ești, micuțo? întrebă el, făcându-i semn fetiței să li se alăture.

Înainte ca vreunul dintre copii să apuce să vorbească, Minli se apropie în grabă și schiță o plecăciune.

— Vă rog, începu ea, prietenul meu, Tigrul Verde l-a rănit și e bolnav și...

Bunicul îi împinse repede pe copii la o parte și se ridică în picioare.

— Rănit de Tigrul Verde! exclamă el. Du-mă degrabă la el. Ce noroc că am adus cu mine traista cu leacuri. Da-Fu, dă-i pătura ta fetiței. Îi e frig.

Fără să stea pe gânduri, băiatul dădu fuga să aducă pătura. Se opri o clipă pentru a-și recupera petecul de la pantaloni, apoi i-o întinse lui Minli, care se înfășură imediat în ea. Se simțea recunoscătoare pentru căldură, însă și mai recunoscătoare îi era bătrânului pentru iuțeala cu care-i oferi ajutor.

— Acum cât timp a fost rănit prietenul tău? se interesă bărbatul, în timp ce o îndemna pe fetiță să-i arate drumul. Minli îi povesti și el dădu din cap dus pe gânduri. Atunci trebuie să ne grăbim, zise el hotărât. Tigrul Verde nu este o lighioană oarecare. Colții și ghearele lui sunt otrăvite. Fără leacurile mele, prietenul tău va muri înainte de apusul soarelui. Minli înghiți în sec și grăbi pasul. Vântul vâjâia cumplit, prevestitor de primejdii, și nici măcar pătura lui Da-Fu nu-i mai ținea de cald lui Minli. Oare vor ajunge la timp? Vor putea să-l salveze pe Dragon?

Capitolul 33

— E aici, înăuntru! strigă Minli către A-Fu, Da-Fu și bunicul lor, arătându-le peștera. Încă dinainte de a ajunge la intrare, A-Gong scoase din desagă sticla cu leacul împotriva otrăvii tigrului.

Intrară cu toții degrabă în peșteră și Minli se simți ușurată să-l audă pe Dragon horcăind. Era încă în viață! Când bunicul și copiii băgară de seamă cine era prietenul ei, li se tăie respirația de uimire.

— Prietenul tău... prietenul tău... se bâlbâi băiatul, e un dragon?

Bătrânul făcu eforturi să mascheze surpriza.

— Nu contează, zise el. Iute, arată-mi unde este rana.

Minli desfăcu pătura din jurul brațului lui Dragon și se înfioră. Spintecăturile păreau să-i fi ars carnea precum cărbunii încinși; tot brațul i se înnegrise și arăta ca un trunchi de copac ars.

Fără să stea pe gânduri, bărbatul o dădu la o parte pe Minli și începu să toarne leacul din sticlă pe brațul negru al dragonului. Doctoria era o licoare galben-verzuie și mirosea a flori și iarbă proaspătă, amintind de diminețile de primăvară. În timp ce-i îngrijea brațul bolnav, pleoapele strânse ale dragonului se relaxau, iar trăsăturile chipului se destindeau - semn că durerea îi era alinată. Leacul topea otrava întunecată, care părea că se ridică în văzduh, iar în scurtă vreme dragonul trăgea aer în piept mai ușor și mai liniștit.

Minli respiră adânc. Nici nu-și dăduse seama că în tot acest timp își ținuse respirația. Știa, încă dinainte ca bărbatul să-i spună ceva, că prietenul ei avea să se vindece.

— Da-A-Fu, zise bătrânul și Minli pricepu că-i striga pe amândoi copiii cu același nume. Mergeți numaidecât acasă și povestiți-le tuturor ce s-a întâmplat și unde mă aflu, ca să nu-și facă griji. Trebuie să rămân cu dragonul. Spuneți-i și lui Amah și celorlalte femei să mai pregătească din leacul acesta, și când e gata să mi-l aduceți. Dragonul acesta va trebui să mai bea o porție când se trezește.

— Mulțumesc, spuse Minli blând.

Bărbatul se întoarse spre ea și îi privi fața arsă de soare, părul încurcat și ochii umbriți de oboseală.

— O să se facă bine, o liniști afectuos bunicul, după care se întoarse din nou spre copii. Da-A-Fu, duceți-o pe fetiță acasă și spuneți-i lui Amah s-o îngrijească. N-a mai dormit de multă vreme într-un pat călduros.

— Vreau să rămân cu Dragon, se opuse Minli. Vreau să-l ajut!

— Rămân eu să-l veghez, zise bătrânul. Nu te îngrijora, va fi bine. L-ai ajutat destul.

Minli deschise gura să mai spună ceva, însă din greșeală ieși un căscat. Își dădu seama că bătrânul avea dreptate și îi acceptă invitația. Băiețelul o luă de o mână, iar fetița o apucă de cealaltă și, împreună, o conduseră afară din peșteră.

Capitolul 34

— Care din voi este A-Fu și care Da-Fu? întrebă Minli. Pe mine mă cheamă Minli.

Copiii chicotiră veseli. Glasurile lor păreau clopoței cântând la unison.

— Eu sunt A-Fu, zise fetița, iar el e Da-Fu. Dar ne poți spune Da-A-Fu, pentru că suntem tot timpul nedespărțiți. Toată lumea ne strigă așa.

Minli zâmbi. Oboseala și grijile din noaptea trecută o storseseră de puteri, făcând-o să se simtă greoaie și neîndemânatică, însă bucuria copiilor îi dădea energie să meargă mai departe. Fiecare cuvânt al lor era împletit cu bună dispoziție; râsul lor era cel care o împingea spre marea pată gălbuie din depărtare.

Pe măsură ce se apropia de locul cu pricina, Minli își dădea seama că pata galbenă era de fapt un covor de flori. În fața lor, cât vedeai cu ochii, se întindea un câmp

acoperit de copaci înfloriți. Sub greutatea bobocilor strălucitori crengile se aplecau mai să se frângă, iar vântul stârnise o ploaie de flori de aur care acopereau pământul.

Ajunsă în dreptul copacilor, Minli trase adânc în piept parfumul înțepător al florilor și simți cum o cuprinde moleșeala:

— E minunat! zise ea, și copiii chicotiră din nou bucuroși.

Roșul strălucitor al veșmintelor și auriul florilor îi luau ochii lui Minli.

Însă pe cât erau acestea de strălucitoare, pe atât de mohorâte erau acoperișurile de piatră ale satului din vale. Casele arătau de parcă fuseseră cioplite din piatra dură de munte, iar Minli băgă de seamă că singurele roade ale pământului sterp și neiertător erau copacii înfloriți. Băiețelului nu-i scăpă privirea lui Minli.

— Aceea este casa noastră, îi explică el, Satul Ploaie de Lună.

— Ploaie de Lună? se miră Minli. Ce nume straniu. De ce n-a fost numit după copacii aceștia înfloriți?

— Ba chiar numele lor îl poartă, răspunse Da-Fu.

Povestea Satului Ploaie de Lună

Acum mai bine de un veac, când strămoșii noștri au ajuns aici pentru prima oară, pământul pe care se află astăzi satul nostru era sterp și cenușiu. Totul era lipsit de viață și culoare, iar vântul sufla rece și amar. Cu toate astea, strămoșii noștri au muncit din greu. Au construit

case din piatră de munte, au cusut haine călduroase căptușite cu bumbac și au plantat semințe în pământul tare.

Însă în ciuda tuturor strădaniilor, pământul a refuzat să dea și cel mai mic rod. Deși părea fără sorți de izbândă, oamenii au continuat să muncească.

Apoi, într-o noapte, când luna domnea rotundă pe cer, în aer s-a strecurat un freamăt. Strămoșii noștri au crezut că era pe cale să izbucnească o furtună, așa că s-au adăpostit în case.

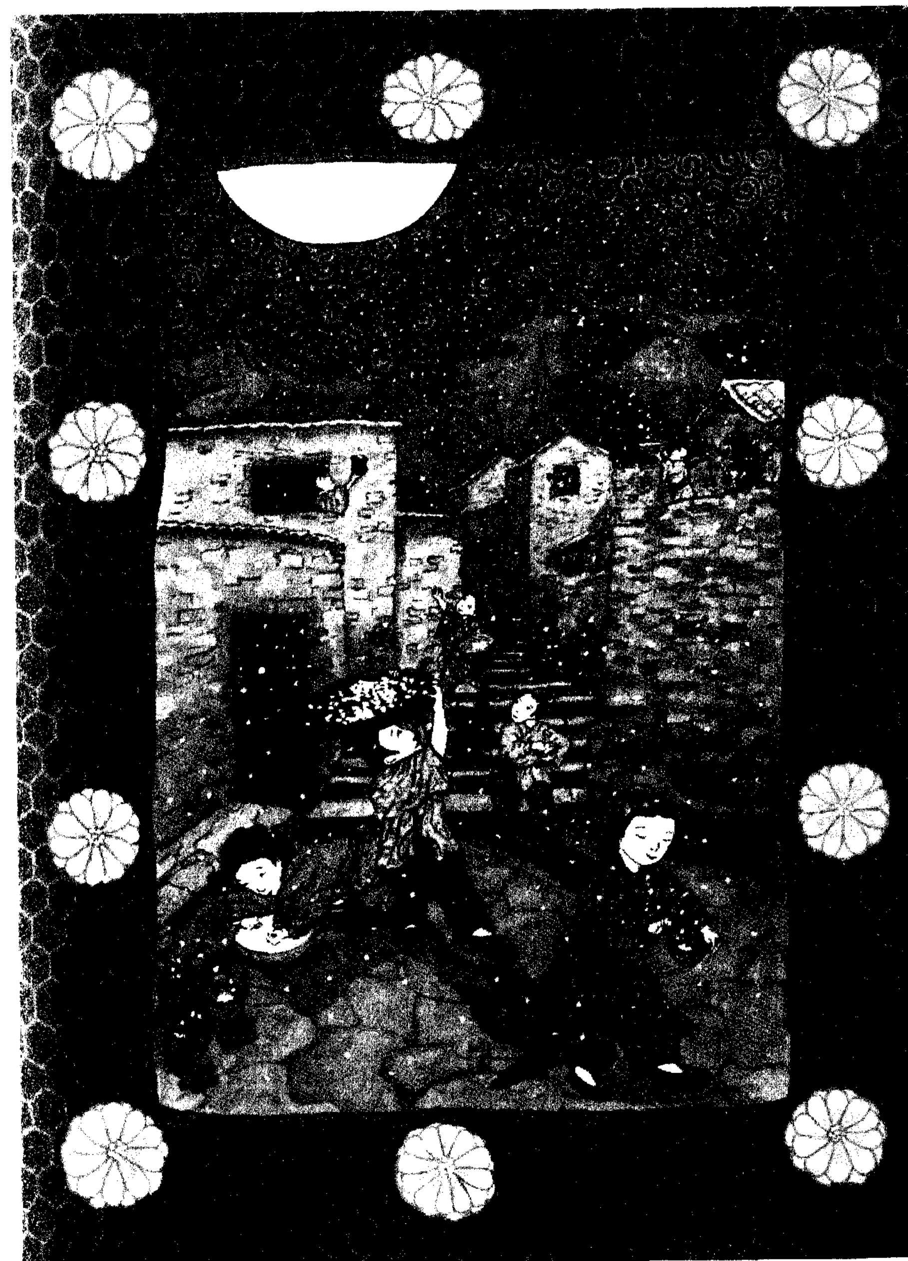
Într-adevăr, o furtună cumplită avea să se pornească. Stropi mari de ploaie au început să cadă din cer, însoțiți de bubuituri grozave.

Dar ce ploaie ciudată era aceasta! Plini și netezi, stropii păreau perle de argint în lumina lunii! Și de cum atingeau pământul, se făceau nevăzuți.

— Plouă cu perle! și-au strigat strămoșii noștri. Nestemate din lună! Și au ieșit în ploaie cu traiste și coșuri, culegând cât apucau din furtuna aceasta stranie. Și, ca prin farmec, când stropii de ploaie erau culeși, nu dispăreau; așadar, în scurt timp, coșurile și traistele s-au umplut.

A doua zi dimineața însă, oamenii au văzut că stropii nu erau chiar perle sau nestemate. La lumina zilei, au observat că acestea erau de fapt semințe. Însă nu știa nimeni ce fel de semințe erau. Curioși, le-au plantat în solul dur.

Iar când luna s-a ridicat pe cer în noaptea următoare, ploaia neobișnuită a început să cadă din nou. De astă dată, străbunii noștri nu s-au lăsat păcăliți și au lăsat stropii să cadă pe pământ. Iar dimineața, semințele au

încolțit deja de parcă ar fi fost udate de apa unui cazan fermecat.

Și uite-așa, noapte de noapte, ploaia cădea din cer. Iar la ivitul zorilor, semințele creșteau tot mai mari și mai mari. Curând s-au prefăcut în mândri copaci argintii cu flori de aur. Erau atât de frumoși încât străbunii noștri au plantat mai multe semințe și, la scurtă vreme, întregul sat s-a umplut de sute și sute de copaci în floare.

Și de-atunci încoace satul nostru se numește Ploaie de Lună. În fiecare zi sădim semințe noi și în fiecare noapte ploaia se pornește iar, făcând să crească noi copaci a doua zi. Poate peste încă un veac întreg pământul acesta pietros va fi acoperit de copaci și muntele va fi de aur, ca și luna.

*

— Așadar, semințele acestea cad din cer în fiecare noapte? întrebă Minli.

— Ei bine, în fiecare noapte cu lună, răspunse fetița. De aceea îi spunem Satul Ploaie de Lună.

— Și nu știți de ce se întâmplă asta? vru să afle Minli. În ciuda oboselii, curiozitatea nu-i dispăruse.

Amândoi copiii clătinară din cap, fără s-o poată lămuri, și, înainte să aibă timp să pună alte întrebări, băiețelul îi făcu semn să privească mai departe. Minli îi urmări mâna și zări niște porți purpurii pe care erau pictate urări vesele de bun-venit.

— Am ajuns! strigă el voios. Vino, suntem acasă!

Capitolul 35

După marea furtună, Ma și Ba erau îngrijorați de prăpădul lăsat în urmă în sat. Iar dimineață, când soarele se ridică pe cer, satul arăta ca o ruină. Crengi groase de copaci căzuseră la pământ, iar grămezi de frunze, țigle și murdărie se întindeau cât vedeai cu ochii. Cu toate astea, când sătenii începură să curețe rămășițele, băgară de seamă că furtuna nu făcuse atâta pagubă cât se temuseră.

— Cel puțin nu s-a dărâmat nicio casă, își ziseră sătenii, și știm că toată lumea e în siguranță.

„Ei bine, toată lumea mai puțin Minli“, adăugară ei în gând.

Ma și Ba rămaseră tăcuți la întreruperile stinghere ale vecinilor. Ajutară la strânsul crengilor rupte, măturară cioburile și țiglele de pe uliță și bătură în cuie oblonele rupte. Noaptea, se așezară în tăcere la masă, în

compania peștișorului. Deși Ma nu auzise nimic, Ba își aminti cuvintele peștișorului despre vântul aducător de teamă. Îngrijorat, așteptă ca el să grăiască din nou. Dar peștișorul rămase neașteptat de tăcut.

Într-un târziu, când Ma era plecată să-i dea o mână de ajutor unui vecin, Ba încercă să afle mai multe de la peștișor.

— În timpul furtunii ai spus că vântul acesta aduce teamă, zise Ba. La a cui teamă te-ai referit? A lui Minli? I-a fost frică de ceva?

Peștișorul îl privi țintă cu ochii săi rotunzi, fără să scoată o vorbă.

— Te rog, spune-mi, îl imploră Ba punându-și mâinile pe bol.

Peștișorul continuă să înoate liniștit.

Ba era nedumerit. Își pierduse graiul? Sau nu mai era el capabil să-l înțeleagă? Sau poate că peștișorul nici nu vorbise vreodată și totul fusese doar în mintea lui?

Ba se apropie cu urechea de apă. Să fi fost bulbucii aceia slabi o șoaptă? Se aplecă mai mult, până ce urechea lui atinse apa.

— Ce faci? îl întrebă Ma intrând în cameră.

Ba sări ca ars, cu stropii picurându-i din ureche.

— A, nimic, zise el rușinat.

— Te spălai pe urechi în bolul peștelui? întrebă Ma, parcă nevenindu-i a crede.

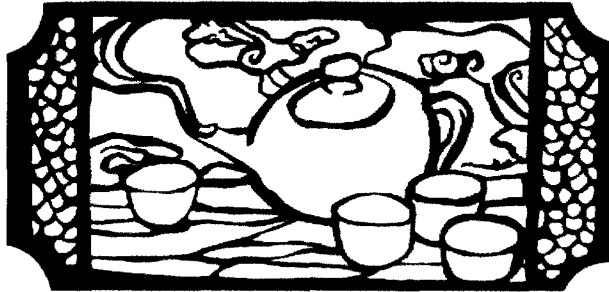
— Nu tocmai, replică încurcat bărbatul.

O umbră de supărare traversă chipul femeii, însă, uitându-se la Ba care-și scărpina jenat urechea, făcu ceva ce nu mai făcuse de ani buni. Izbucni în râs.

— Arăți ca un prostuț! Dacă Minli ar fi fost aici, cu siguranță ar fi râs de tine, zise Ma.

— Da, așa-i, recunoscu Ba, amuzat. Ar fi râs cu lacrimi.

Râsetele lor se-amestecau, dar, când ochii li se întâlniră, băgară amândoi de seamă că lacrimile care le curgeau nu erau de bucurie.

Capitolul 36

Minli era așa de obosită, încât cu greu își aminti ce se întâmplase când intraseră în sat. Ca prin vis, își aminti de zarva sătenilor adunați în jurul lor și strigătele de bucurie când Da-A-Fu terminaseră de povestit cum și-a găsit sfârșitul Tigrul Verde. Își amintea vag îmbrățișarea caldă și duioasă a unei bătrâne care o poftise să pășească într-o casă primitoare. Dar își aminti clar sentimentul minunat și tihnit de a dormi într-un pat, ca și cum ai ține în mâini o chiflă caldă într-o zi geroasă. Apoi Minli închise ochii și se cufundă într-un somn adânc.

Când se trezi, deasupra ei stăteau aplecate trei chipuri rotunde ca piersicile coapte. Erau Da-Fu, A-Fu și Amah, bunica lor. Fiecare dintre copii, îmbrăcați în hăinuțele lor roșii, căptușite cu bumbac (ruptura din pantalonii lui Da-Fu era acum peticită), ducea un fel de sobiță care putea fi mutată de colo-colo. Cu focul pornit și ei toți

înghesuiți în cameră, Minli se simțea ca într-un cuptor de bunătate. Zâmbi.

— Bună dimineața! zise Amah.

Copiii chicotiră.

— Noapte bună! spuse Da-Fu. Ai dormit toată ziua! În curând e timpul să mergem din nou la culcare!

— Da-A-Fu, nu râdeți de fetiță, îi mustră Amah. E clar că era foarte obosită. Poftim, Minli, bea asta.

Amah turnă într-o ceșcuță niște ceai fierbinte și i-o oferi fetiței. Minli începu să soarbă recunoscătoare. Lichidul aburind îi aluneca lin pe gât, umplând-o cu energie. Luă încă o înghițitură și își umplu nările cu aroma înțepătoare și familiară.

— E un ceai foarte bun, zise ea. Mulțumesc.

— Nu e ceai! zise A-Fu. E leacul care vindecă otrava tigrului.

— Dar e și ceai, adăugă Amah. Face bine chiar dacă nu ai fost atinsă de Tigrul Verde.

Minli se opri din băut.

— E suficient ceai din-acesta pentru dragon? întrebă ea, amintindu-și că A-Gong le ceruse copiilor să mai aducă. Poate ar trebui să i-l ducem dragonului în loc să-l beau eu.

Da-A-Fu râseră din nou.

— Nu-ți face griji, ziseră cei doi, avem o grămadă! E făcut din frunzele copacilor înfloriți.

— Iar Da-A-Fu i-au dus deja un vas mare prietenului tău, zise Amah, surâzând călduros cu tot chipul ei plin de riduri.

— Așa e, confirmă A-Fu. Dragonul se simte mai bine. El și A-Gong stăteau la povești când am ajuns la ei și

mi-a zis să-ţi mulţumesc pentru că l-ai salvat de otrava Tigrului Verde.

Minli se linişti, uşurată şi fericită la auzul veştilor îmbucurătoare.

— Ce era Tigrul Verde? Da-A-Fu a pomenit ceva de un magistrat, spuse ea. Şi cum aţi ştiut că ceaiul vindecă otrava tigrului?

— Am aflat întâmplător, răspunse Amah.

Povestea ceaiului şi a Tigrului Verde

Când Tigrul Verde ne-a descoperit în urmă cu patru luni pline, nu ne-a luat mult să ne dăm seama că nu era un tigru obişnuit. Nu era vorba doar de culoare şi de mărime, ci mai ales de ura pe care o avea faţă de noi. Mai întâi, ne-a atacat animalele din gospodărie, oile, porcii, găinile, dar nu ca să le mănânce, ci doar ca să le omoare. În batjocură, a lăsat animalele muribunde înşirate la uşa noastră. Cele care nu erau moarte deja s-au prăpădit într-un ceas din cauza otrăvii.

Ştiam că în scurtă vreme avea să-l prindă pe unul dintre noi. Am adăpostit în casă copiii şi animalele care ne rămăseseră. A-Gong, soţul meu, s-a mâniat şi a început să cerceteze încercând să afle cât mai multe despre fiara care ne bântuia.

Aproape că rămăsesem fără provizii când A-Gong a aflat în sfârşit cine era Tigrul Verde. În tinereţe, A-Gong făcuse o călătorie până în oraşul de la miazăzi şi adusese o carte veche de istorie.

Cartea aceea cuprindea scrierile vechi ale străbunilor noştri, şi din ea am aflat că Tigrul Verde era spiritul magistratului căruia strămoşii noştri încercaseră să-i spună taina fericirii, dar care sfârşiseră prin a-l mânia. În timpul vieţii, sufletul magistratului se umpluse cu atâta ură şi furie încât, atunci când îi părăsise corpul, sufletul nu-şi putuse găsi pacea şi se prefăcuse în Tigrul Verde. A-Gong a descoperit că Tigrul Verde îi căuta pe toţi aceia despre care credea el că i-au greşit. Tigrul avea să ne pedepsească pentru ofensele pe care i le-am adus şi, când avea să simtă că pedeapsa s-a isprăvit, ne-ar fi nimicit; după aceea ar fi pornit pe urmele altor oameni care nu îi făcuseră pe plac, urmând să le curme şi acestora viaţa. Cine ştie câţi oameni or fi suferit înainte să ajungă la noi? Poate că suntem norocoşi că nu ne-a găsit decât cu patru luni pline în urmă.

Secătuiţi de speranţă, bărbaţii s-au hotărât să organizeze o vânătoare şi să încerce să ucidă fiara. Însă Tigrul Verde era prea puternic pentru noi. Săbiile şi toiegele noastre au fost spulberate de el. Bărbaţii s-au întors acasă: jumătate dintre ei căraţi în spinare de ceilalţi şi aproape toţi răniţi. Noi, femeile şi copiii, am încercat să-i îngrijim, dar starea lor se înrăutăţea ceas cu ceas din cauza otrăvii tigrului, iar eu simţeam cum mă cuprinde deznădejdea.

Deşi în trecut nu dăduse rezultate pentru niciunul dintre animalele rănite, am sperat că otrava va dispărea dacă spăl rănile infectate cu puţină apă caldă. Astfel, deşi era periculos, am ieşit din casă şi m-am dus să iau apă de la fântână. Când mă întorceam, am dat cu ochii de tigru!

Stătea în faţa porţii noastre, făcând ceva tare ciudat. Părea să aranjeze nişte lucruri. Am rămas la depărtare,

în spatele trunchiului unui copac înflorit. În scurt timp, tigrul și-a isprăvit treaba și s-a făcut nevăzut, fără să mă vadă. N-am stat pe gânduri și am dat fuga la poartă. Tigrul lăsase în urmă o serie de obiecte neobișnuite: un ciob dintr-o vază cu o lună pictată pe el, o jachetă terfelită de copil și două urme de gheare lăsate în piatră. Știam că era un mesaj, dar ce încerca să spună? Singurul care-l putea descifra era A-Gong. Dar el era bolnav și se sfârșea din pricina otrăvii tigrului. Am intrat în casă cu ochii în lacrimi. Mă abțineam cu greu să izbucnesc în plâns, și-mi simțeam ochii orbiți de lacrimi. Așadar, doar când mirosul umplu aerul, mi-am dat seama că apa pe care o fierbeam avea frunze de copac în ea. Probabil căzuseră în oală când mă ascundeam de Tigrul Verde. Era prea periculos să ies să aduc apă proaspătă. Cu toții fuseseră înspăimântați când ieșisem prima dată, așa că am folosit apa aceea pentru a-i curăța rănile lui A-Gong. Și, ca prin farmec, rănile au început să se retragă. Nu-mi venea să-mi cred ochilor. I-am dat lui A-Gong să bea niște apă cu frunze și glasul răgușit și-a revenit aproape imediat, iar chipul i s-a destins. Am folosit degrabă ceaiul nou descoperit pe rănile celorlalți bărbați și, înainte ca ultimul dintre ei să fie tratat, A-Gong s-a ridicat în pat, cu Da-A-Fu lângă el.

— Am fost un nătărău, ne-a zis el. Trebuia să mă fi gândit că nu putem lupta cu furie împotriva Tigrului Verde. Doar îi creștem puterile astfel. Furia e forța lui, însă îi poate fi cea mai mare slăbiciune. Furia îl poate orbi, iar atunci devine vulnerabil. Poate dacă reușim să aflăm cine l-a mâniat cel mai tare pe magistrat, vom reuși să...

— Cu siguranță îți revii, am zâmbit eu. Deja pun la cale un nou plan. Dar ce-ai zice dacă acum te-ai odihni un pic?

— Nu, a spus A-Gong, fără a-mi lua grijile în seamă. Trebuie să aflu mai multe, cât se poate de iute, înainte ca Tigrul Verde să facă și mai multe stricăciuni.

Știam ca A-Gong trebuia să vadă mesajul fiarei imediat. Da-A-Fu și cu mine l-am învelit în pături și, sprijinindu-l, i-am îndrumat pașii spre poartă. A-Gong a cercetat obiectele cu atenție. Așa cum bănuisem, a știut de îndată ce însemna.

— Ce vrea să spună Tigrul Verde? a întrebat A-Fu.

— Spune că dacă-i dăm doi copii pe lună o să ne lase în pace, zise A-Gong. Acesta e începutul pedepsei lui pentru noi. Așa trebuie să plătim pentru greșelile strămoșilor noștri.

— Dar cum spune asta? a întrebat Da-Fu.

— Două urme de gheare lângă haine de copil înseamnă că vrea doi copii, vaza e un simbol al păcii, iar luna de pe ea vrea să spună că trebuie să-i dăm ceea ce cere o dată pe lună. Cu alte cuvinte, ne oferă o lună de pace în schimbul a doi copii, a explicat A-Gong. Nu contează însă, nu vom sacrifica nici măcar un purceluș pentru el.

— Dar eu și A-Fu am avut alte gânduri, o întrerupse Da-Fu pe bunica lui. După ce A-Gong și-a dat seama că cel care îl înfuriase cel mai tare pe magistrat a fost chiar propriul său fiu – acesta fusese cândva rege și-l izgonise pe tatăl său din regat – am pus la cale un plan!

— Așa e, zise mândră A-Fu. Ne-am hotărât să-l păcălim pe tigru, mâniindu-l la culme, până ce s-ar fi aruncat în fântână. Și planul nostru a dat roade!

— A fost un plan pe care noi nu l-am încuviințat, zise Amah, scuturând din cap, dar în același timp zâmbind călduros. Acum, draga noastră Minli, tu ne-ai ascultat povestea, dar noi nu ți-am auzit-o pe-a ta. Știm cum te cheamă și că ai un prieten dragon și putem ghici că vii de foarte departe. Nu vrei să ne spui mai multe?

Așadar, Minli le povesti despre Ma și Ba, despre viața lor grea de pe câmpiile noroioase, despre peștișorul auriu și negustorul care i l-a vândut. Le istorisi și cum l-a întâlnit pe dragonul care nu putea să zboare și pe maimuțe și pe băiatul cu bivolul. Le mai spuse și despre pățaniile ei din Orașul Clar-de-Lună și despre șirul împrumutat. Le povesti întreaga ei călătorie. În tot timpul acesta, Da-A-Fu și bunica lor râseră cu lacrimi, oftaseră și se minunaseră. Uneori Amah dădea din cap, alteori Da-A-Fu se priveau neîncrezători, însă niciunul nu o întrerupse nici măcar o dată.

— Și toate astea ca să ajungi la Muntele Nesfârșit, zise Da-Fu în final. Noi știm unde este.

— Știți? exclamă Minli, sărind în sus de surpriză. Serios?

— Da, Muntele Nesfârșit e prin apropiere, zise A-Fu. Cam la o zi de mers pe jos.

Minli îi privi uimită, fără să scoată o vorbă. O zi de mers pe jos! După atâtea zile pe drum, nu-i venea să creadă că se afla atât de aproape.

— De îndată ce prietenul tău, dragonul, se pune pe picioare, zise Amah, Da-A-Fu o să vă ducă până acolo. Iar apoi te vei putea întoarce la părinții tăi.

Minli zâmbi recunoscătoare, însă privind chipurile rozalii ale copiilor, văzând dragostea cu care A-Fu și Da-fu se rezemau de bunica lor și tandrețea cu care bătrâna le mângâia frunțile, Minli se gândi imediat la Ma și Ba. Un dor cumplit o cutremură, iar gâtul îi fu cuprins de o uscăciune pe care nici ceaiul nu reuși să o potolească.

Capitolul 37

A doua zi dimineață, Da-A-Fu o treziră pe Minli.

— Trezește-te, somnoroaso! zise Da-Fu, trăgând-o din pat. Haide! Vrem să-ți arătăm ceva.

— Da, zise A-Fu, grăbește-te!

Minli îi urmă afară din casă și pe străzi. Părea să fie o paradă, căci toate neamurile ieșiseră din case mergând în urma lor. Minli nu-și dăduse seama că familia lui Da-A-Fu era atât de numeroasă. Aveau mătuși, unchi, veri – gospodăria din spatele porții roșii era, de fapt, un sat întreg de rude. Minli ieși în fugă prin porțile deschise, apoi se opri dintr-odată și zâmbi cu gura până la urechi. În fața ei, așteptând pe poteca de piatră, nu era nimeni altul decât dragonul!

Arăta întremat și îi zâmbea, stând drept și vioi. Nu mai avea privirea tulbure, iar de pe corp negreala respingătoare dispăruse – de fapt, în afară de patru zgârieturi

cicatrizate pe braț, dragonul arăta întocmai ca înainte de a-l întâlni pe Tigrul Verde.

— Ești bine! se bucură Minli și îl îmbrățișă.

— Bineînțeles, replică dragonul, zâmbindu-i fericit. Ți-am spus eu că dragonii se vindecă repede.

— Așa și e, zise A-Gong. După ce otrava a părăsit corpul, rănile s-au vindecat aproape imediat.

Fericită să-și revadă prietenul, Minli nici nu băgă de seamă că toate rudele lui Da-A-Fu se adunaseră gură-cască în jurul lor.

— Un dragon, îl auzi ea pe un băiețel șoptind, unul în carne și oase.

— Ce ți-am spus? mormăiră Da-A-Fu către verii lor. Vezi!

— Din păcate, prietene dragon, rosti A-Gong cu voce tare ca toată lumea să-l poată auzi, ești prea mare ca noi să te primim în casă și să-ți arătăm ospitalitatea așa cum se cuvine.

— Nicio grijă. Oricum, pornim la drum în curând, spuse Minli, întorcându-se spre Da-A-Fu: fiți buni și arătați-ne drumul spre Muntele Nesfârșit.

— Desigur.

Copiii zâmbiră și Amah zise:

— Așa e, trebuie să porniți cât de curând. Cu cât mai repede plecați, cu atât mai repede te vei întoarce la părinții tăi. Asta ar fi cel mai bine.

Auzind cuvintele lui Amah, A-Gong dădu aprobator din cap.

— Atunci, haideți să luăm micul dejun acum, zise el, apoi îi vom conduce pe prietenii noștri.

Așadar, deși pământul pietros era rece și vântul sufla puternic, familia aduse terciul cald de orez afară, și

mâncară cu toții. Nu voia nimeni să piardă ocazia de a vedea un dragon în carne și oase.

Amah, cu ajutorul a doi unchi ai copiilor, aduse o roabă din lemn tare, pe care o așeză în fața dragonului un ceaun uriaș de fier deasupra. Ceaunul era plin-ochi și aburind, iar Minli simți mirosul ceaiului de leac. Una dintre mătuși ducea două tăvi pe care se aflau cești cu ceai. Minli întinse mâna și servi o ceașcă; parfumul licorii era prea îmbietor pentru a-i rezista.

— Nu ar trebui să numim această băutură leac, propuse un unchi. E prea delicioasă, iar acum, că am scăpat de Tigrul Verde, nu mai are ce vindeca.

— Poate ar trebui să-i spunem Ceaiul Fântânii, râse A-Fu, din moment ce tigrul se află acum în fundul fântânii.

— Nu, zise A-Gong, vrem să ne amintim prietenii, nu dușmanii.

— Atunci ar trebui să îi spunem Ceaiul Dragonului, zise Da-Fu, pentru ca l-a făcut bine pe Dragon!

Întreaga familie aprobă bucuroasă, iar Minli observă că ochii dragonului se înduioșaseră așa cum nu o mai făcuseră niciodată. Nu era obișnuit cu bunătatea, își dădu ea seama. O bună parte din viață și-o petrecuse de unul singur, captiv în corpul său care nu reușea să zboare.

Micul dejun se termină, mult prea devreme, i se păru lui Minli, așa că fetița își împachetă lucrușoarele în traista de mătase aurie pe care o primise de la rege, în timp ce Amah legă desaga cu provizii în spinarea lui A-Fu și Da-Fu.

— Să fie acolo, zise ea, strecurându-le în trăistuțe mâncarea simplă din orez învelit în frunze și oua fierte sărate. Duceți-o pe Minli la Muntele Nesfârșit și apoi întoarceți-vă repejor acasă.

A-Gong își sprijini mâinile pe umerii lui Minli și spuse:

— Ești o fetiță curajoasă, Minli, iute și isteață. Însă ești plecată de acasă de prea multă vreme. Întoarce-te cât poți de repede.

Amah o îmbrățișă cu multă căldură, apoi îi întinse o jachetă groasă.

— Pentru tine, zise ea. Am făcut-o în timp ce dormeai. Rochița ta e prea subțire pentru munte.

Jacheta era colorată și era făcută din petece cusute laolaltă – unele albastru închis, altele violet intens, câteva roșu viu. Minli zâmbi recunoscătoare; începuse să simtă frigul, însă șovăia să le mai ceară ceva minunaților oameni, din moment ce făcuseră deja atât de multe pentru ea. Se îmbrăcă cu ea și fu uimită cât era de călduroasă. Părea să fie făcută din bumbac, însă se simțea de parcă s-ar fi învelit în blană mițoasă.

— Să mergem! ziseră Da-A-Fu, iar băiețelul îi făcu semn cu mâna. Abia atunci Minli observă că din mânecă îi lipsea un petic mare. Se uită la noua ei hăinuță și văzu că mâneca era făcută chiar din bucata aceea. Oftă.

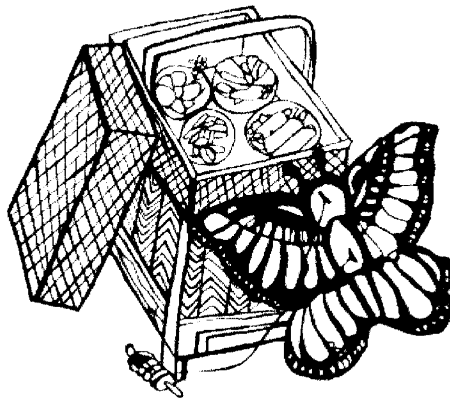
— Drum bun! strigă întreaga familie.

În timp ce le făceau cu mâna, Minli observă că fiecăruia îi lipsea câte un petic din mânecă. Simți un nod în gât când își dădu seama că haina ei era făcută din bucăți tăiate din veșmintele tuturor.

— Haideți, îi zori A-Fu, iar de sub mâneca crestată scoase o mână albă și o trase pe Minli. Grăbește-te!

— Da, zise Dragon, să mergem, ca gemenii să se poată întoarce cât mai repede cu putință.

Minli dădu din cap, iar în timp ce-și lua rămas-bun de la sat și de la familie, o mare de mâneci tăiate fluturau spre ea în aer.

Capitolul 38

Minli și Dragon îi urmăreau pe Da-A-Fu în sus, străbătând peisajul neprietenos mânați de vântul aprig. Dar nu le era deloc greu. Dragon îi trecea cu ușurință peste orice groapă sau despicătură; Minli uitase cât de plăcut era să călătorești în compania lui. Iar Da-A-Fu se distrau de minune. Chicotind în spinarea dragonului, cei doi copii arătau ca două măceșe coapte. Bucuria lor, la care se adăuga roșul aprins al veșmintelor și chiar al dragonului, păreau să încălzească peisajul rece și neprimitor. Doar când își scoase mâna din mânecă, Minli își dădu seama cât de frig era de fapt.

— Nu mai e mult, zise A-Fu după ce străbătură o bucată bună de drum. În curând o să putem zări Muntele Nesfârșit.

— Nu l-ați văzut niciodată pe Bătrânul din Lună, nu-i așa? întrebă Minli. L-a văzut cineva vreodată?

Da-A-Fu scuturară din cap.

— Nimeni nu l-a văzut, răspunse Da-Fu. Nimeni din istoria familiei și a satului nostru.

— Ce știm noi este că el i-a mutat pe străbunii noștri pe aceste meleaguri, zise A-Fu.

— Bătrânul din Lună i-a adus pe străbunii voștri aici? se miră Minli. Cum vine asta?

Povestea străbunilor lui Da-A-Fu

Deși străbunii noștri au făcut tot ce le-a stat în putință pentru a-i fi pe plac magistratului, nu au reușit să-l mulțumească. Într-o bună zi, un vecin a galopat până la casa străbunilor noștri, cu calul gâfâind de oboseală.

— Tocmai m-am întors de la oraș, a zis vecinul trăgându-și sufletul. Am venit în grabă să te previn. Magistratul e convins că răspunsul pe care i l-ai trimis a fost o farsă și că-i ascunzi adevăratul secret. A pornit deja la drum și vine să te pedepsească. Vrea să-ți distrugă familia și gospodăria! Fugi cât încă mai poți! Nu mai ai mult timp - soldații lui vor fi mâine aici!

Strămoșii noștri au fost cuprinși de groază. Întreaga familie - fii și fiice, mătuși și unchi, nepoți și strănepoți - tremura din toate încheieturile. Însă Ye Ye, stră-străbunicul și capul familiei, a ridicat mâna ca să le vorbească.

— Se pare că nori negri se adună deasupra căminului nostru, a zis el, iar noi suntem neputincioși în fața acestui blestem. Nu vom fugi. Soldații ne vor găsi pe dată și magistratul va fi și mai necruțător cu noi. Și nu

vreau ca ultimele noastre clipe să ni le petrecem fugind descumpăniți.

Ye Ye a ridicat ochii spre cerul albastru și spre soarele care lumina muntele din apropierea casei lor. Îi era greu să prevadă necazul care-i păștea.

— Micuților, le-a zis el copiilor, mergeți după zmeiele voastre preferate. Apoi Ye Ye s-a întors spre adulți. Fii și fiice, a spus bătrânul, pregătiți cea mai gustoasă masă cu putință, cu mâncare și ceai cât să ajungă pentru toată lumea. Nu vom irosi puținul timp ce ne-a rămas. Îl vom petrece, așa cum am făcut-o întotdeauna, în fericire.

Familia a încuviințat la auzul cuvintelor înțelepte. În grabă, au început să facă întocmai cum a poruncit bătrânul. Au fiert oale întregi din cel mai bun ceai de crizanteme, apoi au umplut coșuri cu tot soiul de prăjituri aurii și tarte de șarlotă, cu pui fiert și carne de porc crocantă, chifle pufoase și ouă fierte în ceai negru. Nu au uitat nici de minunatele lor zmeie cu gândăcei și flutурași pe care le-au scos din magazie să le înalțe pe cer.

Ye Ye zâmbea împăcat în timp ce-și vedea familia făcând toate pregătirile. Într-o traistă și-a pus toate cărțile preferate de poezie, povești și cântece.

— Haideți, le-a zis el, să urcăm muntele.

Așadar, cu frunzele copacilor fluturând de rămas-bun, întreaga familie a luat-o în sus pe munte. Au urcat sus de tot până unde zmeiele puteau zbura în voie, fără să se mai agațe de crengi. Când nimic nu i-a mai despărțit de cer, s-au oprit.

Și au petrecut de minune. Copiii râdeau în hohote, cu zmeiele săltând în văzduh. Femeile zâmbeau sorbindu-și în tihnă ceaiul, iar bărbații savurau delicioasele gustări.

Ye Ye recita poezii care le făceau pe femei să suspine, istorisea povești care-i făceau pe bărbați să ofteze și cânta melodii la care i s-au alăturat chiar și copiii. Însă, mult prea repede, ziua se apropia de sfârșit. Luna se ridicase deja pe cer când copiilor li s-a cerut să-și împacheteze zmeiele.

— De ce să coborâm zmeiele? a întrebat un băiat mai mare. E ultima oară când ne vom putea bucura de ele.

— Așa e, a spus o fetiță. Hai să le lăsăm să zboare cât mai mult.

Așadar, în loc să strângă zmeiele, le-au tăiat sforile. Libere, acestea au fost luate de o rafală puternică de vânt. Rând pe rând, gândăceii, fluturii și dragonii s-au făcut nevăzuți, de parcă ar fi zburat înapoi spre lună. Când zmeiele nu s-au mai zărit pe cer, din pieptul fiecăruia a ieșit un oftat adânc. Nimeni nu a scos o vorbă, însă cu toții sperau în adâncul sufletului să scape de încercarea de a doua zi.

Familia și-a împachetat lucrurile în liniște și a luat-o la vale pe munte. Au mers vreme lungă, cu luna strălucind deasupra capului și tremurând de frig.

— Ne-am pierdut? a întrebat un copil. Nu pare să fie drumul spre casă.

— Nu se poate, a răspuns mama lui. Cum să ne pierdem? Nu există alt drum decât la vale.

— Dar băiatul are dreptate, a zis Ye Ye. Priviți stânca din fața noastră. Am străbătut drumul acesta de multe ori, însă nu am văzut niciodată stânca aceasta sau vreuna asemănătoare.

— Și nu sunt nici copaci, a zis o fetiță. Mereu erau copaci pe drum în jos, iar acum sunt doar stânci.

— Și, pe deasupra, e și mai frig decât de obicei, s-a auzit o altă voce. E prea frig pentru o noapte de toamnă timpurie.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat o femeie.

— Cred, a spus Ye Ye în șoaptă, că nu ne mai aflăm pe muntele nostru. Într-un fel sau altul, am ajuns pe alt munte.

— Dar cum se poate una ca asta? a întrebat un bărbat. Și de ce?

Înainte ca Ye Ye să răspundă, s-a auzit țipătul unui copil.

— Casa noastră! a strigat o fetiță. Casa noastră e chiar acolo, în față!

Și chiar așa și era – porțile vișinii erau larg deschise, permițându-le să vadă lumina strălucind prin ferestre. Găinile lor cotcodăceau de bun-venit, iar câinii săreau dintr-o parte în alta prin poartă, lătrând bucuroși.

Strămoșilor noștri nu le venea să creadă. Oalele și tigăile murdare pe care le lăsaseră de dimineață la spălat îi așteptau tot acolo, încălțările și hainele puse la uscat erau în același loc, neatinse. Chiar și cartea pe care Ye Ye o lăsase în urmă era deschisă la aceeași pagină. Ye Ye a străbătut fiecare odaie și fiecare casă, urmat de întreaga familie, ca la paradă. În final, a găsit o bucată de mătase strălucitoare prinsă între balamalele uneia dintre uși. Se întoarse spre familia lui, strânsă în jur să-l asculte.

— E o minune, le-a zis el. Am fost mutați aici, unde magistratul nu ne poate ajunge. Suntem salvați!

Familia a izbucnit în strigăte de fericire, însă nu s-au putut abține să se întrebe:

— Cine? Cine-a făcut asta?

Ye Ye s-a uitat la întinderea golașă din jurul lui și la cerul albastru închis cu luna strălucind deasupra, apoi a cercetat mătasea pe care o ținea în mână.

— Mătasea aceasta e din materialul unuia dintre zmeiele copiilor. Zmeiele au dus dorințele noastre sus la Bătrânul din Lună, iar el probabil a hotărât că soarta noastră e aici, a zis Ye Ye, ridicând privirea spre cer. Fiindcă în noaptea asta nu suntem singuri. Luna e alături de noi.

— Și de atunci familia voastră locuiește aici? întrebă dragonul.

Copiii încuviințară.

— De mai bine de-un veac, familia noastră trăiește pe acest munte, și numărul nostru sporește. Uneori coborâm în vale, alteori vin oamenii să ne viziteze. Oricine poposește pe la noi e bine-venit să se simtă ca acasă.

— Așadar... începu Minli, însă nu apucă să termine, căci Da-Fu îi arătă orizontul. Minli și dragonul îi urmăriră mâna și zăriră ceea ce nu putea fi altceva decât Muntele Nesfârșit, căminul Bătrânului din Lună.

Capitolul 39

Muntele Nesfârșit era uriaș, atât de mare încât pe lângă el Muntele Neroditor părea doar o biată pietricică. Minli nu vedea vârful și nici poalele muntelui, acesta părând să se ridice dintr-o prăpastie atât de adâncă încât măruntaiele lui trebuie să fi fost în inima pământului. Minli se simțea de parc-ar fi ajuns la marginea lumii și rămase privind de cealaltă parte a abisului care o despărțea de Muntele Nesfârșit. Li se înfățișa precum o piatră verde neșlefuită ce se ridica la cer, pierzându-se în ceața argintie.

— Iată-l, anunță Da-Fu, Muntele Nesfârșit!

— Sunt sigură că Bătrânul din Lună locuiește acolo, sus, zise A-Fu. Vârful muntelui cu siguranță atinge luna.

— Cum ajungem acolo sus? întrebă Minli. O apucase amețeala de la atâta privit în sus.

Dragonul părea abătut.

— Dacă aș putea să zbor, zise el, aș fi în stare să ne duc pe amândoi acolo, să-l cunoaștem pe Bătrânul din Lună.

— Dacă ai putea să zbori, râse A-Fu, n-ai avea nevoie să-l cunoști!

— Dar, zise Minli, se pare că zborul e singura modalitate de-a ajunge până la el.

— Trebuie să mai fie o cale, își dădu A-Fu cu părerea.

— Așa-i, zise Da-Fu, probabil trebuie doar să-l anunțați pe Bătrânul din Lună că vreți să-l vedeți.

— Și cum putem face asta? întrebă Dragon. Îi trimitem un mesaj?

Minli ridică ochii spre cer în timp ce dragonul și Da-A-Fu continuară să vorbească. „Îi trimitem un mesaj. Îi trimitem un mesaj.“ Cuvintele dragonului îi răsunau încă în urechi, făcând-o pe fetiță să se simtă de parcă încerca să găsească un chibrit ca să aprindă un lampion. O rafală de vânt o atinse, ca și cum ar fi vrut să-i spună ceva. Văzu cum bentița lui A-Fu zbură luată de vânt. Când o prinse, bucățile tăiate din mânecă fluturară în vânt precum coada unui zmeu...

— Știu! strigă Minli încântată. Vom face întocmai ca strămoșii tăi! Îngenunche degrabă și începu să scotocească prin desagă după cele două șiruri împrumutate. Dragon și copiii o priveau curioși pe fetiță, care le arătă bucata de hârtie și sfoara.

— Putem să înălțăm un zmeu până la Bătrânul din Lună, exclamă Minli. O să fac un zmeu din cele două șiruri împrumutate. Asta cu siguranță îi va atrage atenția.

Da-A-Fu și dragonul zâmbiră larg și se puseră pe lucru. Împreună reușiră să facă un zmeu din șirurile

împrumutate. Atașară pagina din Cartea Norocului pe bețigașele lui Minli și pe urmă legară un capăt al firului roșu de zmeu. Însă când încercară să potrivească lungimea firului – A-Fu era de părere că ar arăta mai bine dacă unul dintre capete nu ar atârna – descoperiră că șirul împrumutat nu putea fi tăiat.

— E un fir al destinului, zise dragonul încercând din nou să taie firul cu gheara. Pe rând, fiecare dintre ei încercase să-l rupă – Da-Fu încercase chiar să-l despice cu dinții. Cred că putem presupune că e imposibil de rupt.

— Ei bine, nu e nevoie să tăiem firul ca să facem zmeul, zise Minli. Dar așa nu-i vom putea da drumul să zboare până la lună.

— Haide să-l înălțăm până unde ține firul, spuse Da-Fu, apoi îi dăm drumul.

Minli fu de acord. Avea sens. Însă, privind firul făcut ghem, zise amuzată:

— Nu va dura mult până se va termina firul. E destul de scurt!

— Sper doar că e de-ajuns pentru a înălța zmeul, zise A-Fu.

Și așa, cu Da-Fu alergând, ridicară zmeul în aer. Pe măsură ce acesta se înălța, Minli privea firul adunat în mâna ei.

— E pe terminate firul? întrebau, rând pe rând. Dar Minli scutura din cap de fiecare dată. Firul părea să se desfășoare la nesfârșit. Chiar și când zmeul ajunse sus pe cer, devenind de mărimea sigiliului unei scrisori, firul tot mai continua. Încet, zmeul se făcu tot mai mic până ce deveni o mică dungă roșie pe cerul întunecat.

— E un fir fermecat, spuse Da-Fu uimit.

— Bineînțeles, răspunse dragonul. E un fir al destinului. Dacă ne e menit să-l cunoaștem pe Bătrânul din Lună, firul se va întinde până la el.

— Atunci înseamnă că vă e menit să-l cunoașteți, zise A-Fu impresionată. Dar întorcând privirea spre cerul care se întuneca, se încruntă. Însă nouă nu ne este menit. Da-Fu, ar trebui să ne întoarcem acasă. Suntem plecați de prea multă vreme. După întâmplarea cu Tigrul Verde n-ar trebui să-i îngrijorăm prea mult pe Amah și pe A-Gong.

— Nu doriți să-l întrebați nimic pe Bătrânul din Lună? se interesă Minli. Și voi v-ați putea schimba soarta.

— Nu, răspunseră Da-A-Fu râzând. De ce am vrea să ne schimbăm soarta?

Copiii o luară la goană la vale, umplând aerul de chicoteli și râsete. Minli clătină din cap nelămurită, însă le făcu celor doi semn de bun-rămas. În timp ce le urmărea siluetele prefăcându-se în umbre care păreau a dansa în drum spre casă, gândurile lui Minli începură să rătăcească la mare depărtare spre părinții ei dragi care o așteptau acasă.

Pe măsură ce văzduhul se întuneca luând culoarea ceaiului, Minli și dragonul priveau în deplină liniște dunga roșie plutind spre ceruri. Chiar când luna se ridica din întuneric, fetița simți o smucitură bruscă. Începu să se întindă și să se răsucească.

— Se întâmplă ceva! strigă ea.

— Trage zmeul! zise Dragon. Adu-l înapoi!

— Ceva nu mai e la fel! exclamă Minli străduindu-se să coboare zmeul. S-a îngreunat!

Dragonul se întinse deasupra capului fetiței și apucă firul. Împreună, traseră și traseră. Minli se întreba dacă nu cumva încercau să coboare luna de pe cer.

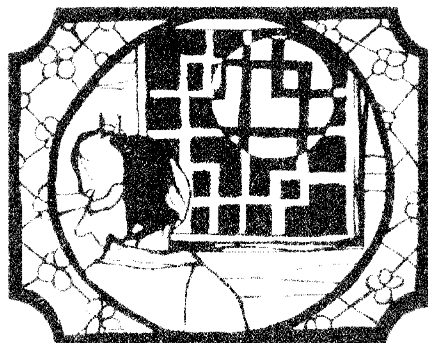
Dar firul nu părea nesfârșit. Pe măsură ce-l înfășurau se făcea din ce în ce mai gros, iar când deveni de grosimea degetului mic al lui Minli, un zăngănit straniu, ca niște clopoței de lemn, umplu aerul.

— Ceva s-a petrecut cu firul, icni dragonul într-un moment de răgaz.

Ceva straniu chiar se petrecuse. Firul, care era mai degrabă o sfoară groasă de mătase, părea să se fi prefăcut într-o plasă neobișnuită, întărită cu tulpini de bambus. Văzând ceea ce părea a fi o potcoavă uriașă apropiindu-se de ei, Minli rămase cu gura căscată:

— Firul, icni ea, e... e un pod!

Capitolul 40

Ma stătea lângă fereastră în timp ce, una câte una, stelele înmugureau pe catifeaua cerului albastru închis. Zilele fără Minli se scurgeau încet, iar serile și mai și. Ma se întreba cum reușea peștișorul să rămână netulburat în bolul său, în timp ce ea simțea că se sufocă. Lăsând aerul nopții să-i mângâie chipul, Ma se gândi la fiica ei, își mușcă buza și oftă adânc. Închise ochii încercând să oprească lacrimile să-i alunece pe obraji. Când îi deschise din nou, Ba era lângă ea.

— Știu, zise el și-și așeză mâna peste a ei.

— E atât de grea așteptarea, mărturisi Ma.

— Așa e, încuviință Ba, suntem ca dragonul care-așteaptă un semn despre perla lui.

— Ca dragonul care-așteaptă? întrebă Ma.

— A, nimic, zise Ba, e doar o poveste.

Vântul adia ușor, ca mângâierea lină a unui tămăduitor.

— Nu m-ar deranja s-o aud, zise Ma. Poate face timpul să treacă mai repede.

Ba o privi surprins, apoi strânse din ochi, zâmbindu-i ușor.

Povestea perlei dragonului

Odinioară, un dragon a găsit o piatră mare albă, rotunjită și netezită de vânt și de apele oceanului. O privea cu admirație când piatra a început să-i strălucească în labă. „Ce frumoasă e“, s-a gândit el. „O voi preface într-o perlă.“

Și așa, zi de zi, lună de lună, ani la rând, dragonul nu a mai băgat nimic în gură și nu a pus geană pe geană ca să-și desăvârșească perla. A sculptat piatra cu ghearele și a șlefuit-o cu solzii. A dus-o sus, în nori, a rostogolit-o în stropi proaspeți de ploaie și a îmbăiat-o în Râul Ceresc. A netezit-o cu petale fine de crizanteme. Într-un sfârșit, perla a fost gata – perfect rotundă și șlefuită cu atâta grijă încât radia. Nu avea niciun cusur în frumusețea ei. Privind-o, o lacrimă de bucurie și de oboseală i-a picurat din ochi, udând bijuteria. Dintr-odată, perla a prins a sclipi de-ți lua ochii. Dragonul a zâmbit încântat. Obosit, a adormit la lumina strălucitoare a perlei. Lumina era într-atât de fermecătoare încât i-a atras atenția Reginei Mamă a Cerurilor. Când a aflat de unde venea strălucirea aceea fermecată, Regina și-a trimis doi servitori să fure perla. Servitorilor nu le-a fost greu să ducă sarcina la bun-sfârșit, întrucât dragonul, obosit după atâția ani de muncă, era cufundat în somnul său fără vise.

Când Regina Mamă a văzut perla, până și ea a fost uimită de frumusețea ei. Orice altă perlă, orice bijuterie, orice comoară din ceruri sau de pe pământ pălea pe lângă perla dragonului. A poruncit degrabă să se construiască un seif în străfundurile castelului, unde nu se putea pătrunde decât trecând de nouă porți ferecate. A pus perla în încăpere, apoi și-a legat cele nouă chei ale porților la centură.

Când dragonul s-a trezit și a constatat că perla a dispărut, a început s-o caute nerăbdător. A străbătut oceane și munți, râuri și văi. A zburat prin Râul Ceresc, cercetând fiecare stea. Însă niciuna nu răspândea lumina limpede și clară a perlei sale.

În cele din urmă, dragonul a fost nevoit să renunțe la căutări. Nu știa unde să mai caute sau unde s-ar putea afla comoara lui. În schimb, s-a hotărât să aștepte un semn. Iar așteptarea s-a dovedit a nu fi de prisos. De ziua ei de naștere, Regina Mamă a organizat o petrecere mare. I-a invitat pe toți nemuritorii cerurilor la „Banchetul Piersicilor", un ospăț nemaipomenit cu delicatese și încântătoare preparate din piersicile nemuririi. Vin de piersici înmiresmat și amețitor însoțea fiecare fel de mâncare, și de cum își isprăvea paharul, Regina Mamă poruncea să i se umple la loc.

Vinul trebuie că i s-a urcat la cap, căci, mai târziu, când invitații o încununau pe regină cu laude, complimente și daruri alese, aceasta avu o clipă de rătăcire și hotărî să le arate comoara furată.

— Dragii mei prieteni, începu ea răspicat, darurile și cuvintele voastre sunt într-adevăr prețioase, însă eu dețin ceva care le întrece pe toate.

Zicând acestea, regina a scos cele nouă chei de la centură, a descuiat cele nouă porți și le-a dezvăluit invitaților perla dragonului. Mulțimea s-a umplut de freamăt la vederea perlei a cărei strălucire umpluse palatul și a cărei lumină se revărsa spre ceruri.

Când văzduhul s-a aprins, dragonul – care nu încetase nicio clipă să vegheze – a ridicat iute capul.

— Perla mea! a zis el și a pornit în zbor în direcția luminii. Când a ajuns la palatul Reginei Mamă a rămas surprins să descopere o mulțime de nemuritori căzuți în admirație în fața perlei din mâna suveranei, care nu-și mai încăpea în piele de mândrie.

— Asta-i perla mea! a strigat el. Dați-mi-o înapoi!

Regina Mamă s-a înfuriat peste măsură.

— E perla mea! a răspuns ea. Cum îndrăznești?

— Ba e a mea! a zis dragonul și, observându-i roșeața din obraji și privirea șovăielnică, a întrebat-o: Ați furat-o, nu-i așa?

— Nu trebuie să fur nimic, a răbufnit suverana. Eu sunt Regina Mamă a Cerurilor! Toate comorile de pe pământ sau din ceruri îmi aparțin!

— Nu cerurile au făcut perla aceasta, i-a răspuns dragonul, și nici pământul! Eu am făcut-o, cu ani lungi de muncă și de strădanie. E a mea!

Regina Mamă pierzându-și stăpânirea de sine fugi speriată din palat în grădină, cu perla strânsă la piept. Dragonul porni pe urmele ei, hotărât să nu-și piardă din nou comoara. Invitații s-au luat după ei, creând o asemenea agitație și zarvă încât Bunicul Cerurilor (care de obicei evita petrecerile prea bogate ale fiicei) s-a hotărât

să-și părăsească odăile pentru a cerceta ce se întâmplă afară.

Regina Mamă, nervoasă și nespus de agitată, a străbătut în goană grădina. Când a ajuns la zidul grădinii și a văzut că nu mai are unde să fugă, a constatat îngrozită că pe urmele ei nu se aflau doar dragonul și invitații, ci și tatăl ei. Când aceștia au prins-o din urmă, înspăimântată, a aruncat perla peste zid.

Dragonul a scos un răget de groază și cu toții s-au îmbulzit spre zid, să vadă dacă perla a căzut în Râul Ceresc. În adânca și întunecata apă albastră care separa cerul și pământul, perla părea să crească tot mai mult și să strălucească tot mai intens.

Dragonul se pregătea să sară în râu, însă Bunicul Cerurilor l-a oprit:

— Las-o acolo, a zis el. Să vă fie rușine amândurora! Perla nu e menită să-i aparțină unei singure ființe. Nu vă dați seama că locul ei este acolo unde toate creaturile cerului și ale pământului o pot admira și se pot bucura de frumusețea ei?

Atât dragonul, cât și Regina Mamă au încuviințat umil, iar invitații au lăudat înțelepciunea Bunicului Cerurilor. La fel au făcut și pământenii, căci, începând cu acea zi, de fiecare dată când ridică privirea spre văzduh, luna strălucește deasupra lor.

O liniște împăciuitoare urmă poveștii lui Ba. După o vreme, Ma oftă ușor și zâmbi.

— Dacă Minli ar fi aici, te-ar întreba dacă povestea e adevărată.

— Iar eu ar trebui să îi spun „probabil nu e“, zise Ba. Când eram copil, îmi amintesc că am văzut odată o frântură dintr-o perlă de dragon. Îi era dusă împăratului și era păzită de sute de soldați, însă luna tot mai strălucea pe cer.

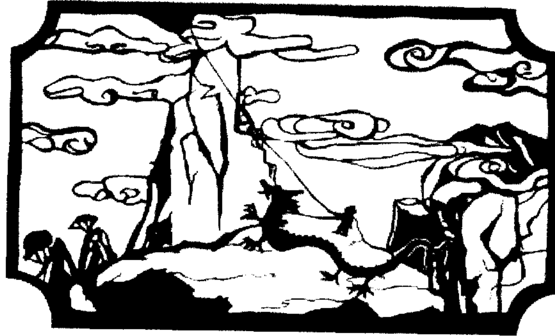
— Oceanul e plin de perle, se auzi vocea peștișorului. Așa că, firește, sunt mai multe perle de dragon. Dar perla care alcătuiește luna este de departe cea mai mare.

Ba îi cercetă cu atenție pe peștișor, apoi pe Ma, însă amândoi păreau să ignore prezența celuilalt și niciunul nu se uita la el.

— Îmi amintesc că și eu am auzit povestea asta, zise Ma. Se zvonea că perla valora cât întreaga avere a împăratului. O singură perlă. Tot ce se poate că-i aparținea dragonului.

Vorbise fără ciuda sau invidia care obișnuia să o chinuie de fiecare dată când pomenea de bogățiile altora. Lumina lunii părea s-o schimbe; să-i ia de pe umeri amărăciunea și greutățile vieții și să așeze în loc o seninătate resemnată. Ba fu cuprins de emoție într-un mod neașteptat, așa cum nu se mai simțise de ani întregi; se umplu de tandrețe.

Însă Ma continua să privească afară pe fereastră, cu mintea rătăcindu-i la fel de departe de gândurile lui ca de vorbele peștișorului.

Capitolul 41

— O fi un pod până în vârful Muntelui Nesfârșit, zise dragonul, și până la Bătrânul din Lună.

Minli și dragonul apucară tulpinile de bambus și le înfipseră bine în pământ. Podul se întindea în noapte cât vedeai cu ochii, tremurând ușor în lumina lunii.

Fetița cercetă întinsul pod care atârna în ceruri ca o delicată pânză de păianjen roșiatică.

— Nu cred că tu vei reuși să treci podul, zise ea.

Dragonul privi podul în formă de potcoavă și sforile lui fragile.

— Nu încap pe el, zise, și nici nu cred că o să reziste sub greutatea mea.

— Ei bine, răspunse Minli, poate e fermecat, ca și firul. Încearcă!

Dragon păși timid pe podul de sfoară. Sfoara îi simți greutatea și începu să trosnească, iar tulpinile de bambus

ieșiră puțin din pământ. Fără să stea pe gânduri, dragonul sări de pe pod.

— Cred, zise el, că nu mi-e dat să-l cunosc pe Bătrânul din Lună.

Minli se uită la dragon, la privirea lui amărâtă, și citi în ochii lui ani de tristețe și de neîmpliniri. Îi dădură lacrimile gândindu-se la cât drum străbătuseră împreună pentru a întâmpina o asemenea dezamăgire.

— Mi-aș dori să pot zbura, mărturisi el simplu.

— O să poți, zise Minli, clipind des pentru a-și reține lacrimile. Podul e îndeajuns de mare și de rezistent pentru mine. O să-i pun eu întrebarea ta Bătrânului din Lună și o să mă întorc cu răspunsul.

Dragon se lumină, plin de speranță.

— Așa o să faci? întrebă el. Chiar ai face asta pentru mine?

Minli dădu din cap.

— Te-aștept aici, zise dragonul. Nu mă mișc din loc până te întorci. Când o să-mi spui ce ți-a zis, o să te duc acasă la familia ta în zbor.

— Atunci aș face bine să mă grăbesc, spuse Minli, însă zâmbetul îi pieri când privi podul care părea să se întindă într-un hău nesfârșit.

— Te-aștept aici, repetă dragonul.

Minli dădu din cap și trase adânc aer în piept. Apoi, ținându-se strâns de marginile podului, păși cu grijă pe puntea de sfoară și o porni spre Muntele Nesfârșit.

Capitolul 42

Un cer liniștit o înconjura pe fetiță, în timp ce străbătea podul de sfoară roșie. Singurele sunete pe care le auzea erau respirația ei și bătăile inimii în piept. După ce pierdu din ochi dragonul și pământul, Minli nu reuși să deslușească nimic în întunericul care o înconjura. Bezna părea nemărginită, așa că fetița nu-și putea da seama cât de departe ajunsese și cât mai avea de mers. Nu știa când avea să se sfârșească podul – începuse să se întrebe dacă mergea de ore sau de zile.

Totuși, încetul cu încetul, atât de lent încât Minli aproape nu băgă de seamă, întunericul nopții scăzu. Cu fiecare pas, lumea din jurul ei începu să se lumineze. Fetița văzu atunci că cerul de sub ea se prefăcuse într-un lac imens de apă limpede și că norii deveniseră flori plutitoare de liliac. În fața ei, asemănător unei costișe îndepărtate, se înălța un zid uriaș care părea că strălucește.

Zidul era neted și alb, de parcă ar fi fost făcut din perle. Asemenea întunericului, zidul părea nemărginit; Minli nu putea vedea unde începe și unde se sfârșește.

Cu toate acestea, când fetița se apropie, chiar în fața ei observă o spărtură în zid. Iar acolo se afla, ca o statuie de jad, un iepure alb. În sfârșit, Minli părăsi podul și observă cu uimire că animăluțul era, de fapt, viu. Iepurașul alergă spre ea.

— Bine ai venit, îi spuse. Ai întârziat puțin. Maimuțele ți-au dat mult de furcă?

Minli era prea uimită pentru a scoate vreun cuvânt. Iepurele semăna izbitor cu desenul de pe bolul ei de orez. Dădu din cap cu gura căscată.

— Haide, să mergem, zise el. N-o să poți poposi prea mult la Bătrânul din Lună; e foarte ocupat și nu-i plac vorbele de prisos.

Minli îl urmă pe iepuraș prin deschizătura rotundă și printr-o curte albă, iar apoi traversă un pod neted de piatră care părea să se ridice direct din pământ. În timp ce-l străbătea, fetița privi apa liniștită unduindu-se ușor și auzi ceea ce părea a fi muzica slabă a unor tobe. În depărtare, Minli desluși silueta unui bărbat care tăia un copac singuratic cu lovituri sacadate de topor. Crengile copacului se scuturau la fiecare izbitură; frunze, boboci și semințe se împrăștiau prin aer, căzând apoi în apă, ca picăturile de ploaie.

— Acela e Bătrânul din Lună? se interesă Minli.

— El? replică iepurele, urmărind privirea fetiței. A, nu. Acela e Wu Kang.

— De ce taie copacul? întrebă ea. I se părea mare păcat să tai singurul copac de pe Muntele Nesfârșit.

— Întrebări, întrebări, zise iepurele. Ar trebui să te las să-l întrebi pe Bătrân toate astea, dar dacă chiar vrei să știi, Wu Kang se străduiește în fiecare noapte să doboare copacul acela.

— În fiecare noapte? întrebă Minli mirată.

— Da, răspunse iepurele.

Povestea lui Wu Kang

Cei mai mulți îl credeau norocos pe Wu Kang. Avea o soție frumoasă și copii sănătoși și locuiau cu toții la țară într-o colibă primitoare dintr-o fermă. Părinții și fratele lui mai mare locuiau cu el, iar vecinii îi erau prieteni de nădejde. Însă Wu Kang își dorise mereu mai mult. Așadar, când recolta îi era mai bogată și mai înfloritoare ca oricând, s-a hotărât că lucratul pământului nu-l mulțumea îndeajuns, iar în ziua în care a terminat de adunat roadele îmbelșugate, și-a anunțat prietenii că avea să părăsească ferma și să se mute la oraș.

— De ce? au întrebat toți.

— Vreau mai mult, a răspuns Wu Kang.

— Dar suntem cu toții atât de fericiți aici, i-au spus ei.

— Nu e de ajuns, le-a răspuns Wu Kang.

Așa că și-a strâns lucrurile și și-a înstrăinat coliba, ferma și pământurile. Apoi, s-a mutat la oraș cu soția, copiii, părinții și fratele lui. Era mare înghesuială în noua și mica locuință, însă Wu Kang a început curând lucrul ca ucenic de tâmplar și, încet-încet, familia lui s-a obișnuit cu noul cămin neîncăpător. Dar, în ziua în

care a reușit să meșterească un scaun din lemn de fag și-a părăsit slujba și s-a hotărât să se mute într-un oraș mai mare.

— De ce? l-au întrebat părinții.

— Vreau mai mult, a răspuns Wu Kang.

— Dar suntem fericiți aici, i-au spus ei.

— Nu e de ajuns, le-a răspuns bărbatul.

Și așa, cu soția și copiii urmându-l, Wu Kang și-a lăsat părinții și fratele în urmă și s-a mutat într-un alt oraș, căutând ceva mai bun. Noua locuință era o colibă micuță din pământ, înghesuită printre alte căsuțe dărăpănate de pe o uliță plină de gunoaie, departe de ultimul lor cămin modest, dar comod și de coliba primitoare de la țară. Cu toate greutățile, soția și copiii săi s-au obișnuit cu viața în marele oraș, în timp ce Wu Kang își căuta mulțumirea. Dar, în continuare, nimic nu îi era pe plac. După ce a devenit maestru al abacului, Wu Kang s-a hotărât să se facă băcan. După ce a învățat să folosească pensula, s-a oprit din pictat pentru a obține o slujbă de funcționar. Wu Kang își dorea mereu mai mult.

— Poate ar trebui să încerci să devii un Nemuritor, i-a zis într-o zi fiul său mai mic. Nu se poate să vrei mai mult de-atât.

— Cred că s-ar putea să ai dreptate, zise Wu Kang.

Așadar, cu o desagă în spinare, Wu Kang și-a părăsit soția și copiii și a plecat la drum în căutarea unui Nemuritor sub oblăduirea căruia să învețe meșteșug. Cu inima frântă, soția lui nu a încetat să-l implore nici chiar când el a ieșit pe ușă.

— Nu te duce, a zis ea. Aici suntem împreună.

— Nu e de ajuns, a zis Wu Kang.

Wu Kang a bătut cale lungă până când, într-o noapte, l-a găsit pe Bătrânul din Lună.

— În sfârșit, zise Wu Kang, un Nemuritor! Maestre, mă vei învăța tot ce știi?

Bătrânul din Lună l-a refuzat, însă Wu Kang atât a stăruit și l-a implorat până când, șovăind, Bătrânul a acceptat și l-a dus pe Wu Kang la Muntele Nesfârșit.

Și uite așa, a început Bătrânul să-l învețe pe Wu Kang tot soiul de îndeletniciri de care oamenii obișnuiți nu conteneau a se minuna. Chiar și așa, Wu Kang era de neclintit; fidel firii sale, bărbatul voia mereu mai mult și mai mult. Când, traversând marea de stele pe un pod de păsări ale nopții, Bătrânul din Lună i-a arătat cum să obțină fir roșu de la nepoata lui, Zeița Țesutului, Wu Kang l-a urmat, însă după trei zile s-a arătat din nou nemulțumit.

— Maestre, a zis bărbatul, trebuie să mai fie ceva ce mă puteți învăța.

Așa că Bătrânul l-a învățat cum să lege firele destinului și cum să pecetluiască nodurile cu o rază de lună. Wu Kang a învățat și transcris totul, însă după alte două zile deja nu mai avea astâmpăr.

— Maestre, a zis Wu Kang, știu că mă puteți învăța mai multe.

Prin urmare, Bătrânul din Lună a scos Cartea sacră a Norocului și l-a învățat pe Wu Kang cum s-o citească. Dar după o zi, Wu Kang s-a plâns:

— Trebuie să mai fie și alte lucruri pe care le pot ști!

La auzul acestor cuvinte, Bătrânul a închis cartea și a răspuns:

— Da, așa e.

Și fără să scoată o vorbă, maestrul l-a condus pe Wu Kang la un petic de pământ golaș de pe Muntele Nesfârșit. Bătrânul din Lună a izbit pământul cu bastonul și din stâncă a răsărit pe loc un copac argintiu. Sub privirile curioase ale lui Wu Kang, Bătrânul din Lună a legat un fir al destinului în jurul bărbatului și al copacului.

— Singurele lucruri care mi-au mai rămas să te învăț, i-a zis Bătrânul înmânându-i un topor, sunt lecțiile stăpânirii de sine și ale răbdării. Doar când vei reuși să tai acest copac, voi ști că le-ai învățat.

Wu Kang a ridicat din umeri și a început să izbească trunchiul copacului cu tot zelul. Nu-și dădea seama că, după fiecare lovitură de topor, copacul creștea la loc, în timp ce semințele acestuia se împrăștiau în lacul cerului întunecat.

Așadar, Wu Kang se străduiește în fiecare noapte să taie copacul. Legat de el cu firul destinului nu-l poate părăsi și e condamnat să încerce să-l doboare, până-și învață lecția sau până la sfârșitul timpurilor.

După ce iepurele isprăvi povestea, Minli își continuă drumul în tăcere, iar vreme îndelungată singurele sunete care mai tulburară liniștea fură cele ale semințelor care cădeau în apă din copac.

„Semințele acelea", își zise Minli, „chiar cad din cer pe pământ. Ele trebuie să fie semințele care se revarsă asupra satului Ploaie de Lună! Loviturile de topor ale lui Wu Kang dau naștere ploii stranii de lună. Pomii

înfloriți din sat cresc din semințele copacului de pe Muntele Nesfârșit..."

Chiar atunci, gândurile lui Minli fură întrerupte de iepure, care se oprise brusc.

— Acolo, înăuntru, se află Bătrânul din Lună, zise acesta arătându-i o deschizătură rotundă în zidul de piatră.

Capitolul 43

Minli făcu un singur pas în interiorul curții împrejmuite și se opri. Nenumărate fire roșii acopereau pământul ca o dantelărie complicată. Din loc în loc, prinse printre fire, erau mii și mii de figurine de lut, toate de mărimea unui deget de-al ei; Bătrânul din Lună ședea ca un păianjen, chiar în mijlocul lor.

Ședea pe jos, cu picioarele încrucișate, cu o carte uriașă în poală. Își ținea capul plecat deasupra a două figurine de lut pe care le avea în mână, încât Minli nu reușea să-i zărească decât țeasta. În schimb, îi vedea mâinile delicate și bătrâne legând cu pricepere cele două figurine cu un fir roșu. O desagă albastră de mătase, plină-ochi de fire roșii, stătea deschisă lângă el; când o văzu, pe Minli o trecură fiorii. Văzuse desaga aceea înainte! Mătasea de-un albastru intens, broderiile argintii – era desaga pe care o purtase prietena băiatului cu bivolul în noaptea

aceea înstelată. „Ea e Zeița Țesutului!“ înțelese în sfârșit Minli. „Ea toarce firul roșu pentru Bătrânul din Lună. Știam că era ceva neobișnuit la ea. Nu-i de mirare că știa unde-l pot găsi pe rege.“

Bătrânul se întinse după baston – un băț de lemn încovoiat și strâmb – și lovi pământul cu el. Figurinele de lut se desprinseră fără zgomot din mâna lui și începură să plutească în aer, apoi se lăsară pe pământ în colțuri opuse ale curții. Erau încă legate cu firul roșu, care se așeză peste pânza groasă.

Bătrânul întoarse capul spre Minli, care privea nemișcată întreaga scenă. Barba sură i se revărsa ca o cascadă pierzându-se printre cutele veșmintelor, iar ochii îi erau întunecați ca cerul nopții.

— Carevasăzică, spuse Bătrânul din Lună, tu ești.

Minli încuviință și făcu o plecăciune adâncă. Ar fi îngenuncheat pe jos, însă se temea să nu strice figurinele de la picioarele ei.

— Haide, apropie-te, zise Bătrânul nerăbdător, apoi bătu din nou ușor cu bastonul în pământ. Cu un sunet ușor ca bătăile de aripi ale păsărilor, figurinele se dădură la o parte, făcându-i loc fetiței să treacă.

— Știu că ai venit la mine cu întrebări, zise Bătrânul din Lună. O dată la nouăzeci și nouă de ani, cineva vine aici cu întrebări. Însă eu voi răspunde doar uneia. Așa că te rog să îți alegi întrebarea cu grijă.

O întrebare! Descumpănită, Minli aproape îngheță pe loc.

Dacă avea dreptul la o singură întrebare, atunci nu putea alege întrebarea dragonului! Decât dacă... nu i-ar fi pus Bătrânului niciuna dintre întrebările ei.

Minli se zbătea ca peștele pe uscat. Ce să facă? Amintirile muncii grele din câmpiile de orez, mâinile bătătorite ale tatălui său, orezul simplu din farfurii și oftatul lui Ma, toate acestea se revărsară asupra ei ca apa adâncă a unui lac. Trebuia cu orice preț să-și schimbe soarta; era nevoită să-l întrebe cum poate face asta.

Însă când Minli se gândi la dragon și la cum o aștepta răbdător afară, se simți ca lovită în moalele capului. Precum semințele din copacul lui Wu Kang, o ploaie de amintiri se abătu asupra fetiței: veselia lor în timp ce treceau de maimuțe, strădaniile lui să străbată pădurea, urletul lui zgomotos când îl zvârlise pe Tigrul Verde în aer, brațul cald cu care o îmbrățișase când plânse de dorul părinților ei și privirea plină de speranță când ea plecase să-l întâlnească pe Bătrân. „Dragonul e prietenul meu“, își spuse ea. „Ce să fac?“

Gândurile i se îngrămădeau în minte ca orezul care fierbe. Fiecare pas pe care-l făcea era ca o zdruncinătură, iar Minli nu mai știa dacă bubuiturile erau ale inimii ei sau ale toporului îndepărtat al lui Wu Kang. Trecând pe lângă figurinele de lut, fetiței i se păru că vede machete ale negustorului de peștișori aurii, ale băiatului cu bivolul, ale regelui și ale lui Da-A-Fu, cu toții privind-o în cea mai deplină liniște. Picioarele ei nu păreau să-i asculte dorința de-a înainta încet. Ca un zmeu controlat de-o sfoară, tot așa Minli era trasă spre Bătrânul din Lună. Înainte să se hotărască ce întrebare să pună, se văzu față în față cu maestrul.

Bătrânul din Lună o săgetă cu privirea, cu ochii lui negri de nepătruns ca cerul nopții, așteptându-i reacția. Minli privi cartea deschisă din poala lui. Recunoscu

pagina deschisă; era șirul împrumutat al regelui – cutele netezite ale hârtiei și găurile pe care le făcuse când pregătise zmeul erau încă vizibile. Însă hârtia era prinsă în carte și doar o linie subțire, ca o cicatrice, stătea mărturie că aceasta fusese cândva ruptă.

Iar cuvintele se schimbaseră din nou. Acum pe întreaga pagină era așternut un singur șir de cuvinte. Pentru prima oară până atunci, Minli își dădu seama că era în stare să citească ce era scris: șirul de cuvinte era, de fapt, un singur cuvânt scris iar și iar. Și acest cuvânt era „Recunoștință".

Și, dintr-odată, ca lumina care izvorăște când se dau la o parte norii pentru a-i face loc lunii, Minli știu ce întrebare să pună.

— Afară, lângă pod, așteaptă un dragon, zise ea. De ce nu poate să zboare?

Capitolul 44

Ma și Ba continuau să-și aștepte fetița, în tăcere și tristețe. Chiar dacă-și spuneau că au încredere în Minli și că se va întoarce, Ma își petrecea mare parte a timpului uitându-se pe fereastră, pierdută în gânduri, în timp ce Ba îmbătrânea și încărunțea tot mai mult de la o zi la alta. Singurele clipe în care își regăseau liniștea era seara, când Ba spunea câte o poveste pentru a face timpul să treacă mai repede. Acelea erau momentele de răgaz în care puteau uita că Minli nu se afla lângă ei și se puteau preface că era acolo, ascultând și ea poveștile.

Într-o noapte, când luna lumina întregul cer, Ma zise:

— Dragul meu soț, în noaptea asta vreau să-ți spun eu o poveste.

Ba fu destul de surprins, însă acceptă cu bucurie.

Povestea spusă de Ma

A fost odată o femeie care avea un soț bun și o fiică frumoasă. Un munte uriaș le umbrea căminul, făcând casa mică și pământul pe care locuiau sărac. Însă de-ale gurii nu le lipseau niciodată. Apa curgea mereu în lunile secetoase și focul ardea în sobă când afară era ger. Cu toate acestea, femeia nu era mulțumită. Ea îi purta ranchiună muntelui sterp și pământului neroditor și-și înghițea mereu orezul plină de amărăciune. Se încrunta la vederea bumbacului simplu din care erau făcute veșmintele lor și ofta cu obidă în fața încăperilor strâmte ale casei.

Zi de zi femeia bombănea nemulțumită. Când auzea povești despre comori de aur și jad se umplea de năduf.

— Noi de ce n-avem nimic? se mâhnea ea. Nu avem nicio comoară, nicio avere. De ce suntem atât de săraci?

Soțul și fiica ei munceau tot mai mult pe zi ce trecea, sperând că vor aduce avere în casă. Însă pământul nepăsător nu le venea în ajutor, iar casa le rămânea la fel de înghesuită, hainele tot așa de sărăcăcioase, iar orezul le ajungea doar pentru a-și potoli foamea. Femeia era tot mai nefericită; nemulțumirea ei creștea ca buruienile, fără control și aducătoare de necaz. Femeia era atât de apăsată de supărarea ei, încât nu-și dădea seama că sădea semințe de nemulțumire și în fiica ei. Până atunci, copila fusese mulțumită de viață, însă începuse să dea semne de mâhnire. Orezul care le umplea farfuriile începuse să-și piardă gustul, hainele care până mai adineauri îi plăcuseră pentru coloritul lor viu îi păreau

aspre, iar casa în care alergase mereu liberă devenise neîncăpătoare.

Până când, nemaiputând îndura nemulțumirea care creștea în ea, fetița a fugit pe ascuns, în toiul nopții, jurând să nu se întoarcă acasă până când nu va schimba soarta familiei.

Doar atunci femeia și-a dat seama cât fusese de nesăbuită. Fără fiica ei, casa devenise mult prea mare și goală și nu-i mai era poftă nici de orezul care rămânea. Pe măsură ce zilele treceau în singurătate, frică și grijă, femeia se blestema pentru lăcomia și nechibzuința ei. Cât de norocoasă fusese înainte! În sfârșit putea să vadă clar ca lumina zilei că râsul și iubirea fiicei ei erau de neprețuit în fața unor haine scumpe sau bijuterii și că, în tot acest timp, fericirea se aflase în casa ei, ca un cadou care așteaptă să fie desfăcut. Femeia își ștergea lacrimile pentru care nu găsea alinare. Pentru că în tot timpul în care visase la averi, în fața ei se aflase cea mai de preț comoară.

Deși mai înțeleaptă, femeii nu-i rămăsese altceva decât să meargă la soțul ei și să-i ceară iertare în genunchi sperând că, într-o bună zi, avea să poată face același lucru și cu fiica ei. Nu știa dacă urma să aibă parte de bunăvoința lor, însă și-a jurat să aștepte. Dacă era nevoie, avea să aștepte la fel de neclintită ca muntele care îi umbrea.

După ce isprăvi povestea, Ma se așeză la picioarele lui Ba și își puse capul în poala lui, ca un copil.

— Dragul meu soț, începu ea, am spus că din vina ta a fugit Minli de-acasă, însă m-am înșelat. Vina este a mea. Minli știa că eram nemulțumită de soarta noastră; dacă n-aș fi fost, n-ar fi plecat niciodată. Îmi pare rău!

Ba rămase fără cuvinte. Afară, luna era atât de plină încât părea gata să plesnească, iar ochii lui Ba se umeziră. Puse o mână caldă pe capul lui Ma.

— Așa, foarte bine, zise peștișorul. Dacă-i faci fericiți pe cei care sunt aproape, se vor întoarce și cei care sunt departe.

Ma ridică dintr-odată capul. Aruncă o privire spre peștișor, apoi spre Ba, și se întrebă cu ochii căscați de uimire:

— A zis ceva peștele?

Capitolul 45

Dragonul aștepta. Diminețile treceau, nopțile se duceau rând pe rând, însă el nu se clintea de lângă pod. În fiecare noapte stelele umpleau cerul ca fulgii de nea care cad pe piatra neagră, topindu-se odată cu ieșirea soarelui. Când soarele se ridica pe cer, sforile roșii ale podului se făceau nevăzute, arătându-se din nou doar după lăsarea întunericului. Un vânt aspru răzbătea prin negura cenușie, iar stânca rece devenea dură și neprimitoare. Însă dragonul rămânea pe loc.

În cea de-a treia noapte, chiar când luna începea să se retragă de pe cer, dragonul zări o siluetă pe pod. Chicoti de bucurie și sări în sus, în vreme ce silueta devenea din ce în ce mai clară. Minli!

— Te-ai întors! strigă el. L-ai văzut? I-ai pus Bătrânului din Lună întrebarea mea?

— Da, da, râse Minli și îl îmbrățișă pe dragon. L-am întrebat. Și mi-a răspuns. Așa că acum știu! Știu cum poți zbura!

— Cum? întrebă Dragon cu sufletul la gură.

Minli se cățără în spatele dragonului. Cu amândouă mâinile apucă globul de pe capul acestuia.

— Respiră adânc, îi zise, apoi, dintr-o singură mișcare, îi smulse bila de pe cap.

— Au! scheună dragonul, însă imediat după, zâmbi. Mă simt atât de ușor, mărturisi el, ușor și liniștit.

— Bătrânul din Lună a spus că nu vei putea zbura cât timp vei avea bila aceea în vârful capului, explică fetița. Mi-a spus că te trage în jos.

— Așa e! râse el, iar Minli i se agăță de gât cu ambele mâini în timp ce dragonul se ridică în aer. Vântul părea să le unească hohotele de râs și să-i poarte tot mai sus în văzduh – dragonul zbura pentru prima oară. Cei doi traversau nori argintii care-i învăluiau, unduindu-se pe cer în urma lor; luna le surâdea palidă, luminându-i cu razele. Când dragonul zbură până aproape de stele, Minli închise ochii încântată.

Când reveniră pe pământ, dragonul întrebă:

— Dar tu? Ți-a spus Bătrânul din Lună cum să-ți schimbi soarta?

Minli tăcu. Dragon întoarse capul spre ea.

— Dar ce s-a întâmplat? vru să știe. Nu ți-a spus?

— N-am întrebat, răspunse Minli. N-am avut dreptul decât la o întrebare.

— Poftim?! se miră dragonul. Dar trebuie să afli! Ai bătut atât amar de drum. O să zburăm înapoi și o să-l întrebi!

Înainte ca Minli să apuce să scoată o vorbă, podul de sfoară roșie începu să se micșoreze, iar când se uitară mai atent văzură că tulpinile de bambus ieșiseră din pământ, lăsând în urmă două tăieturi adânci. Zgâlțâindu-se puternic, podul se făcea nevăzut, pe măsură ce era tras înapoi în întuneric.

— Bătrânul din Lună nu mă va primi din nou, zise Minli. Nu va mai răspunde la nicio altă întrebare în următorii nouăzeci și nouă de ani.

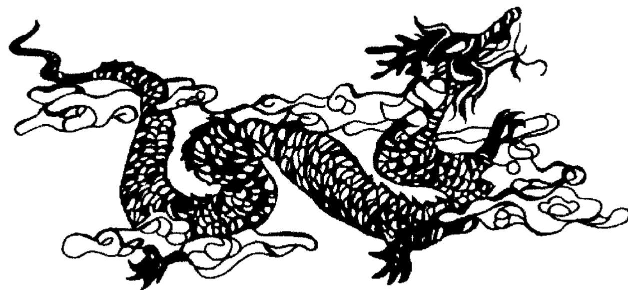
— Dar cu tine cum rămâne? se bâlbâi dragonul. Norocul tău, părinții tăi...

— E în regulă, îl liniști fetița. Când a sosit clipa să aleg, am văzut dintr-odată că nu trebuie să pun nicio întrebare.

— Nu trebuie? se miră Dragon.

— Nu, răspunse scurt Minli copleșită de amintiri. În urechi îi răsună viu râsul băiatului cu bivolul când acesta refuzase să-i primească bănuții de aramă, îi revăzu zâmbetul larg al regelui când îi dăruise cu ușurință comoara lui și își aminti ultimele cuvinte ale lui Da-A-Fu către ea: „De ce am vrea să ne schimbăm soarta?", ziseseră ei. Atunci clătinase din cap nelămurită, într-un sfârșit, înțelese însă totul. Norocul nu era o casă plină de aur și jad, ci mult mai mult. Ceva ce ea avea deja și care nu trebuia schimbat.

— N-am pus întrebarea, repetă Minli zâmbind, pentru că n-am nevoie de niciun răspuns.

Capitolul 46

Luna începuse să pălească odată cu apariția zorilor. Soarele se trezea la viață și Minli își dorea din toată inima să se întoarcă acasă. Dragon, după ce așteptase trei zile și trei nopți, era odihnit, așa că se hotărâră să nu mai zăbovească nicio clipă pe Muntele Nesfârșit.

Minli se simțea împăcată, zburând în spinarea dragonului. Zborul său părea mai degrabă un dans vesel, iar fericirea lui o făcea pe fetiță să se simtă la fel de ușoară ca norii din jur. Soarele îi încălzea sufletul și o umplea de bucurie. Nu avea nicio îndoială că întrebarea ei fusese cea corectă.

Înainte de a începe călătoria de întoarcere, Minli și dragonul zburară peste satul Ploaie de Lună. Da-A-Fu, Amah, A-Gong și sătenii îi văzură și ieșiră din casele de piatră pentru a-și lua rămas-bun.

— Nu vă opriți, strigă Amah cu zâmbetul pe buze, mergeți acasă!

Minli încuviință și, din spinarea dragonului, le făcu prietenilor săi cu mâna până ce copacii înfloriți păreau doar niște pete aurii pe muntele îndepărtat.

Era mult mai rapid să călătorești în spatele unui dragon. Zburară cu viteză deasupra Orașului Clar-de-Lună – din cer, Orașul Interior și cel Mărginaș arătau ca un labirint uriaș, iar cei doi străjeri de piatră păreau niște statuete de lut în formă de câini. Minli văzu acoperișul colibei sărăcăcioase a băiatului cu bivolul, însă nu și pe el. „Probabil e înăuntru, doarme“, se gândi Minli, întrebându-se dacă Zeița Țesutului îi făcuse o vizită noaptea trecută.

Însă, pe când survolau golful orașului, Minli zări ceva straniu în depărtare, ca o umbră portocalie despicând cerul. Și dragonul o observă și își încetini zborul. Când se apropiară, se dovedi că n-avuseseră vedenii. Era un alt dragon! O domniță-dragon!

Domnița-Dragon era portocalie, de culoarea miezului de mango. Când dădu cu ochii de dragon și de Minli, pe chipul ei se ivi un zâmbet cochet.

— Bună, zise dragonul puțin fâstâcit. Minli îl privi surprinsă.

Domnița-Dragon, în schimb, își văzu de zbor fără să scoată niciun cuvânt. Când trecu pe lângă ei, le făcu prietenos cu ochiul. Luat pe nepregătite, dragonul se clătină în aer. O privi zburând în jos, peste ape, până când se făcu micuță cât un grăunte roșcovan.

— Ești bine? îl întrebă Minli pe dragon, care rămase privind pierdut în urma frumoasei apariții. Cred că ești tare bucuros să vezi în sfârșit alt dragon.

— Sunt, mărturisi el, oarecum năuc. Apoi se scutură de parcă ar fi vrut să se adune. O s-o găsesc eu mai târziu. Întâi trebuie să te duc acasă.

Minli ridică din umeri. Dragon se purta ciudat. Însă era ceva foarte familiar la Domnița-Dragon. Modul în care solzii ei portocalii oglindeau razele soarelui ca solzii unui pește în apă, privirea ei plină de înțeles, ca și cum ar fi cunoscut-o pe Minli... Fetița zâmbi.

Ceasurile treceau și pământul de sub ei rămânea doar o pată neclară de culoare. Minli moțăia din când în când; zborul lin îi permitea să tragă câte-un pui de somn. Fetița era uimită să constate cât drum străbătuseră în călătoria lor și cât de iute se întorceau în zbor. Soarele abia începea să se ascundă în spatele liniei orizontului când zăriră marginea livezii de piersici. Vârfurile pomilor păreau a se legăna, urându-le bun venit, fetița avu impresia că vede chiar și câteva maimuțe încurcate încă în năvodul de pe castronul cu orez.

Însă dragonul se purta în continuare ciudat. Când în fața lor se ivi Muntele Neroditor, cu binecunoscutul său vârf ascuțit străpungând cerul rozaliu și roșiatic al apusului, dragonul aproape se opri locului.

— Ce munte se vede acolo? o întrebă el pe Minli.

— E Muntele Neroditor, răspunse fetița. Imediat după el, lângă Râul de Jad, e casa mea.

— Muntele Neroditor, își zise el și, chiar dacă nu se opri din zburat, dragonul părea pierdut în gânduri. Minli se întrebă dacă nu cumva zborul îl amețea de cap. Dar nu se lăsă distrasă de gânduri. Se lăsa noaptea și conturul întunecat al Muntelui Neroditor se pierdea în umbrele

cerului. Însă cu fiecare clipă, Minli se afla mai aproape de el și de Râul de Jad. Era aproape acasă!

Cu toate astea, când ajunseră la munte, dragonul se opri pe neașteptate. Coborî lin până la poalele lui, de unde, nu cu mult timp în urmă, Minli culesese pietricelele pentru a-și face busola.

— Acesta e Muntele Neroditor, rosti limpede dragonul, iar Minli îl privi cu atenție.

Cu siguranță se purta neobișnuit.

— Așa e, răspunse ea, puțin confuză. Satul meu nu e departe de aici. Pot merge pe jos de aici, dacă dorești.

— Te-ar deranja? întrebă dragonul. Nu știu de ce, dar simt că nu pot părăsi locul acesta.

— Nu, nu mă deranjează, răspunse fetița. Te simți bine?

Dragonul o privi și îi zâmbi.

— Da, zise el. E straniu, dar mă simt ca acasă.

Minli își încreți fruntea nelămurită, însă era prea nerăbdătoare să ajungă acasă la părinții ei ca să-l mai întrebe și altceva. Minli îl îmbrățișă pe Dragon în semn de rămas-bun. Acesta, la rândul lui, o îmbrățișă afectuos, însă fetița își dădea seama că era cu mintea în altă parte. Îi întinse globul pe care i-l înlăturase de pe cap.

— Îl vrei?

— Nu. Dragonul o privi distrat. Poți să-l păstrezi.

Minli ridică din nou din umeri; nu voia să se despartă de dragon, însă nu se mai putea opune dorinței de a se întoarce acasă. Își luă rămas-bun de la prietenul ei și o luă la fugă spre sat.

Era trecut de miezul nopții când ajunse, în sfârșit, acasă. Peste satul adormit domnea o liniște deplină, iar

când Minli păși în casă, peștișorul auriu o întâmpină în șoaptă.

— Ssst! zise el. Părinții tăi dorm. Bine ai revenit acasă!

Fetița fu puțin surprinsă când un peștișor auriu așteptând-o, însă îi răspunse la salut cu un zâmbet larg. Lumina lunii învăluia coliba cu podele aspre, făcând încăperea să strălucească argintie. Înăuntru, bolul peștișorului părea a fi o a doua lună. Cărămizile tocite de piatră și pereții șubrezi sclipeau ca acoperiți de o mătase străvezie, înlăturând toate cusururile și prefăcând locul într-un cămin de lumină scăpărătoare și umbre delicate. Niciodată casa ei nu fusese mai frumoasă.

Mergând pe vârfuri, lăsă traista și globul dragonului pe masă și intră în camera ei. Cu zâmbetul pe buze, se cățără în pat și adormi buștean.

Capitolul 47

— Minli? Minli! Strigătele de fericire ale lui Ma și Ba umplură aerul ca sunetul unei plesnitori și, înainte de a deschide bine ochii, Minli se afla în brațele părinților ei. Câtă bucurie! Cum se mai revărsa și cum o mai învăluia! Mai aurie ca brățara cu dragon a regelui, mai dulce ca piersicile din grădina Reginei Mame și mai frumoasă ca Zeița Cerurilor! Minli zâmbi, prețuindu-și soarta.

Ma și Ba se opriră din îmbrățișări și pupături doar când stomacul începu să le ceară de mâncare. Ma se grăbi să pregătească un mic dejun deosebit, scoțând niște carne de porc păstrată cu sfințenie pentru a face terciul preferat al lui Minli, iar Ba ieși să aducă apă proaspătă pentru ceai.

Însă când Ba intră în odaia mare, scoase un strigăt grozav, iar Minli și Ma alergară cât putură de repede să vadă ce se petrecuse.

— Asta ce e? întrebă el, arătând cu degetul.

Minli privi într-acolo și văzu pe masă traista ei cu lucrurile de pe drum. Peștișorul înota vesel în bol în timp ce traista de brocart răspândea lumina soarelui în întreaga încăpere.

— E desaga pe care mi-a dăruit-o Regele Orașului Clar-de-Lună, zise Minli. E foarte frumoasă, nu-i așa?

— Nu asta, replică Ba, dând traista la o parte. Asta! Atunci Minli văzu că Ba îi arăta globul de pe capul Dragonului.

— E doar un dar de la un prieten, răspunse Minli și îi întinse globul tatălui ei.

Ba îl luă în mâini cu băgare de seamă, în timp ce pe chip i se citea uluirea.

— Ăsta nu-i un dar ca oricare altul, șopti Ba, apoi șterse ușor cu mâneca suprafața globului. Spre surpriza fetiței, cenușiul pietrei începu să dispară, lăsând loc unei lumini străvezii sclipitoare. Asta e o perlă de dragon.

Minli și Ma se priviră năucite.

— O perlă de dragon! se minună Ma, așezându-se. O perlă de dragon valorează cât toate bogățiile Împăratului, îi zise ea fetiței.

Minli deschise gura, însă se opri înainte să apuce să scoată o vorbă, fiindcă pe uliță se iscase o mare zarvă. Iute, dar cu mare atenție, Ba puse pe masă perla dragonului și ieșiră cu toții să vadă ce era cu toată agitația.

— Ce se petrece? întrebă Ma, apucând brațul unui vecin. Toți sătenii ieșiseră pe uliță sporovăind și vociferând ca un stol de păsări care a dat peste-un ospăț. S-a-ntâmplat ceva?

— E Muntele Neroditor! zise vecinul. Muntele Neroditor a înverzit!

— Poftim? întrebă Ba, nevenindu-i a crede.

— E adevărat! E adevărat! spuse un alt vecin. Muntele Neroditor a dat în sfârșit roade! Iar Râul de Jad e și el limpede și proaspăt!

Minli, Ma și Ba priviră muntele. Era adevărat.

Muntele Neroditor nu mai era o umbră întunecată care se răsfrângea asupra lor. Odată cu ivirea zorilor, peisajul se schimbase. O iarbă verde și grasă răsărise din stânca seacă. Acum un nimb de culoarea nestematelor înmuia conturul ascuțit al muntelui care, nu demult, tăia cumplit văzduhul. Însuși cerul părea să îmbrățișeze muntele. Cu adieri blânde, vântul alina verdeața fragedă și Râul de Jad, a cărui apă era acum la fel de limpede ca lacrimile de bucurie.

— Cum se poate una ca asta? întrebă Ma.

— Crăiasa-Dragon de Jad este din nou fericită, zise Ba. Probabil că și-a regăsit unul dintre copii.

„Dragonul!“ se gândi Minli și în mintea-i ageră începură să-i roiască mii de gânduri. Dragon i-a spus că își va face cămin pe Muntele Neroditor. Să fi fost el oare unul dintre copiii Dragonului de Jad? Dar cum? Dragon se născuse dintr-o pictură, din pensule și pietre de cerneală... Apoi, ca printr-un vis, Minli și-o aminti pe Ma povestindu-i despre un artist care, în urmă cu mulți, mulți ani, venise la Muntele Neroditor. „A luat piatră de munte pentru a o preface în piatră de cerneală.“

Poate că Dragon se născuse dintr-o piatră de cerneală luată de pe Muntele Neroditor, inima Crăiesei dragon de Jad. Atunci era posibil ca el să fie unul dintre copiii

Dragonului de Jad. Aducându-l la Muntele Neroditor, Minli descoperise cum să facă stânca stearpă să înverzească din nou.

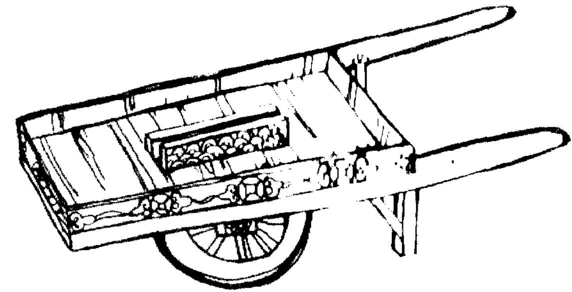
— Minli! strigă un vecin după ce-și reveni din uimire. Te-ai întors! Priviți, oameni buni! Minli s-a întors!

Cu mic, cu mare, vecinii se adunară în jurul fetiței, iar Ma oftă. Însă, de data asta, era un oftat de fericire, un sunet care plutea în aer ca un fluture.

— Norocul s-a abătut asupra satului nostru, zise Ma, zâmbind. Și asupra noastră.

— Așa e, zise Ba, privind-o cu drag pe Minli. Dar norocul nostru și mai mare s-a întors acasă.

Minli zâmbi la rândul ei. Apoi, pe neașteptate, se gândi la călătoria ei spre Muntele Nesfârșit și apoi la drumul de întoarcere și fetița își dădu seamă că, deși nu-i pusese Bătrânului din Lună niciuna dintre întrebările ei, la toate primise, în mod miraculos, un răspuns.

Capitolul 48

Negustorul de peștișori aurii își ținea mâna streașină la ochi în timp ce-și împingea cotiga de-a lungul Râului de Jad. Da, aproape ajunsese. Cât timp să fi trecut? Doi ani? Poate trei. „Da, cu siguranță nu mai e mult până la satul sărac al Muntelui Neroditor", își zise el.

Însă poate se înșelase. De la ultima lui vizită pe acele meleaguri își amintea de un uriaș munte negru care domina peisajul, aruncând umbre mohorâte asupra satului. Dar acum întunericul dispăruse fără urmă; de fapt, întregul peisaj arăta ca și cum ar fi fost coborât dintr-o pictură cerească. Un falnic munte verde se ridica armonios spre văzduhul nemărginit, luminat de ultimele raze de soare dinaintea apusului. Oare greșise cumva drumul?

În timp ce se minuna de frumusețile din jur, negustorul zări două forme zburând pe cer. Roșu și portocaliu,

un dragon și prietena lui zburdau veseli printre nori... Stai puțin, dragoni? Negustorul scutură capul năucit, se frecă la ochi și privi din nou. Deasupra capului avea doar cerul înserat și nori pufoși mângâiați de vânt. „Am început să am vedenii", se gândi el.

Negustorul își văzu de drum. Apa din bolurile peștișorilor se unduia și clipocea, însă aceștia priveau liniștiți în jur; pe noul tărâm verde, solzii lor colorați sclipeau ca aurul și jadul.

La intrarea în sat, negustorul avu iarăși îndoieli că se afla în locul potrivit. Drumul era pavat cu pietre netezite și, în locul colibelor de scânduri pe care și le amintea, se înălțau acum case trainice cu uși din lemn – unele dintre ele împodobite cu sculpturi bogate. În timp ce-și împingea cotiga pe drumul îngust, o ceată de copii îmbrăcați în culori vesele venea în fugă spre el, ca un festival de zmeie.

— Peștișori aurii! Peștișori aurii! strigau ei. Mamă! Tată! Putem să ne luăm unul?

Părinții li se alăturară copiilor, zâmbindu-le îngăduitor, iar până la apusul soarelui negustorul vânduse toți peștișorii. Cu siguranță nu era același sat sărac prin care trecuse cândva, în care doar o singură fetiță cumpărase un peștișor.

Apoi își aminti că auzise o poveste despre o familie care locuia lângă Râul de Jad și care îi făcuse Regelui Orașului Clar-de-Lună un dar minunat: o Perlă de Dragon, refuzând orice plată în schimb. Recunoscător, regele oferise întregului sat semințe roditoare și toate cele trebuincioase pentru o recoltă bogată, care le-au adus oamenilor mai multă bogăție decât daruri de aur și jad. Poate că acesta era locul cu pricina.

— Micuțo, o întrebă el pe o fetiță îmbrăcată cu o jachetă din mătase rozalie ca bujorul și pantaloni verde-crud, ultima dată când am fost aici, ultima oară când am venit în Satul Muntelui Neroditor, o fetița a fugit de acasă. Ce s-a ales de ea?

— Să fugă de aici? întrebă fetița privindu-l neîncrezătoare, ca și cum îi era străină o astfel de idee. Apoi dădu din cap. Aaa, vă gândiți la Minli! Pe vremea aceea se numea Satul Muntelui Neroditor. Acum se numește Satul Muntelui Roditor.

— Da, Minli, răspunse negustorul. Cred că așa o chema. Ce s-a întâmplat cu ea?

— Ea și familia ei locuiesc acolo, îi arătă fetița. Și-au clădit o curte în fața și în spatele casei. Dincolo de poarta cu imaginea copiilor fericiți.

Negustorul își împinse căruciorul gol spre poartă. De fiecare parte a ușii stacojii atârna câte un tablou cu imaginea unui copil bucălat râzând, îmbrăcat în roșu aprins. Obrajii lor îmbujorați și zâmbetele voioase te făceau să le întorci surâsul. Când apucă sculptura de metal în formă de cap de leu ca să bată la poartă, își dădu seama că în tabloul din stânga era o fetiță, iar în dreapta, un băiețel.

Poarta se deschise larg după prima bătaie, iar negustorul se trezi față în față cu o femeie pe care abia o recunoscu. Nu-și aminti numele ei nici măcar când aceasta îl îmbrățișă ca pe un vechi prieten.

— Dumneata! îi zise ea bărbatului, iar chipul i se încreți într-un surâs. Intră, intră! Soțul meu se va bucura să te vadă.

Mut de uimire, negustorul de peștișori aurii se lăsă condus de femeie. Să fi fost oare mama aceea cu o căutătură

furioasă pe care o întâlnise mai demult în pădure? Da, femeia plăcută, îmbrăcată cu o haină de culoarea prunei, pe care erau desenați copaci înfloriți, era una și aceeași. Dădu din cap nevenindu-i să-și creadă ochilor.

Privind în jur, își dădu seama că se afla într-o curte ce semăna cu o fântână a cerului – stelele și luna se scurgeau înăuntru la nesfârșit. „Să fi fost oare curtea clădită doar în acest scop?“, se întrebă el. Lumina din casă șiroia prin ușa cu grilaj, iluminâmd ograda ca un lampion aprins. Acolo, tatăl stătea înconjurat de o mulțime de copii veniți în vizită, pe care negustorul îi recunoscu fiind clienții săi de mai devreme. Câțiva dintre ei se jucau pe jos cu figurine de lut reprezentând băieți, bivoli, maimuțe și iepuri, în timp ce tatăl îi servea pe ceilalți copii cu ceai.

— Ceaiul acesta e un dar de la prieteni îndepărtați, zise bărbatul întinzându-i unui copil o cană. I se spune Apă-de-Dra...

— Bărbate, strigă soția lui. Bărbate! Uite cine e aici!

Când îl zări pe negustorul de peștișori aurii, tatăl își opri vorba, iar pe chip i se întipări un zâmbet larg.

— Ah! exclamă el. Prieten drag!

Și, la fel ca și femeia, fără a-i da răgazul de-a face o plecăciune politicoasă, bărbatul îl îmbrățișă călduros.

— Haide, te rog, zise tatăl, poftim niște ceai. Soția mea va aduce niște prăjituri și gustări.

Într-un târziu, negustorul își recăpătă glasul.

— Mă bucur să te găsesc pe tine și pe soția ta atât de fericiți și prosperi, zise el. M-am oprit doar ca să văd… ultima dată când ne-am întâlnit… cum este fiica voastră?

— Minli? întrebă tatăl râzând și făcând un semn cu mâna spre casă. E acolo, în spate. Și ea se va bucura să te vadă, dar va ieși mai târziu. Acesta e ceasul din noapte în care îi place să privească luna.

— Deci s-a întors? întrebă negustorul. M-am gândit că așa va face. Ce s-a întâmplat?

— Ah, prieten drag, râse Ba din nou. Ai sosit la momentul potrivit. De ce crezi că sunt aici toți copiii aceștia? Vin în fiecare seară pentru că își doresc să audă povestea din nou: povestea călătoriei lui Minli până la Muntele Nesfârșit și înapoi! Haide, ia loc! O poți auzi pentru prima oară!

Negustorul de peștișori se așeză bucuros pe un scaun de piatră, cu o cană de ceai înmiresmat în mână. Copiii forfoteau în jurul lui Ba, unul mai agitat ca altul, așteptând nerăbdători să înceapă povestea. Dar când Ma intră în casă pentru de-ale gurii, lăsă ușa larg deschisă și negustorul nu se putu abține să arunce o privire înăuntru.

Privirea îi ajunse până în capătul casei și până în curtea din spate, unde se deslușea silueta unei fetițe șezând pe o bancă, cu un mic iaz de pești la picioarele ei. Lumina caldă a lunii scălda totul într-o mare de aur și argint; peștii din apă sclipeau ca perlele, iar Minli era învăluită într-o aură scânteietoare de care doar stelele de pe cer au parte. Însă fetița nu știa ce se petrece în jurul ei; ea era pierdută pe tărâmuri îndepărtate de vis. Căci chiar și în lumina slabă, negustorul de peștișori aurii o vedea surâzând tainic doar pentru ea și pentru cerul de deasupra, unde muntele întâmpină luna.

Nota autoarei

Până la vârsta de unsprezece ani îmi abandonasem complet moștenirea asiatică. Mama mea, înțeleaptă, conștientă de faptul că orice expunere culturală forțată ar fi avut efectul opus, mi-a lăsat discret pe noptieră câteva cărți cu povești populare și basme chinezești. Neputând rezista atracției unei noi cărți, am început să citesc în tăcere. La început am fost dezamăgită. Traducerea din chineză în engleză lăsase poveștile lipsite de substanță, iar pe alocuri nefinisate și greu de înțeles. Detaliile și descrierile erau aproape inexistente, iar ilustrațiile pot fi descrise ca fiind cel mult rudimentare.

Curând am învățat să trec cu vederea aceste neajunsuri. Chiar și în forma lor cea mai simplă, poveștile din afara timpului aveau un farmec aparte, iar eu am început să adaug propriile mele detalii. Imaginația mea nu ținea cont de dinastii și de elemente istorice, și umplea poveștile cu propriile mele închipuiri și fantezii.

Cu timpul, am început să îmi accept rădăcinile. Am vizitat Hong Kong, Taiwan și China și m-am cufundat în nemărginirea acelor tărâmuri. Poveștile pe care le

citisem și pe care mi le imaginasem păreau să se trezească din nou la viață. Însă poveștile mele au început să se abată de la firul lor natural, contaminate de sensibilitatea mea americano-asiatică. Am descoperit că îmi făcea mare plăcere să mă delectez cu tradiția chineză a jocurilor de cuvinte, însă le cream în limba engleză. Am născocit povești pentru legende chinezești dintr-o singură propoziție, am creat istorii personale pentru personaje mitice și, cu puterea imaginației, am eliberat o fetiță chinezoaică de constrângerile culturale din viața reală și am prefăcut-o într-o eroină neînfricată.

Acestea sunt poveștile și personajele care alcătuiesc *Bătrânul din lună*. Este un joc al închipuirii inspirat de folclorul chinez, care m-a fermecat în copilărie, și de tărâmul și cultura care mă fascinează ca adult. Sper să vă farmece și pe voi în egală măsură.

Grupul Editorial ART
Comenzi – Cartea prin poștă
C.P. 22, O.P. 84, cod 062650, sector 6, București
tel.: (021) 224.01.30, 0744.300.870, 0721.213.576;
fax: (021) 224.32.87
Comenzi – online
www.editura-art.ro